

BİRİNCİ BÖLÜM

Tek tük kar taneleri kurşuni gökten yere doğru süzülüyordu. Clara Crichton taksi parasını ödeyip, giriş kapısının önündeki merdivenleri çıktı.zili telaşla çaldı. Hemen aynı anda kapıyı açan koyu renk, temiz elbiseli,ince, uzun kadın, gözlerindeki tedirginliği alıp götüren bir gülümsemeye Clara'yı içeri aldı.

"Sonunda gelebildiniz, Miss Clara. Sürekli sizi soruyordu. Dr. Kingston, Mordaunt kliniğine kaldırmak istedi, ama o reddetti. Önce sizi görmesi gerekiyormuş. Durumu oldukça kötü ve kendini bir an önce toparlaması gerek"

"Haklısın dedi, Clara ve bakıcı kadının elini üzülme dercesine sıktı. Mrs. Thurston, yirmi yıldan sonra, hala Sir Giles Crichton'ın dediğim dedik burnu büyüklüğüne alışmamıştı.

"Haberini alıp hemen geldim. Nasıl? Durumu nasıl? " Bakıcı kadın ümitsiz bir bakışla cevap verdi. "Bu aklıma getirmek istemediğim tek şeydi. Son krizden sonra iyi gibiydi..." Mrs. Thurston'un başıyla onayladığını gördü.

"Bu sefer kötü, Miss Clara, hepsinden kötü. Onun için Dr. Kingston, kliniğe yatırmak istedi.Burada gereği gibi bakılamayacağını yüzüne karşı söyledi" Yutkundü. " Krizi geçirdiğinde yanındaydım, bu kez gerçekten onu kaybedebileceğimizi düşündüm."

"Zavallı Thursty" Clara'nın bakışları ümitsizde. "Senin için çok zor olmuştur. Keşke bende burada olsaydım... oyun bir hafta evvel bitti."
" Bir şey değişmezdi." Mrs. Thurston tedirginliğini üzerinden atmış gözüküyordu. Clara'nın paltosunu çıkarmasına yardım etti."Sir Giles son zamanlarda hemen hemen hiç buralarda değildi. Neredeyse her gün Londra'ya gidip geldi, hatta bazı akşamlar orada kaldı. Ve doktorun söylediklerinin ona hatırlatmaya çalıştığımda neredeyse kafamı kıracaktı. Ben de bir daha konuşmamaya karar verdim. Ama şimdi 'keşke o kadar çabuk pes etmeseydim., belki önüne geçebilirdim' diye düşünüyorum."

"Sevgili Thursty, bence yanılıyorsun. Ayrıca kendini suçlayan da gereksiz. Büyükbabamın ne kadarda inatçı olduğunu ikimizde biliyoruz.Benim merak ettiğim, Londra'da ne yaptığı.Bu konuda hiç ipucu vermedi mi?"

"Hiç, Miss Clara." Yaşlı kadın konuşmaya tereddüt etti. "Yalnız farklı gözüküyordu. Eski günlerdeki gibiydi. Ben. Mr.Mark'la ilgisi olup olmadığını merak ettim."

"Sanmıyorum, Thursty. Ben şimdi yukarı kata çıkıyorum.

Clara, katın merdivenlerinin çıkıp, koridorun sonundaki büyük kapıya doğru yürüdü.Tam o sırada kapı açıldı. Saçları aklaşmış bir adam belirdi. Yorgun ve tedirgin gözüküyordu. Clara'yı görünce sevinir gibi oldu. Başını odaya çevirip sessiz olmasını işaret etti.

Clara alçak sesle sordu. "Andrew amca, iyi mi?"

"Daha iyi değil, daha kötü de değil. Geldiğin iyi oldu, Clara. Şu anda teskin edici ilaç almış durumda. Hiç heyecanlanmaması gerek . Bu konuda sana güveniyorum. Sen burada onun yanında kal., ben ambulans çağırmaya gidiyorum."

Yatak odası çok sıcaktı. Şöminedeki ateşin ölü ışığı ve başucu lambasının gölgeli aydınlığı odayı oldukça kasvetli gösteriyordu. Büyükbaba sırtı yastıklara dayalı, gözleri kapalı yatıyordu ve yüzü çok beyazdı. Ağzının etrafındaki mavimtrak leke Clara'yı korkuttu. Ses çıkarmamaya çalışarak yürüyüp, yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Onun, gizlerinin açıp kendisini görmesinin bekliyordu. Sonunda gözlerinin açtı. Mavi gözleri, eski parlaklıkları yoksa da, keskin bakıyorlardı. Sir Giles bir süre tanımadığını anlatan boş gözlerle Clara'ya baktı ve sonra

-Nihayet gelebildin, dedi.

Clara ise bu sözlerdeki sitem dolu ifadeye aldırılmaz görünmeye çalıştı. Öyle ya, eğer Londra'ya bu kadar sık gidip gelmişse, Clara'yı görecektir pek çok fırsatı olmuştu. İlk torun erkek yerine kız doğduğundan bu yana bu sitem kar tavrın hep var olduğunu da unutmaya çalıştı.

Yatağa eğilip büyükbabasının yanağına bir öpücük kondurdu. "Buradayım büyükbaba, bir şey ister misin, içecek veya...?"

"Hayır çocuğum." Konuşmaya gösterdiği çaba bütün gücünü alıp, onu nefes nefese bırakıyordu. "Sadece dinle..." Gözlerini kapadı, gücünü toparlamaya çalışıyordu. Tam Clara kaygılanmaya başladığı sırada, "Mark'tan haber aldın mı?" diye sordu.

Clara'nın sesi yumuşaktı. "Hayır, canım." dedi. "Hiç haber alamadım"

Büyükbaba başını hafifçe öne eğdi.

-Önemli değil. Ben... Ben biliyorum onun nerede olduğunu.

-Biliyor musun? Clara sinirlenmişti. Ve bunca zamandır bana söylemedin.

-Şimdi söylüyorum ya işte, diye itiraz edercesine sözünü kesti büyükbaba. Clara bir an doktorun uyarısını hatırlayıp sakinleşti.

-Nerede olduğunu şans eseri öğrendim. Koca Graigner'i görmeye Town'a gitmiştim. Kulüpte yemek yiyordum, Larry Forsyth içeri girdi. Onu hatırlıyor musun?

-Sanırım. Clara hala duyduklarının etkisindeydi ve oldukça kızıştı.

-Dışişlerinde çalışmıyor muydu?

-Evet. kaç yıldır Kolombiya'daydı. Üç hafta kadar önce Mark'ı orada görmüş.

-Kolombiya'da mı? Gördüğünün Mark olduğundan emin misin?

-Çok eminim. Sir Giles, Clara'nın şüpheli halinden alınmıştı adeta.

-Birbirlerinin tanıyorlardı. Mark da onu görünce tanımış. Arvilles diye biriyle yemekteymiş.

Larry'nin dediğine bakılırsa Senyor Arvilles, Bogota'daki en meşhur avukatlardan biriymiş.

-Şimdi hatırladım. Ark'ın üniversitede Miguel Arvilles iye bir arkadaşı vardı, dedi Clara alçak bir sesle. Ama ne Kolombiyalı olduğunu, ne de Mark'la bu kadar yakın dost olduklarını bilmiyordum.

Bilmesine imkan yoktu ki. Mark dostlarından hiç söz etmezdi. Clara kendinin onun bu haline alıştırmış, merakını yenmeyi öğrenmişti.

-Peki, Mr. Forsyth, Mark'ın orada ne yaptığını biliyor muymuş?

-Hayır. Bütün bunlardan benim haberim olduğunu sanıyor adamcağız. Bunu bir aile sırrı olarak saklamayı uygun buldum ben de. Ak kaşlarının gölgelediği gözler parlar gibiydi.

-Clara telaşla sordu.

-Peki Mark sana hiç haber yollamadı mı?

-Yollayacak haber bulamadı herhalde. Belki sana yollamıştır sana diye sordum. Nerede olduğunu bildiğimizi öğrendi. Bu yüzden haber vermeye çalışmış olabilir diye düşündüm.

Büyükbaba sustu zor nefes alıyordu. Clara da suskundu. Tiyatro okuluna gitmeye

kalktığında evde çıkan kavgaları hatırladı. Hiç kimse o kavgaları fazla ciddiye almamıştı. Büyükbaba Clara'nın bu isteğinden oldukça rahatsız olmuş, şiddetle karşı çıkmıştı. Yine de Clara onun için eninde sonunda evlenip çocuklu çocuğa karışacak bir genç kızdı. Ne meslek seçtiği o kadar önemli değildi.

Ama Mark farklıydı. Büyükbabanın Mark için Planları vardı. Bunları açıkça konuşmakta da sakınca görmezdi. Onun planlarında Mark'ın Jeolojiye olan tutkusuna ve üniversitede kalma isteğine yer yoktu. Bu yüzden iki taraf da zaman zaman çok kırıcı davrandı. Ama Mark, her zaman olduğu gibi, sonunda bildiğini okumuştur. Büyükbaba, onun tutkularının, karşı çıkılmadığında sönüp gidiverecek birer delikanlılık hevesi olduğunu düşünmüştü. Gerçeğin bu olmadığı zamanla görüldü. Üniversiteden ayrılma medeni de aile şirketlerinden birinde çalışmaya karar vermesi değil, araştırma yapma tutkusuydu.

Gerçek kavga Mark'ın bu kararı üzerine başladı. Bir hafta sonu Abbots Field'daki evde kalıyorlardı. Büyükbabıyla torunu arasında çıkan kavgaya Clara seyirci kalmaktan başka bir şey yapamamıştı.

-Parasız kalacaksın oğul, duyuyor musun beni? Parasız!. Sir Giles masayı yumruklamış, sofradaki gümüş takımlar havaya fırlamıştı.

-İkinci sınıf bir üniversitede üçüncü sınıf sözde ilim adamından başka ne olabilirsiniz? Tatillerini evde kalmış üniversiteli karılara fosil avlama gezileri düzenleyerek mi geçireceksin? Crichton ailesinden birine yakışır bir hayat mı bu?

-Deli etme beni! Diye Mark ayağa fırlamıştı. Yüzü kızgınlıktan kıpkırmızıydı.

-Sen bunca yıllık hayatında ne gördün ki? Şu bilmiş hallerin usandırdı beni! Sen... sen, birinci sınıf bir jeoloğun bugün petrol kuyularında kaç paraya çalıştığını biliyor musun?

-Birinci sınıf... Sen mi? Sir Giles küçümseyerek bakmıştı. Senin herhangi bir işte birinci sınıf olman için kaç fırın ekmek yemen gerek, biliyor musun? Sen daha parlak bir öğrenci bile olamadın. Bir yıl sonra gelip, "bana para ver" diyeceksin. Peki, bekle ve alacağın cevabı gör.

Mark'ın kıpkırmızı yüzü şimdi bembeyaz olmuştu. Büyükbabaya doğru eğilip gözlerinin dikip alçak sesle konuşmaya başlamıştı.

-Eğer bir gün geri dönersem cebimde tomarla param olacak ve hepsinin sana yedireceğim. O parayı bulmadan da geri dönmeyeceğim.

Odadan büyük bir hissimle çıkmış, Clara da arkasından koşmuştu. Ricaları fayda etmemiş, Mark onu dinlememişti bile.

-Mark, o yaşlı bir adam. Bunu yapamazsın ona. Böyle çıkıp gidemezsin.

Mark boş boş yüzüne bakmış, sonunda

-Benden büyük olman işime karışma hakkını sana veriyor mu? Hayır! Ona da vermiyor. Hayatımız böyle geçti, Clara. Anamız, babamız öldüğünden beri ikimiz için hazırladığı planları zorla kabul ettirmeye çalıştı. Ben onun kaprislerine boyun eğmeyeceğim artık.

Zengin olmanın tek yolu Londra'da yaşamak değil. Bunu ona göstermek istiyorum, deyip Clara'nın yanağını okşamıştı.

-Merak etme, Clara. Geri döneceğim.

Bu olaydan bir hafta sonra büyükbaba ilk kalp krizine geçince, Clara panik içinde Mark'ı aramı, ama hiçbir yerde bulamamıştı. Sanki yer yarılmış içine girmişti. Yakın arkadaşları da haberleri olmadığını söylemişlerdi. Clara beklemişti. Bir telefon, bir mektup...

Altı ay sonra, Sir Giles'in ikinci kriziydi. Bu kez durumu oldukça ağırdı. Yaşlı ve gurur dolu yüzündeki kemikler adeta dışarı fırlamıştı. Clara ona bakarken kendi ağzının kurduğunu

hissetti. Yoksa büyükbaba ölüyor muydu? Andrew amca ilk kez hastaneye yatırmaktan söz etmişti. Clara şimdi başucunda yaşlı adamın söyleyeceklerini bekliyordu. Büyükbaba kıpırdandı ve gözlerinin açtı. Odadaki azıcık ışık bile gözünü rahatsız etmişti. Gözlerini kırptırdı.
-Onu alıp getirecektim, Clara. Uçak biletim, rezervasyon çekim,hepsi, aşağıda çekmecece duruyor. Gelecek hafta iğneler etkisini gösterir göstermez gidecektim. Şimdi senin gitmen gerekecek.
Clara duyduklarına inanamadı.Büyükbaba tekrarları.
-Senin gitmen gerek Clara. O çocuğu alıp buraya getirmeni istiyorum. Çok geç olmadan...

İKİNCİ BÖLÜM

Andrew Kingston hiddetle,
-Duyduğum en saçma şey bu. Gerçekten gidiyor musun?, dedi.
Clara çaresiz bir ifadeyle,
-Tercih hakkım yok. Durumunun ne kadar ağır olduğunu bana söyleyen sizsiniz.bir üçüncü krizde ölebileceğini söyleyen de sizsiniz. Ölmeden önce Mark'ı görmek istiyor. Makul bir istek bu. Üstelik biliyorsunuz, Mark onun varisi.
Dr.Kinston 'Ne yapalım' dercesine Clara'ya baktı. Mordaunt kliniğinde doktorun odasında oturuyorlardı. Sir Giles yarım saat önce getirilmiş, onu hemen yoğun bakım odasına taşımışlardı. Clara yanına gidip 'iyi geceler' dilemiş, ancak Sir Gales uyuşturucunun etkisiyle onu tanıyamamıştı.Yüzünü seçebildiğinde de "sevgili kızım" diye söze başlayıp gerisini getirememişti.

Clara gülümserken sikkindi.
-Her şeyi ayarlamış, bulaşıcı hastalıklara karşı aşilar için yarına randevusu bile var. Onun yerine ben gideceğim.Pasaportum hazır. Doksan günden fazla kalmayı düşünmediğim için vize de gerekmiyor. Eh, bundan iyisi can sağlığı, dedi.
Dr.Kingston kaşlarını çattı.
-Ne iyisi bundan kötüsü olamaz. Giles'ın ne yapmak istediğini anlayamıyorum. Senin gibi güzel bir kadın tek başına oralarda...

Clara alçak sesle "O Mark'ı düşünüyor" dedi.
Andrew Kingston, Clara'yı süzerken odayı bir ümitsizlik havası sardı.

Pazar gazetelerinin birinde hakkında çıkan bir yazıyı hatırladı.Makalede, Clara'dan, İngiliz sahnelerinin 'Buzdan Bakiresi' diye söz ediliyordu. Donuk sarışın güzelliği ve mesafeli tavrıyla bıraktığı ilk izlenim buydu. Ama daha dikkatli bir göz o saşuk görünüşünün arkasında yatan inceliği, gölgeli yeşil gözlerinden ve ağzının yumuşak çizgilerinden anlayabilirdi.

Dr.Kingston aniden,
-Peki ya işin? Oynadığın oyun, televizyon programın? Diye sordu.
Clara gülümsedi.
-Oyun bitti. Televizyon programının da benim rol aldığım bölümü tamamlandı. Başka teklifler var, ama şimdilik öyle rol almayı çok istediğim bir oyun yok. Kolombiya'ya gitmek şu anda yapabileceklerimin en iyisi. Buranın soğuşundan da uzak dururum, fena mı?
-Bak bunda haklısın
Clara alçak sesle,
-Ona gideceğimi söyledim zaten, dedi.

-Ne?

-Heyecanlanmasına engel olmamı istemiştiniz benden. İsteğini tereddütle karşıladığımı görünce telaşa kapıldım. Ben de kabul ettim. Mark'ı görmek istiyorum. Bu onun için her şey. Aralarındaki kavga için de tek yol. Mark, büyükbabanın durumunu öğrenince gelmeyi reddetmeyecektir.

-Mark'ın buraya gelmesi için mutlaka senin mi gitmen gerek? Şu Forsyth denen adam... Mark'ı görmüş ya Bogota'da. O halledemez mi? Yoksa oğlan kayıp mı?

-Clara derin bir nefes aldı:

-Anlamıyor musunuz? Forsyth'tan bunu istemek, bir yabancıyı aile işlerine karıştırmak olur. Büyükbaba bunu kesinlikle istemez. Siz aileden olmayıp da olan biteni bilen tek kişisiniz. <üstelik bu işi o kadar da gözünüzde büyütmeyin. Zaten her şey ayarlanmış durumda.Bütün yapacağım Bogota'ya gidip, Arvilles ailesini bulmak ve Mark'ın nerede olduğunu öğrenip onu kolundan tuttuğum gibi buraya getirmek. Tabii eğer büyükbabayı ölmeden önce görmek istiyorsa... Yutkundum. Orada kırk sekiz saatten fazla kalacağımı sanmıyorum, dedi arkasından da.

-Dr.Kingston kaleminin kapağıyla oynuyordu.

-Sevgili kızım, neyi kanıtlamaya çalışıyorsun? Diye sordu. Clara'nın bu soruya kızdığını fark edip "bu haksızlık" diye ekledi.

-Gerçek buysa ne yapalım, dedi Clara.Koltuğundan kalkıp perdeyi açtı. Dalgın bir sesle, "Farkında mısınız ? Ne çok kar yağıyor! Dedi. Andrew amca, anlamıyor musunuz? Hayatında ilk kez benden kendisi için bir şey yapmamı istedi. Biliyorsunuz, annem, babam öldüğünden beri o hep karşılık istemeden verdi. Çünkü ben kız evlattım.

-Ama seninle gurur duyar o. Her geçen gün daha başarılı bir oyuncu oluyorsun.bu onu mutlu eder.

Clara perdeyi kapadı ve dönüp cevap verdi.

-Büyükbaba, kadınların yerinin ne olduğu konusundaki kararını çoktan vermişti. Tiyatro değildi bu yer. Benim tiyatroculuğum onun için bir gün geçiverecek bir hastalık gibiydi. Çocuk, daha doğrusu oğullar doğurunca geçiverecek bir hastalık.

-Clara...

-Sözümü kesmeyin, Andrew amca. Gerçek bu. Bunu ikimiz de iyi biliyoruz. Benim kız olarak doğuşum neredeyse bir utanç vesilesiydi. İşte ben büyükbabaya saçı uzun aklı kısa bir kadın değil, bir insan, adam yerine konması gereken bir insan olduğumu kanıtlayacak fırsatı elde ettim. Kendini bana borçlu hissetmesini istiyorum. İtiraf etmeliyim ki, Mark'ı bulmaya gidişimin asıl nedeni bu.

Clara gülmeye çalıştı. Göz yaşlarını içine akıtıyordu.

-Sizin bana destek olmanızı istiyorum, Andrew amca. Ne kadar korkak olduğumu bilirsiniz.

Andrew Kingston,

-Bana kalsa, ben sana korkak demem. Kararın kesinse benim söyleyecek sözüm yok.

Clara ağrıyan başını taksinin camına dayadı ve yağmurla yıkanan sokakları seyretmeye koyuldu. Yolculuk uzun ve yorucu olmuştu. Oteldeyken aklına ilk geleni yapmadığına çok pişmandı şimdi. Şu anda oteldeki rahat yatağına uzanmış, uyuyar olacaktı. Ama o telaş edip, otele kaydını yaptırmayı yaptırmaz Senyor Arvilles'in adresini öğrenmiş ve taksiye atladığı gibi yola koyulmuştu.

Senyor Arvilles, Forsyth'ın dediği kadar meşhur olmalıydı. Zira resepsiyon memuru, bu adı duyar duymaz taksiyi çağırıp 'Senyor Arvilles'e demiş, adres vermesi bile gerkmemişti. Clara, Bogota'nın kuzeyindeki lüks mahallelerden birine doğru hızla yol alıyordu şimdi. Solunda,And dağlarının yüksek tepeleri ürkütücü bir görüntü yaratıyordu.

Hava beklediğinden soğuktu.Beş rengi yün elbisesini giydiğine memnun oldu. Güney Amerika

iklimine ilişkin bildiklerinin Bogota için geçerli olmadığını görmüştü. Havanın burada bu kadar soğuk olması deniz seviyesinden yaklaşık iki bin beş yüz metre yüksekte olmasına bağlıydı.

Gelmeden önce bu ülkeyle ilgili bilgi edinmek istemiş, ama günler fırsat vermeyecek kadar hızlı geçmişti. Aşılardan ötürü yatakta geçirdiği iki gün, büyükbabaya her gün düzenli olarak yaptığı ziyaretler, son bir iki gün bavul hazırlama telaşı bütün vaktini almıştı.

Son ziyaretinde, Krizden sonraki tehlikeli sürenin atlatıldığını öğrenmiş, büyükbabanın odasına girip de fikir değiştirdiğini duyunca hiç şaşırmamıştı.

Sir Giles'in son kararı ayağa kalkar kalkmaz Kolombiya'ya gitmekti. Kararından vazgeçmesi Andrew Kingston'ın neredeyse azarlarcasına onu uyarması sayesinde olmuştu.

Böylece Sir Giles, Clara'ya yolculuk sırasında karşılaşabileceği tatsız durumlar konusunda uyarılarda bulunmakla yetinmek zorunda kalmıştı.

-Muhafazakar yerlerdir oralar, deyip gözünü Clara'ya dikmişti. Öyle kadın özgürlüğü falan gibi saçmalıklar yoktur oralarda. Kadınların yeri bellidir.Hiç biride karşı çıkmaz buna.

-Bende öyle yapmadım mı? diye sormuştu Clara alaycı bir tonla.

Sir Giles bu sorudan rahatsız olmuştu.

-Sen iyi bir kızsın. Bu söylediğine pek inanmış gözüküyordu. Çok da güzelsin üstelik. Orada damarlarında konkistador kanı taşıyan erkeklerle karşılaşacaksın.

Clara kaşlarını kaldırp,

-Ben onların insanlardan çok altın peşinde olduklarını sanırdım, demişti. Korkma, kendimi koruyabilirim. Üstelik bana ne ad taktılar biliyor musun? Buzdan Bakire.

Sir Giles, kızmıştı. 'Bir yığın saçmalık. Oyazıyı yazan adamla tartıştın mı? '

Clara cevap vermemişti. O yazının Leigh'le aralarında geçenlerle ilgili üstü kapalı bir cevap olduğunu büyükbaba gibi eski kafalı bir adama nasıl anlatabilirdi ki?

Doğrusunu söylemek gerekirse Clara ondan çok hoşlanmıştı. Fleet Street'in en genç ve yakışıklı köşe yazarlarından biriyle birlikte görülmek hoşuna gidiyordu. Ama her şey bu kadarla kalmadı. Bir süre sonra Leigh onun için bir ihtiyaç haline geldi. Şimdi geriye bakıp Leigh'in ne kadar kurnazca davrandığını görebiliyordu.Clara'nın diğer kızlara benzemediğini fark edip oyununu ona göre oynamıştı. Clara'yı ona aşık olduğuna inandırmayı başarmıştı.

Clara, onu bir hafta sonu Abbots Field'a davet etmişti. Leigh, modaaya uygun şık giyimi, abartılı tavırlarıyla evin eski görünümüne pek uymamıştı. Sie Giles'in de ondan hoşlandığı söylenemezdi. Clara 'ümitsizliğe kapılmaya gerek yok' diye düşünmüştü. Farklı dünyaların insanlarıydılar. Üstelik, anlaşmaları için başka fırsatlar da yaratılabilirdi.

Başka fırsat yaratılmasına gerek kalmadı sonunda. Ertesi hafta sonu Leigh, onu ailesiyle tanıştırmak üzere evden aldı. Clara'nın içinde bir şüphe belirmişti. Leigh'in tavırlarında bir değişiklik vardı. Üstelik hiç de bildiği bir eve gider gibi değildi. Birkaç defa yolu şaşırmış, sonunda Clara'yı ıssız bir yere getirmişti. Geldikleri ev boştu. Leigh'in evin niye boş olduğuna ilişkin uydurduğu neden onu kandırmaya yetmemişti. Ev ailesinin değildi, hafta sonu için kiralanmıştı. Leigh de gerçeğin bu olduğunu sonunda itiraf eti. Yine de Clara'yı kandırabileceğinden emin gözüküyordu.

-Niye yaptın bunu Leigh? Çok adice bir şey bu. Beni sevsen böyle bir yalan söylemezdin. Clara bunları söylerken avazı çıktığı kadar bağırmişti.

Leigh'in o bağıırken attığı kahkahayı hatırladıkça olanlardan tiksindiğini hissediyordu. Attığı o kahkaha ve söylediği sözler Clara'nın içindeki bütün güzel duyguları öldürmüştü. 'Buzdan Bakire' başlıklı makale bu olaydan iki hafta sonra çıktı. Mizah dozu iyi ayarlanmış ustaca bir yazıydı. Ama tam da kadınların sahnelerde kadınlıklarını bolca gösterdikleri bir dönemde kendisinden 'Basit, saf ve soğuk,' diye söz edinilmesi iyi düşünülmüş bir intikamdan başka bir şey değildi.

Ne var ki, yazı geri tepmişti. Hiç beklemediği halde, televizyon oyunlarından birinde önemli bir rol için teklif almıştı. Bu yeni iş bütün zamanını alıyor, başından geçen tatsız olayın acısını unutmasına yardım ediyordu.

-Evet, demişti Clara, dedesine alçak sesle 'tartıştık sayılır'

Sir Giles homurdanarak:

-Senin için kayıp sayılmaz. Ben de pek hoşlanmamıştım ondan.garip bir adamdı, demişti. Onunla başından geçenler bir ders olmuştu Clara için. Bu deneyden sonra yalnız kalmayı öğrenebilirdi. En azından, Mark ve büyükbaba vardı ona destek olacak. Mark'ın evi terk edişini hatırlayınca birden umutsuzluğa düştü.

Bunları düşünmekten vazgeçip çevreyi seyretmeye koyuldu. Taksinin geçtiği caddeler değişik tarzda inşa edilmiş binalarla doluydu. Büyük gökdelenler, eski İspanyol tarzı evler, kiliseler' ilginç bir yer burası' diye düşündü. Gezmek, görmek için çok zamanı olmadığına hayıflandı.Mark'ı bulduktan sonra belki zamanı kalırdı.

Şehrin iç merkezlerini geçip, oturulan mahallelere doğru gittikçe manzara değişiyordu.aralarından geçtikleri bu evlerin hiç de fakir bir görünüşü yoktu. Zenginliğin getirdiği huzur ve rahatlık her tarafta seziliyordu. Arvilles ailesinin de bu zenginliğin bir parçası olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Evleri çok gösterişliydi. Çaldığı kapının üzerinde pembe sarmaşıklar sarkıyordu. Taksi şoförüne beklemesini söyledi, çünkü eğer Mark buradaysa onu hemen alıp gidebilirdi. İlk uçağa atlayıp İngiltere'ye bir an önce dönerlerdi.

Siyah elbiseli, beyaz önlüklü bir kadın kapıyı açtı. Clara'yı şüpheyle süzdü. Clara ise bölük pörçük İspanyolcasıyla Senyor Arvilles'in evde olup olmadığını sormaya çalışıyordu bu arada. Kadın pek anlamış gözükmesine de onu içeri aldı. Beklemesi için onu evin arka tarafında geniş bir salona götürdü. İçerisi çok güzel döşenmişti. Koltuklar hem rahat, hem de zarifti. Ama Clara kendini hiç oturacak gibi zannetmiyordu.Şiddetli bir baş ağrısına tutulmuştu.

!Ben bir aptalım' dedi kendi kendine.'Buralara gelmeden önce biraz dinlenip bir şeyler yemeliydim. O sırada açılan kapıdan içeri girenler ona açlığını unutturdu.

Ufak tefek, şişmanca bir kadınla bir kız çocuğuydu bunlar. Aralarındaki benzerlik ana-kız olduklarını ilk bakışta belli ediyordu. Ama giyimleri çok farklıydı. Kız onun yanında gösterişsiz kalıyordu. Kadın siyah giyinmiş boynuna ve bileğine çok zarif elmas bir mücevher takmıştı. Bakışlarında biraz tereddüt okunuyordu.

Küçük kız aksanlı bir İngilizce'yle

-Babamı görmek istiyorsunuz öyle mi? diye sordu. Kendisi ne yazık ki burada değil. Annem size yardımcı olmak istiyor, ama o da İngilizce bilmiyor. Size nasıl yardım edebiliriz senyora?

-Adım Clara Crichton. Kardeşimi burada bulacağımı, ya da nerede olduğunu bileceğinizi umuyordum.

-Küçük kız Clara'nın söylediklerini annesine tercüme etti.annesi de ona cevap verdi. Clara söylenenlerin tek kelimesini bile anlamamasına rağmen eve kabul edildiğini , Sen yora Arvilles'in bakışlarından anladı.

Küçük kız:

-Demek siz Marcos'un ablasısınız? Ben Isabel. Size benden söz etmiştir belki, dedi.

-Bana kimseden söz etmedi, diye cevap verdi Clara. Biraz şaşırılmıştı. Şey... Biz son iki aydır hiç görüşemedik. Ben buraya Mark'ı buraya geldim.

Şaşırma sırası Isabel'deydi.

-Ama Marcos burada değil ki. Üç haftadır yok. Biz İngiltere'ye döndüğünü sanıyorduk. Dönmedi mi? diye sordu.

Clara yıkılmıştı. Bunca yolu boşuna tepmiş oluyordu böylece. Belki de MARK şu anda Abbots Field'da çayını yudumluyordu.

-Sarardınız senyorita. Isabel onu koltuğa oturttu. Clars'nın bacakları tutmuyordu. Yine de sorusunu sormakta inat etti.

-Sizile beraberdi değil mi?

-Evet, Miguel'le beraberdi.

-Belki Miguel nerede olduğunu biliyordur. Onunla görüşebilir miyim?

Isabel üzgündü.

-Oda burada değil, senyorita. Cartegena'ya gitti, dedi.

Senyora Arvilles onların ne konuştuğunu merak etmişti. Isabel annesine neler konuştuklarını anlatırken, Clara kafasını toparlamaya çalıştı. Ne yapacağını kestiremiyordu. Mordaunt kliniği ile irtibat kurup Mark'ın dönüp dönmediğini öğrenebilirdi.Mark'ın Kolombiya'dan ayrılıp ayrılmadığı resmi makamlar aracılığıyla da öğrenilebilirdi. Senyor Arvilles'ten bu konuda yardım isteyebilirdi.Başının dönmesi onu düşünmekten alıkoymdu.

-Ne oldu? Senyora ve Isabel yanına geldiler.

Clara'nın dudakları kurumuştu.

-Hasta oluyorum galiba, dedi.

Bu son sözünden birkaç sat bir kabus gibi geçmişti. Onu kaldırıp yukarı odaya çıkardıklarını hayal meyal hatırlıyordu. Sonra Dolores diye biri gelip elbiselerini çıkarmış, kusmasına yardım etmiş, arkasından alnına masaj yapmıştı.

Clara, Dolores'e teşekkür etmek istedi, ama başını yataktan kaldıramayıp derin bir uykuya daldı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gözlerini açtığı anda havanın karardığını fark etti. Esnedi, gerindi. Vücudunda herhangi bir rahatsızlık yoktu. Tam ayağa kalkmayı denerken Isabel kapıdan başını uzattı.

-Uyandınız mı? Babamla konuşabilecek kadar iyi hissediyor musunuz kendinizi? Diye sordu.

Clara

-Evet dedi. Çok şükür ki bitkinliğini üzerinden atmıştı. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.

Isabel gülerek;

-Asıl rahatsız olan sizsiniz. Basınç değişikliğinden. Birçok turiste olur bu, dedi. Clara'nın omzuna ipek bir şal sarıp babasını çağırarak üzere kapıya yürüdü.

Senyor Arvilles, orta boylu, zeki görünüşlü bir adamdı. Eğilerek Clara'nın elini sıktı ve yanına oturdu.

Hal hatır sorduktan sonra asıl konuya geldiler.

-Kardeşiniz ile ilgili bilgi veremediğimiz için üzgünüm, senyorita. Bizim bütün bildiğimiz, İngiltere'ye dönmek üzere buradan ayrıldığı. Demek geri dönmedi.

-Bildiğim kadarıyla hayır.Onu hemen bulmam gerek senyor.

-Niçin aradığınızı Isabel'den öğrendim. Senyor Arvilles bu sözleri söylerken yapmacıksız bir şefkatle bakıyordu. Yardım etmeyi çok isterdim ama elimden elen bir şey yok. Kardeşinizi istediğimiz kadar uzun ağırlayamadık. Miguel'in Cartagena'ya gideceğini bildiği için erkenden ayrıldı.

-Anladım, dedi Clara. Peki hala Kolombiya'da geziyor olamaz mı?

-Sanmam, senyorita. Miguel'le birlikte görülmeye değer her yeri gördüler.

-Ama mutlaka bir yerde olmalı.

Eve dönüp Mark'ı bulamadığını söylese, büyükbaba bir kriz daha geçirebilirdi. Sevindiği tek şey buralara büyükbaba yerine kendisinin gelmesiydi.

Senyor Arvilles gözünü ondan ayırmıyordu.

-Birkaç gün bizimle kalsanız, senyorita. Marcos'un kardeşini ağırlamak bize onur verir.

-Yoo, kalamam. Zaten yeteri kadar rahatsız ettim.Üstelik... Birden hatırladı. Tanrım! Şoföre beklemesini söylemişim.

-Şoför ücretini alıp gideli çok oldu. Bize otelinizin adını da verdi. Sizin gibi genç ve güzel bir kadın Bogota'da kaybolursa otel yöneticileri merak edebilirler,dedi Senyor Arvilles gülümseyerek.

-Hiç sanmıyorum.

-Öyle demeyin, senyorita.Burası Kolombiya, İngiltere değil. Ama burada kalırsanız rahat edersiniz Ben de Marcos'u bulmak için elimden geleni yaparım.

Sesi bir müşterisine akıl verdiği zamanki kadar ikna edici diye düşündü Clara.

-Tamam karar verilmiştir. Clara hayır diyemeden ayağa fırladı. Siz şimdi dinlenin, senyoria. Biz her şeyi ayarlarız.Isabel size şimdi şöyle sıcak bir çorba getirecek.

Gelen çorba neredeyse tek başına bir ziyafetti.Kısa süre önce kendini o kadar hasta hissetmesine rağmen bu çorbayı nasıl içebildiğine şaşıtı.Kesenin içinde bir yudum bırakmamıştı. Kapısı vurulunca, Dolores'in tepsiyi almaya geldiğini sandı ama içeri giren Isabel'di.

-Geçmiş olsun, deyip Clara'nın yanına oturdu. Bir derdi vardı sanki.

-Ne o bir derdin mi var? Diye sordu Clara.

Isabel'in gözleri doldu.

-Olabilir, senyorita. Bilmiyorum.... dedi.

-Hadi anlat.

-Önce babama bir şey söylemeyeceğinize söz verin. Anlatacaklarımı duyarsa çok kızar. Daha çok ona anlatmadığıma yani...

-Söz veriyorum. Gözlerini kızdan ayırmıyordu.Yoksa kardeşimin nereye gittiğini biliyor musun?

Isabel, Belki, diye cevap verdi. Senyorita, size bir şey anlatmak istiyorum. Çok utanıyorum bu yaptığımdan. Sustu. Bakın, kardeşimi severim. Bana çoğu zaman kaba davranmasına rağmen.

Özellikle arkadaşlarıyla olduğu zaman yanlarında olmamı hiç istemez. Bu da beni çok üzer. Ben de beni aralarına almamanın hıncını kulağımı duvara dayayıp gizli konuşmalarını dinleyerek alırım Tekrar sustu. Ne demek istediğimi anladınız mı? diye sordu arkasından mahcup bir ifadeyle.

-Galiba, dedi Clara. Yani bazı önemli konuşmalar duydu.

-Evet.Isabel utanmıştı. Miguel'in bu yaptığını bilmemesi çok hoşuma giderdi.

-Peki Mark'la Miguel'in tam olarak ne konuştuklarını hatırlıyor musun?

-Babamın çok kızacağı şeylerden söz ediyorlardı.Yasak şeylerden...

-Nasıl yasak şeylerden?

Isabel başını öne eğdi.

-Zümrütler, dedi alçak sesle.Uzun bir sessizlik oldu bu söz üzerine. Kolombiya'daki zümrüt madenleri bütün dünyaca bilinir, senyorita. Ülkeye çok para getirirler. Ama dışarı giden zümrüdün

tamamı devlet kontrolünde satılmaz. Ne demek istediğimi anladınız mı?

-Kaçakçılıktan mı söz ediyordun? Yani Miguel'le Mark zümrüt kaçakçılığı yapmaktan mı bahsediyorlardı?

-Evet.Miguel'in bu işi daha önce yaptığını ve bunu babamın duymasından çok korktuğunu da biliyorum. Babam bunu namusuna sürülmüş bir leke sayar.

-

-Kaçakçılıktan mı söz ediyordun? Yani Miguel'le Mark zümrüt kaçakçılığı yapmaktan mı bahsediyorlardı?

-Evet.Miguel'in bu işi daha önce yaptığını ve bunu babamın duymasından çok korktuğunu da biliyorum. Babam bunu namusuna sürülmüş bir leke sayar.

-Yani sen şimdi Miguel'in Mark'a ciddi ciddi zümrüt kaçakçılığı yapayımı teklif ettiğini söylüyorsun?

-Hayır. Mark'ı uarmaya çalışıyordu. Bu zümrüt sevdası yüzünden okadar ölen çok insan varki.Kardeşinize, bu işi yapmanın delilik olduğunu söylüyordu. Senyor Marcos da 'elimde Şeytan Ateşi!yle dönersem böyle düşünmezsin ama' diye cevap verdi.

-Şeytan Ateşi nedir?

-BHir efsane senyoriya Clara. Çocukluğumuzda hep anlatılan bir hikaye.Ülkenin kuzeyinde bir yerde milyonlara peso değerinde zümrüt saklıymış.Bu zümrütleri bugüne kadar, tanrıya adak adarken süs diye kullanılan El Dorado'dan başkası görmemiş.

-O aman 'şeytan' bir yerin adı.

-Üstelik adına da uygun bir yer. Oraya gidip dönmeyen o kadar çok insan var ki. Babam 'nedeni çok açık' diyor. 'Çok tehlikeli bir yerde de ondan'.Bataklıklar, akıntılı nehirler, bir atla binicisin son dualarını etmelerine fırsat bırakmadan yiyip bitiren balıklar, kaplanlar, zehirli yılanlar... Bunlar yetmiyormuş gibi haydutlar ve bir yığın kanun kaçağı. Ama efsane, Şeytan Ateşi'nin tanrılar tarafından lanetlenmiş bir yer olduğunu söyler.

Clara duyduklarının etkisiyle irkildi. Bu hikayeyi İngiltere'de anlatsalar, hoş bir efsane olarak dinleyip geçerdi, ama burada, pagan dağlarının gölgesinde, bunu yapamadı.

-Mark'ın bu korkunç yere gittiğini mi düşünüyorsun?

Isabel'in yalan söyler gibi bir hali yoktu.

-Miguel ona sürekli tehlikelerden söz edip durdu. Ama siz İngiltere'ye dönmediğini söylüyorsunuz... Bana kalırsa, Miguel'e oraya gideceğini açık açık söylemesi onu suçluluk duygusundan kurtarmak içindi. Çünkü zavallı Miguel, Marcos'un bu efsaneye inanacağını hiç düşünmemişti.

-Mark jeologdur. Efsanedeki gerçek payı ne kadar az olsa da aramaya kalkabilir.

-Çıldırılmak işten değil, diye düşündü Clara. Azgın bir nehirde boğulmak, piranhalara yem olmak, haydutlar tarafından vurulmak yada bir kartalın pençesinde ölmek. Hepsi başına gelebilir.

Isabel'in soğuk elini alında hissetti.

-Ne yapacaksınız senyora?

-Bilmiyorum, dedi Clara çaresizce. Yine de Mark'ın gidip gitmediğini bilmiyoruz. Anlattıklarına bakılırsa, gitmiş olma ihtimali çok yüksek. Ama...

'Eğer bir gün geri dönersem, cebimde tomarla para olacak ve hepsini sana yedireceğim. O parayı bulmadan da geri dönmeyeceğim.'

Bu sözler Clara'nın kulaklarında çınladı.Bu efsaneyi gerçeğe çevirmek, büyükbabaya verdiği sözü yerine getirmek için büyük bir fırsattı. Üstelik Miguel ona kaçakçılık yollarını da öğretmişti. Demek ki bir zamanlar o madene akın edenler de Mark gibi ihtirasın kör ettiği bir yığın insandı.

Clara, Isabel'in tedirgin gözlerine gülümseyerek baktı.

-İngiltere'ye dönsem iyi olacak. Resmi makamlara Mark'ın kaybolduğunu vermeye karar verdim. Bundan başka da yapacağım bir şey yok.

-Haklısın, diye onayladı İsaabel.

Şeytan Ateşi'ne gitmeye karar verdiğini ona söylememek için zor tutuyordu kendini. Bu kararını açıklaması Isabel için hayırlı olmazdı. Ona verdiği sözü tutması gerekiyordu.

Şeytan Ateşi'ne gideceğim, dedi kendi kendine. 'Şeytanla karşılaşmak pahasına da olsa.'

Otobüs virajı öyle bir sarsıntıyla döndü ki.

Clara az kaldı havaya fırlayacaktı. Çığışını zaptedip, koltuğuna daha sıkı oturmaya çalıştı. Diğer yolcuların, şoförün bu türden şakalarına alışkın olduklarını fark etti. Koltukların arasında, yerde bir kızıl derili bir kadın ruana'sının altında bebeğini emziriyordu. Clara otobüse binerken şoförün koltuğunun üstünde bir Meryem Ana heykelciğinin asılı olduğunu görmüştü. Yolcuların çoğu küllüstür otobüs savruldukça haç çıkarıp duruyorlardı. Clara bu imana saygı duyuyordu, ama yine de şoförün direksiyonu iki eliyle tutmasını tercih ederdi.

Resepsiyon memurunun otobüs kelimesini duyunca gözlerinin niye öyle faltaşı gibi açıldığını şimdi daha iyi anlıyordu. Oysa o, Clara'ya araba kiralamasını önermişti. Clara ise bu öneriye hem fiyatı, hem de güvenlik nedeniyle kulak asmamıştı. Bogotalı şoförler için araba kullanmak erkekliklerini ispat etmenin bir yoluydu sanki. Clara'nın ehliyeti vardı, ama bu çılgın şoförle aynı yolda araba kullanabileceğinden hiç emin değildi. Hele şu keskin virajlardan birinde bu otobüs bozuntularından biriyle karşılaşmayı düşünmek bile istemiyordu.

Kenarında oturduğu cam tozla kaplıydı. Ama Clara'nın buna üzüldüğü söylenemezdi. Mide kaldıran uçurumları seyretmektense, tozlu cama bakmayı tercih ederdi.

Bu yolculuk tam bir çılgınlıktı. Şo för kılığındaki bu papaz bozuntusu, bir yiğın tavuk ve keçiyle birlikte bu dağ başlarında işi neydi?

Resepsiyon memuruna, Şeytan Ateşi'ne en yakın kasabayı ve oraya nasıl gidileceğini sorduğunda, adam kulaklarına inanmamış, bütün gücüyle Clara'ya oraların bir kadına göre olmadığını anlatmaya çalışmıştı. Kandıramayınca, en azından bir araba kiralarsa şoförün onu koruyabileceğini söylemişti.

-Ben kendimi koruyabilirim, senyor, demişti Clara adama.

Memuru bu işi yapabileceğine biraz olsun inandırmıştı ama adam hala şaşkıındı.

Şimdi memura çok hak veriyordu. Bundan daha rahatsız bir koltukta hiç oturmamıştı. Otobüste yay diye bir şey yoktu herhalde. 'Anlaşılan bu yolculuğu sakatlanmadan bitiremeyeceğim' derken kuyruk sokumuna bir darbe daha yedi.

Arvilles ailesine, İngiltere'ye dönme kararını kabul ettirmesi zor olmamıştı. Isabel biraz üzölmüş ama Clara onu ikna etmeye çalışmamıştı. Belki de Arvilles ailesi başlarına dert olan bu iki İngiliz'den kurtulduklarına sevinmişlerdi. 'Yok, yok bunu düşünmek, gösterdikleri misafirperverliğe haksızlık olur' diye geçirdi aklından.

Otobüs yokuşu inmeye başladı. İlerde bir yerleşme yeri gözüküyordu. Clara, Asuncion'a gelmiş olabileceklerini düşündü. İlk bakışta yolda gördüğü öteki yerlerden farklı değildi. Şoför yine kasabaya girerken korna çalmış, hayvanlar ve çocuklar etrafa kaçışmış, insanlar otobüsün gelişini seyretmek için sokaklara fırlamışlardı.

Otobüs sonunda bir meydana vardı. Meydanda beyaza boyanmış birkaç bina, birde ufak bir pazar yeri vardı. 'Keçinin ve tavukların son durağı bu pazar yeri olsa gerek' diye düşündü Clara. Yol boyunca burnunun direğini kıran o kokularından sonunda kurtulacaktı.

Asuncion'un en büyük oteli önünde durdular. Clara ilk bakışta burada kalmaktan hiç memnun olmayacağını düşündü. Belki de Mark'ın izini burada bulabilirdi. İçeri girdiğinde kimseyi göremedi. Bavulunu yere koyup, resepsiyon masasını tıklattı. Aynı ayna içerden bir kahkaha sesi geldi. 'Keşke şakayı ben de duysaydım' diye geçirdi içinden.

Kahkahanın geldiği odadan çıkan adam başını geri çevirip İspanyolca bir şeyler söyledi ve arkasından bir kahkaha daha patlattı. Başını öne çevirip Clara'yı görünce şaşırıldı.

-Senyorita? Kibar bir adama benziyordu., ama onu görmekten de pek hoşnut olmuşa benzemiyordu.

Clara, İspanyolca el kitabını çıkarıp ne söylemesi gerektiğini bulmaya çalıştı. Adam kitabı elinden alıp,

-Biraz İngilizce bilirim, dedi. İngilizsiniz değil mi?

Clara, İspanyolca konuşmak zorunda kalmadığına çok memnundu.

-Evet, bir başka İngiliz'i arıyorum. Genç bir adam. Kardeşimdir, diye cevap verdi.

-Kardeşiniz burada mı?

-Emin değilim. Ama gelmiş olabilir.

Adam otel kayıtlarını Clara'ya uzattı.

-Buyrun kayıtlara kendiniz bakın, dedi.

Mark'ın adı kayıtlarda geçmiyordu. Sahte ad kullanmış olabilir. Ama el yazılarını hiç biri onunkine benzemiyordu. Clara büyük bir düş kırıklığına uğradı.

-Turistler buraya pek uğramaz, senyorita.

Adam tam geri dönmek üzereyken Clara onu durdurdu.

-Bana bu gece için bir oda verebilir misiniz? Bir de rehber kiralamak istiyorum, dedi. Adam çok şaşırılmıştı.

-Senyorita , Kelimeleri yavaş söylemeye alıştı. Otelime kadınları almıyorum, dedi.

Clara ne yapacağını şaşırıldı. Hayatında kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

-Buradaki tek otel bu olduğuna göre, bana bir ayrıcalık tanımanız gerekecek. Eğer aradığım rehberi hemen bulamazsanız...

Adam iyice şaşırılmıştı.

-Peki bu rehberin sizi nereye götürmesini istiyorsunuz? Diye sordu.

-Şeytan Ateşi'ne gitmek istiyorum.

Adam duyduklarına inanmamıştı.

-Olamaz. Sizin aileniz nerede, senyorita? Arkadaşlarınız kimler? Kim sizin buralara gelmenize izin verdi?

Clara kaşlarını çatı. Yine başı dönüyordu. 'Basınç değişikliğinden olsa gerek' dedi kendi kendine. Ama rolünü iyi oynaması gerekiyordu. Soğukkanlı gözükmek zorundaydı.

-Benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim, ama ben ne yaptığımı biliyorum. Ne çocuk, ne de aptalım. Nasihatlerinize de ihtiyacım yok, dedi. Sonra da 'Kısa ama etkili bir konuşma oldu galiba' diye düşündü.

Adamın o babacan tavrının yerini bir şaşkınlık almıştı. Clara'ya hayatında hiç görmediği bir yaratılmış gibi bakıyordu. İçinden gülmek geldi, ama ciddiyetini bozmaması gerekiyordu.

-Bu bölgeyi iyi bilen biri mutlaka vardır burada. Siz tanıştırın, ben gerisini hallederim, dedi.

Adam –Nasıl isterseniz öyle olsun, dercesine bakıp,

-Öyle biri var...Adı Vitas de Mendoza. Ama sizi oraya götürmek ister mi,onu bilemem.

-Siz onu bana bırakın.Clara sevinmiş gözüküyordu.Bu zararsız adamı fena kandırmıştı.

-Nerede bulabilirim diye sordu.

Adam cevap vermekte tereddüt etti. Şimdi meşgul... deyip kakhahaların geldiği odaya şöyle kaçamak bir bakış fırlattı.

-Ben şimdi görmek istiyorum. Buraya gezmeye değil, kardeşimi bulmaya geldim. İşim acele, dedi Clara.

-Kardeşinizin Şeytan Ateşi'ne gittiğini söylediniz değil mi? Bu ümitsiz bir durum, ama bakın, aklıma ne geldi. Buraya birkaç gün içinde bir ordu devriyesi gelecek.Yüzbaşı Lopez'le konuşursak belki o yardım edebilir.

Clara bu teklife hemen hayır demedi. Mark'ı bulma sorumluluğunu orduya devretmek fena fikir değildi. Ama ya Mark zümrüt kaçakçılığından hapse atılırsa? Yutkundu. Cezasının ne olacağını bilmiyordu. Çok ağır olabilirdi, hele Kolombiya hapishanelerinde... Üstelik Mark'ın tutuklanması büyükbabanın ölümü olurdu.

Mark'ı kendisi bulmak zorundaydı. Kanuna aykırı bir iş yaptığını Vitas de Mendoza'nın öğrenmesi hiçde iyi olmazdı. Onu susturmakta zorluk çekebilirdi. Clara korkuyordu, ümitsizlik içindeydi. Yine de gitmeye kararlıydı.

-Devriyeyi bekleyecek zamanım yok, dedi. Ne zaman geleceklerini bile bilmiyorsunuz.Bu Mendoza denen adamı hemen görmek istiyorum.Bir an önce aramaya başlamalıyız.

Kakhahaların geldiği odanın kapısına doğru yürüdü. Adamın onu durdurmaya çalışmayıp, sadece şaşkın şaşkın baktığını görünce gülmek geldi içinden.

Yapması gereken, Mendoza denen o adamı yolculuğa razı etmektir. Kapıyı açıp içeri girdi.

Allah'tan soğukkanlı kadını oynuyordu, yoksa içerde gördükleri karşısında gülmekten katılabilirdi.

Oda sigara dumanından nefes alınmaz hale gelmişti. Altı adam çuha kaplı bir masada kumar oynuyorlardı. Masanın üstü içki şişeleri, bardaklar ve paralarla doluydu.

Adamlardan biri diğerlerinden gençti. En fazla otuz yaşlarındaydı. Diğerleri gibi esmer tenliydi.

Yüzünde kibirli, bir atmacanın gibi yırtıcı bir ifade vardı. Tek gözünü kapatan siyah korsan bandı bu ifadeyi abartıyordu.

Kapıya yakın olan adam ayağa kalkıp,

-İçeri gel güzelim. Bir el oynar mısın? Dedi. İngilizce yi ağır bir kuzeyli aksanıyla konuşuyordu.

Yanıdaki adam İspanyolca bir şeyler söyledi hep birlikte güldüler.

Gözü korsan bantlı adam bu eğlenceye katılmadı. Clara gözlerini ondan ayıramıyordu. Baştan aşağı siyahlar giyinmişti. Gömleğinin iliklenmemiş düğmeleri arasında adaleli göğsü gözüküyordu. Sandalyesini geriye doğru itti. Bir yay ya da ısırma hazırlanan bir yılan gibiydi.

-Isabel'in anlattıklarını hatırladı ` Haydutlar ve bir yığın kanun kaçağı' Diğerleri zararsız gözüküyordu, ama bu adam onlardan farklıydı. `Haydut olsa gerek' diye düşündü Clara. Yüzyıllar öncesinde, bu topraklarda ellerinde kılıç, kızıl derisi kafaso keserek ilerleyen İspanyollara benziyordu.

Clara'ya sokakta gördüğü çöplere bakar gibi bakıyordu.

-Bir içkimizi iç güzelim.

Ayakta duran adam eline bir içki bardağı tutturmaya çalıştı. İçkinin kokusu çok keskindi. Clara kibarca reddetti. İçkiyi ikram eden adam Vitas de Mendoza olabilirdi. Onunla şimdiden aralarının bozulmasını istemezdi.

Adamlara fazla samimi olmayan bir gülümsemeyle baktı. Ama o gözü bantlı adam, değil onunla fazla ilgilenmek, odaya girdiğinden beri Clara'yı yok saymıştı. Diğer adamların arasında ne olduğunu sordu kendi kendine. Evet, diğerleri tüccardı. Vakit geçirmek için kağıt oynuyorlardı.

Peki, ya şu siyahlı adam?

Kendinden emin bir sesle

-Ben buraya Vitas de Mendoza'yı görmeye geldim, dedi.

Masadaki esmer tenli adamlardan birinin, 'Ben Vitas de Mendoza' demesini bekledi. Hiç kimseden ses çıkmıyordu.

-Burada yok mu? Sesinin titrediğini hissetti, çünkü Mendoza'nın kim olduğunu çoktan anlamıştı. O and orada olmak için neler vermezdi ki.

-Onun yerine ben gelsem, senyorita? Siyahlı adama döndü. Vitas, çok şanslısın. Kadından yana da, kağıttan yana da.

Clara siyahlı adama baktı. Bakışlarından, kendini pek şanslı saymadığı belli oluyordu. Ayağa kalkacağına sandalyesine iyice yerleşti. Clara'ya dostça bir vakit fırlattı.

-Resepsiyondaki adam deli olmalıydı. Onu bu haydut kılıklı adamla oralara nasıl yollardı?

Adam, Clara'nın aklından geçenleri okumuşçasına gülümsedi. Bembeyaz dişleri dudaklarının arasından gözükmüştü. Clara, böylesine çekici bir adamın bir kadına tecavüz etmesine gerek olmadığını düşündü.

Siyahlı adam sonunda ayağa kalktı. İnce ama güçlü bir vücudu vardı. Üzerinde siyah olmayan şeyler, Kemerin gümüş tokasıyla, göğsünün siyah kılları arasında duran madalyondan ibaretti.

Buraya gelirken, şeytanla da karşılaşmayı göze almıştı. Ona bir daha bakıp bunu düşündüğüne pişman oldu.

Adam, yine, Clara'nın aklından geçenleri okumuşçasına gülümseyip, yanına geldi.

-Mendoza benim, senyorita. Ne istiyorsunuz? Dedi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Clara bir an, 'Bir yanlışlık oldu' demeyi düşündü. Ama, bunu yapmak, bu adamların önünde rezil olmak demektir. O da bunu hiç istemiyordu. Kelimeler ağzından çıkıverdi.

-Bir rehber ihtiyacım var. Sizi tavsiye ettiler.

Odada sinirli bir hava esiyordu.

Mendoza ona baktı.

-Ramirez'lemi konuştunuz. Doğru söylemiş. Bu bölgeyi çok kimseden iyi bilirim. Size de Bogota'ya dönüp turistik turlardan birine katılmanızı tavsiye ederim. Burası kadınlara göre bir yer değil. Sandalyesine oturmak üzere geri dönerken Clara adamın koluna yapıştı. Mendoza durup Clara'nın, kolu üzerinde duran eline kibirli kibirli baktı. Clara'nın parmakları siyah kumaşın üzerinde narin bir çiçek gibi duruyordu. Düzgün tırnakları her zamanki gibi uçuk pembe bir ojeyle kaplıydı. Elini çekti. İçinde bir ateşin yandığını hissetti. Sanki teni tenine değmişti.

Kim oluyordu bu adam? Tamam diğerlerinden biraz daha okumuş, bilgili gözüküyordu., ama eninde sonunda para kazanmak zorundaydı. Aklından geçenler sesine de yansımıştı.

-Bu işi özel olarak görüşsek. Derdiniz ücretle ilgiliyse, merak etmeyin, yaptığınız işin karşılığını alacaksınız, dedi.

Mendoza; Derdim bu değil, dedi. Sesinin tonunda rahatsız olduğunu anlatan bir şeyler vardı. -Hem inatçı, hem pervasızsınız, canım.İşimin bedelinin ne olduğunu bilmeden ödeyip ödemeyeceğinizi nasıl bilirsiniz?

-Ücret meselesini de konuşacağız. Siz en azından benimle konuşmayı kabul edin, dedi Clara. Neredeyse yalvaracaktı. Bunu hissedip rahatsız oldu.

-Yalnız kaldığımızda beni ikna edebileceğinizi mi düşünüyorsunuz? Diye sordu Mendoza gülerek. Clara kıpkırmızı olmuştu. Çok iyi güzelim bir şey değişeceğini düşünüyorsanız konuşuruz ama şimdi değil.

-Şimdi konuşmamız gerek, dedi Clara alçak sesle.

-Benim için gerekli değil. Şu anda hiçbir şey benim oyunumdan önemli değil. Elim çok iyi. Sizinle sonra konuşuruz.

Elini kaldırıp, ince uzun parmaklarıyla Clara'nın yanağını okşadı. Clara nefesinin kesildiğini hissetti. Sanki yumruk yemişti.

Kapıyı çarpıp dışarı çıktı.İçerden kahkaha sesleri geliyordu.

Resepsiyonda yine kimseyi bulamadı. Giriş kapısının sağ yanındaki aralık bir kapıdan bir birine çarpan bardakların sesi geliyordu. Hemen o kapıdan içeri girdi. Bar gibi bir yerdi burası. Ramirez tezgahın arkasında bardakları parlatıyordu. Clara'yı görünce şaşırıldı.

'Bu adam ya başıma gelecekleri biliyordu, ya da olan biteni kapının arkasından duydu,diye düşündü.'

-Pazarlık tamam mı senyorita?

-Daha değil. Korkarım, o odayı bana vermek zorundasınız.

Ramirez tereddüt edine Clara hiddetlendi.

-Niye pılımı pırtımı toplayıp Bogota'ya dönmediğimi merak ediyor herhalde, dedi kendi kendine.

-Senyor Mendoza sizinle daha sonra mı görüşecek? Söylediğine pek inanmış gözüküyordu.Clara gülümsedi.

-Öyle sayılır. Benim niçin bir rehber kiralamak istediğimi anlayamadı... Çok da ukala.Haksızlık ettiğini düşündü. Kim olsa, onun kadar çekici olup da bunun farkına varamazlık edemezdi.

-Öyle olmasın da ne olsun? Kadınlar ona hayrandır, dedi Ramirez alçak sesle. Mesela bir kadın geldi buraya bir zamanlar... Amerikalı bir sarışın... Kocasıyla geldiler önce. Sonra kadın bir daha geldi. Tek başına. Vitas onu dağlara götürdü. Uzun süre dönmediler.

Clara'ya baktı. Kadının saçları sizinki gibiydi senyorita.

-Aramızdaki tek benzerliğin bu olduğuna eminim, dedi Clara buz gibi bir sesle. Şimdi... lütfen odamı gösterir misiniz? Çok yorgunum.

Oda büyük değildi, ama çok temizdi. Yatağın üzerindeki rengarenk bir Kızılderili battaniyesi seriliydi. Meydan da pazarda da aynı battaniyelerden satıyorlardı. Clara, koridorun sonundaki duşa girip yıkandı. Ve odaya dönüp çamaşırlarını değiştirdikten sonra kapısını kilitledi, panjurları indirdi ve kendini yatağa attı. Meydanın gürültüsü odasına ulaşmıyordu artık.

Kemiklerini sızlatan yorgunluğa rağmen uyuyamıyordu. Kopuk kopuk görüntüler geliyordu gözünün önüne... Üzerine dağların gölgesi düşmüş bir nehir ve ağaçlar... Atıyla tek vücut olmuş, siyahlar içinde bir binici... Saçları açık renkli bir kadın... Ve eğilip onu atına alan siyahlı bir binici. Gözünün önüne gelenleri unutmaya çalıştı, ama at, sanki yaklaşmaya devam ediyordu. Artık atın binicisi seçilebiliyordu. Gözü korsan bantlı bir adamdı bu.Tutup atına aldığı kadın da kendisiydi.

Clara gözlerini sıkıca kapadı.Görmek istemediği bir düştü bu.

Ufak bir çığlık attı. Görüntüler hemen kayboldu. Kendini odanın loş ışığında, yatağında yatarken buldu. Karşı duvardaki aynada kendini görebiliyordu.

'Uyumuşum meğer' Gördüklerinin kurulmuş düş değil de bir kabus olduğunu fark etmek nedense rahatlatmıştı onu. 'Tam zamanında uyanmışım' diye düşündü. Saatine bakıp, uyuyalı iki saatten fazla olduğunu görünce şaşırıldı. Yataktan kalkıp, ipek bir gömlek, keten bir pantolon, üzerine de hafif bir ceket giydi. Omuzlarına dökülen saçlarını el çabukluğuyla topuz yaptı. Topuz onu daha yaşlı gösteriyordu.

Çantasını alıp aşağıya indi. Çıt çıkmıyordu otelin içinde. 'Fazla sessiz' dedi içinden. Kumar oynanan odanın kapısını açıp baktı. İçerisi bomboştu. Masa toplanmış sandalyeler duvara dayanmıştı. Clara 'Kandırdı beni' dedi kendi kendine. Ortadan kaybolmak için Clara'nın odasına çıkmasını beklemişti demek ki. Onun rehberi olmayı kesinlikle reddetmiş oluyordu böylece.

Kızgınlığından dudağını ısırıldı. Canı cehenneme! Asuncion'daki en iyi rehber olabilirdi, ama tek rehber değildi. Bu yenilgi Clara'nın inadını kıramazdı. Zaten bundan sonra hep rüyalarına girecekse, yola onunla çıkmaması kendisi adına daha hayırlı olurdu. Dışarı çıktı. Akşam güneşi meydana aydınlatıyordu. Etraf kıpkızıldı. Bir köşede çalgıcılar seyirci topluyordu.

Çarşıya girip tezgahların arasında dolaşmaya başladı. Battaniyelerin yanında bir yığın aşpka satılıyordu. Clara yolculuk sırasında bir şapkaya ihtiyacı olacağını hatırladı. Ama o, burada satılanlardan daha geniş, tepesi de daha basık bir şapka istiyordu. Meyve, sebze tezgahlarının üzerinde dolaşan sinekleri görünce iğrendi. 'Kibarlık etmenin anlamı yok. Şeytan Ateşi'ne giderken koşullar bundan daha rahat olmayacak,' diye kendini kandırmaya çalıştı.

Çok açtı. Otelde yemek veriliyor olmalıydı. Ama Ramirez'in, onun otelde kalmasını istemediğinden yemek saatlerinden söz etmemiş olması çok normaldi. Bir yerden yemek kokuları mı geliyordu, yoksa Clara'nın hayali miydi bu? Bir iki dakika sonra durum anlaşıldı. Pazarın bir köşesi açık bir mutfaktı. Büyük kazanlarda pişen yemeklerin yanında, şişlere geçirilmiş tavuklar ateşte nar gibi kızarıyordu.

Bu açık hava mutfağı hiç temiz değildi, ama yemekler çok iştah açıcı gözüküyordu. Clara daha fazla dayanamadı. Bir tavuk butunu eliyle yemeye başlayıp, tezgahlar arasında dolaşmaya devam etti. Herhalde onunla yemek birlikte yemek yiyen bunca insan zehirlenip ölecek değildi. Birden arkasından telaşlı bir ses duydu.

-Senyorita!

Dönüp bakınca karşısında, dar beyaz bir elbise giymiş, ufak tefek bir adam buldu. Tombul bir yüzü ve pos bıyığı vardı. Elinde rengarenk mendille habire alındaki terleri siliyordu.

-Senyorita rehber arıyor değil mi? Ben iyi bir rehberim. Senyoritayı istediği yere kadar götürebilirim.

Clara şaşkınlıkla dama baktı. Allah için hiç de cazip görüntüsü yoktu. Vitas de Mendoza'ya bu kadar az benzeyen bir daha bulunamazdı.

Clara yavaşça:

-Evet, bir rehber ihtiyacım var, ama siz bunu nereden biliyorsunuz? Dedi.

Adam garip bir el hareketi yapıp,

-Senyor Ramirez... O söyledi. Ben de...

-Anladım, dedi Clara, oysa anlamamıştı. Belki de Ramirez denen o adam iyi bir insandı.

-Şeytan Ateşi'ne gitmek istiyorum.

Adamın yüzünde beklediği şaşkınlık ifadesini bulamadı.

-Peki senyorita. Nasıl isterseniz. Ne zaman gidelim?

-Hemen yarın olur mu? Diye sordu Clara.

-Tamam. Ben her şeyi ayarlarım. Senyorita ata binmesini bilirler mi?

-Evet, ama bir cip kiralsak...

-Cip yaramaz, senyorita. Yollar çok kötü. Bazen hiç de yol yok. Carlos Arnendes ona inanmanızı ister.

-Peki tamam Carlos. Onunla tartışmak istemiyordu. Buraları nede olsa, Clara'dan iyi biliyordu. Yanına bir iki kot pantolon aldığı iyi olmuştu. Pazarda gördüğü deri çizmelerden de ayağına geçirdi mi, ata binmeye hazır olacaktı.

Bir saat sonra koltuğunun altında yeni çizmelerle otele döndüğünde hayatından çok memnun gözüküyordu. Carlos belki Vitas gibi yakışıklı değildi ama işini iyi biliyordu. Clara'yı alıp kahvelerden birine götürmüş, ücret ve malzeme içi gerekli para konusunu oturup konuşmuşlar ve bir anlaşmaya varmışlardı. Onun peşin aldığı ücreti cebine atıp ortadan kaybolacağından korktu Clara. Öyle sinsi bir adama benzemiyordu, ama içine kurt düşmüştü bir defa.

Clara'nın sağlığına ve yolculuğun başarısına kadeh kaldırdılar. Yalnız kadehler coca-cola doluydu. -Clara rehberle yolculuğunun amacını söylememişti. Onu meraklı bir turist sanmasının hiçbir zararı yoktu ki. Gerçeği öğrenmesi için daha çok zaman vardı.

Otele döndüğünde resepsiyon her zamanki gibi boştu. İçeri seslendi. Cevap veren olmadı. 'Ne mükemmel hizmet' diye söylendi kendi kendine. Anahtarını alıp yukarı çıkarken havanın çok çabuk karardığını fark etti.

Birden, odada biri olduğunu fark edince, çok korktu. Pekala bir hırsız olabilirdi. Her hangi bir saldırıya karşı elinde tuttuğu çizmelerden başka silahı yoktu. Bağırma sesinin duyulacağı şüpheliydi.

Odadaki her kimse, kıpırdandı. Sonra yatak gızırdadı.

Kapının tokmağına uzanırken bir ses duydu.

-Bütün gece kapının önündemi duracaksın güzelim?

Yatağının başucundaki lamba yandı ve Clara odasında kimin olduğunu görebildi. Vitas de Mendoza'ydı bu.

Mendoza rahatça yatağa uzanmıştı. Küllükte tüten purosunun kokusu odayı dolduruyordu.

Clara,

-Ne yaptığını sanıyorsun burada? Diye bağırırdı.

-Bu ne biçim konuşma canım? Aşağıda karşılaştığım o soğuk kadına ne oldu böyle?

Clara kapıyı sonuna kadar açtı.

-Çık dışarı

-sizin erkekleriniz der ki, 'Fikir değiştirmek kadınlara mahsustur,' ama bu kadarı da değil. Bir süre önce benimle yalnız konuşmak için beklemeye sabredemiyordun. Şimdi yalnızız bende konuşmaya hazırım ve sen beni kovuyorsun.

Dudaklarına bir gülümseme belirdi.

-Bu yaptığın hiç hoşça değil, dedi.

-Nasıl girdin buraya? Kapıyı kilitlemiştim, dedi Clara.

-Nasıl olaca, Ramirez'deki yedek anahtarla tabii.

-Yaa, tabii. Clara'nın sesinde kısıtlı bir aşığılama seziliyordu.

-Demek Ramirez müşterilerinden birinin oda anahtarını sana, bir yabancıya vermekte hiç sakınca görmedi.

-Mendoza, Buralarda hiç de garip bir şey değil bu, dedi.

Clara yüzünün öfkeden kızardığını hissetti. Bir erkekle beraber olabilir, kendisine yapılan tekliflere, ki bir kısmı sadece cinsellikle ilgili olurdu, cevap verebilir, onları reddedebilirdi. Ama bu adamda onu soğukkanlı davranmaktan alıkoyan bir şeyler vardı.

Hakaretler dilinin ucundaydı, hiçbirini sarfedemedi. 'Daha değil' diye düşüdü. Eğer bu adam ona istediği gibi davranabileceğini düşünüyorsa yanılıyordu. Belki de beraberliğine ihtiyacı olduğunu bildiren, Clara'nın bu uğurda her şeye katlanacağını sanıyordu. Neyse, yanıldığını görecekti... ama

henüz değil. Onunla biraz konuşmak,, bira gururunu okşamak ve sonra da kendisiyle şu sokağın ucuna kadar bile gitmeyeceğini söylemek eğlendirici olabilirdi.

-Belki sizden özür dilemeliyim, senyor, dedi Clara. Belki de dilememeliyim, diye ekledi sessizce. Sadece odamda birini bulmak çok şaşırttı beni. Benimle konuşacağınızı söylemişsiniz, biliyorum.Aama bu kadar...geç olacağını beklemiyordum, dedi. Arkasından güldü.Mendoza'nın yüzündeki belli belirsiz şaşkınlığı görmek hoşuna gitmişti.

'Tek süprizim bu deęi', dedi içinden.

-Mendoza, rahatsız ediyor mu? Deyip purosuna uzandı.

-Niye etsin? Dedi Clara, oysa yalan söylemişti.

Makyaj masasının sandalyesini çekip oturdu.Mendoza, Clara'nın sandalyesini ondan oldukça uzak bir yere koymasına alay edercesine güldü.

-Sorumun cevabını aldım, diye mırıldandı.

-Yine de yavrum, korkacak bir şey yok. Size satılık olmadığımı söyledim. Ayrıca ben ne parayla nede zorla hiçbir şey almam da.

-Ne kadar güven vericisiniz, dedi Clara.

-Yine de pek güvenmeyin. Sizi istediğime karar verseydim, çoktan bu yatağı benimle paylaşıyor olurdunuz.

Clara buı sözleri duyunca biraz heyecanlı, daha çok şüphe bir ifadeyle gülümsedi.

-Emin misiniz?

-Evet, Clara, dedi Mendoza yavaşça. Çok eminim.

Clara, Mendoza'nın onu baştan çıkarabileceğine bu kadar emin olmasına dayanamıyordu. Yine de kızgınlığını belli etmedi. Üstelik Mendoza'nın da bakışları sinirine dokunmuştu. Gözlerini sürekli Clara'nın dudaklarıyla gömleğinin iliklenmeyen düğmeleri arasında gidip geliyordu. Clara bir an o üç düğmeyide iliklemeı düşünö. Ama böyle bir hareket Mendoza'nın tahrikini kabullenmek olurdu.

Mendoza adeta adeli vücutunun farkına varılmasını istercesine gerindi. Lambanın ışığında, boynundaki madalyon parlıyordu.

-Ramirez bana senden söz etti. Şeytan Ateşine kardeşini aramaya gitmek istiyormuşsun.

-Evet, öyle.

-Mendoza kaşlarını çattı. Bu iş niye bu kadar acil? Ramirez devriyeden bahsetmedi mi?

-Ama ben kardeşimi kendim bulmak istiyorum, dedi Clara.

Mendoza yine onu seyrediyordu. Peki ama başkalarını iki gözle görmediğini bu adam tek gözle görüyormuş gibi geliyordu Clara'ya?

-Niye? Söyle bana, yoksa kardeşinin guaqueros'la bir ilişkisi mi var?

-Ne demek istediğini anlamıyorum.

Mendoza kaşlarını kaldırdı.

-Peki anlatayım, guaqueros yasaya aykırı zümrüt madenciliği yapanlara denir. Yani, zenginliğin yeşil alevini ararken nehirlerde boğulan, kayaların altında ezilen, yer altında kaybolan erkekler, kadınlar ve çocuklar. Hepsi o zenginliğin bir gün kendilerinin olduğunu düşlerken soluğu nerede alılar, biliyor musun? Bogota'nın arka sokaklarında, ama vurulmuş yada boyunları kesilmiş olarak. Demek istiyorum ki, eğer kardeşin Şeytan Ateşinde zümrüt arıyorsa, ben bunu şimdiden bileyim.

-Kardeşim araştırma gezisine çıkmış bir jeolog, diye cevap verdi. Clara. Aradığı nedir bilemiyorum, ama zümrüt olmasa gerek. Kardeşimi aramamın tek nedeni, büyükbabamın onu ölmeden önce görmek isteyişi.

-Jeolug mu? Diye sordu Mendoza düşünceli bir tavırla. Zümrütü de nerede bulabileceğini bilen bir uzman demek ki.

-Sanırım, dedi Clara. 'Keşke mark'ın botanikçi olduğunu söyleseydim' dedi içinen sonra da.

Clara bu konuyu kapatmak istiyordu. Mendoza'yı biraz heveslendirip, sonra başkasıyla anlaştığını

söylemeyi planlamıştı. Ama konuşma hiç de istediği gibi gitmiyordu.

-Adımı nereden biliyorsun? diye sordu ona.

Mendoza konuyu değiştirmek istediğini sanabilirdi, ama Clara'nın umurunda değidi bu.

-Seni beklerken, pasaportunu okuyarak vakit geçirdim. Ama 'sabit alametle' kısmında sol kalçandaki kalp şeklinde lekeyle ilgili bir not düşülmediğini görünce şaşırıdım doğrusu. Arsız bir gümrük memurunun görmek isteyeceğini mi düşündün yoksa?

Clara donup kalmıştı.

-Ben odana daha önce de geldim. Yine yedek anahtarı kullanarak. Ama öyle güzel uyuyordun ki uyandırmaya kıyamadım.

-Clara'nın sesi titriyordu.

-Şimdi ilk dediğimi yapıp, dışarı çıkar mısın?

Mendoza, Clara'yı 'Bu sert bakışının altında ne yattığını biliyorum,' dercesine alaylı bir bakışla süzdü.

-Unutma, yavrum bana ihtiyacın var.

Clara oyununun sonunu kendisi getiremediyse, keyifli görünüyordu.

-Teşekkür ederim ama... dedi. Başkasıyla anlaştım. Ayağa kalktı. Burada tek rehber siz değilsiniz. Yaptıklarınıza bakınca, sizden başka biriyle kendimi dha emniyette hissedeceğimi düşünüyorum. Şimdi lütfen odamdan ve hayatımdan çıkıp gidin. Sizi bir daha görmek istemiyorum.

Mendoza Clara'ya yaklaştı. Adalelerinin her oynayışındaşeytansı bir hal vardı. Ona gitmesini söyleyen Clara'ydı, ama şimdi nerede ise kendisi kaçacaktı.Mendoza'nın öfkeli bakışında kırılan gurundan fazlası vardı ve Clara, o fazlalığın ne olduğunu öğrenmek istemiyordu. Mendoza, Clara'nın kolunu kavrayıp, parmaklarını adeta onun narin tenine geçirdi. Clara bir çığlık attı.

-Mendoza 'Kim bu adam? Diye sordu alçak sesle. Cevap ver bana'

-Bırak beni, dedi Clara.Kolumu acıtıyorsun.

-Cevap vermezsen daha çok acıtırım.Söyle seni Şeytan Ateşi'ne götürecek kim?

-Söylemeyeceğim, diye bağırıldı Clara. Bu gösteri, erkeklik gücünü ispat etmek içinse, doğrusu hiç etkilenmedim. Sertlikten hiç hoşlanmam.

-Ya neden hoşlanırsın? Diye sordu Mendoza nefes nefese. Bundan mı? Clara'nın kolunu tutan eliyle, onu kendine doğru çekti. Clara onun adaleli vücudunun sıcaklığını bedeninde hissetti.

Kurtulamaya çabaladı, ama dengesini kaybetti. Mendoza'nın kolları vücudunu adeta hapsedmişti.Dudakları da Clara'nın dudakları üzerinde bir işkenceydi sanki. Hayatında hiç kimse onu böyle öpmeye kalkmamıştı. Clara son çare olarak Mendoza'nın yüzünü tırnaklamayı denedi. Mendoza'nın küfrettiğini duydu. Bir an bırakacağını sanmıştı, ama yanılmıştı. Mendoza onu daha büyük bir ihtirasla öpüyordu. Sonra da bir eliyle boynunu okşarkendiğer eliyle de göğsünü avuçluyordu.

Clara'nın, kurtulmak için yapması gereken kendini aniden geriye çekmekti. Ancak o zaman Mendoza'nın kolları ve dudaklarıyla kurduğu bu cezp edici tuzaktan kurtulabilirdi. Sırf kendine olan saygısından ötürü yapmalıydı bunu.

Ama içgüdüleri ona aksini söylüyordu.

Ve sonunda Clara'yı bıraka Vitas oldu. Clara hatırladığında bundan hep utanacaktı. Mendoza kapıdan çıkarken hala titriyordu.

-Hoşça kal, güzelim. Bir gün kadın olmasını da öğrenirsin.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Carlos'un kiraladığı atlar çok güzel değildi ama oldukça güçlü kuvvetli gözüküyorlardı. Böyle bir yolculuk için gerekli olan da buydu zaten.

Clara atının dizginlerini çekip etrafına baktı. Güneş doğduğundan beri yoldaydılar.Uzun zamandan

beri çalışmayan kasları şimdiden ağrımaya başlamışlardı. 'Bedenimin rahatsız olması iyi' diye düşündü Yoksa bütün gece kafasını meşgul eden şeyler şimdi de aklında olacaktı. Böyle bir rahatlamaya ise gerçekten ihtiyacı vardı. Ondan evvelki gece de hiç uyumamıştı. Carlos, Clara'yı yanında mümkün olduğu kadar az eşya getirmesi konusunda uyarılmıştı. Clara da bu sözden yanına iki blucin kot pantolon, bir blucin ceket ve birkaç iç çamaşırı almış ve hepsini bir sırt çantasına yerleştirmişti. Senyor Ramirez'e otelde bıraktığı eşyaları dönüte alacağını söylediğinde, Ramirez, 'Bu işin dönüşü yok ki,' dercesine gülmüştü. Clara bunu hatırlayınca sırtına vuran güneşin sıcaklığına rağmen ürperdi.

Hava Clara'nın tahmin ettiğiinden daha sıcaktı. 'Hele Bogota'nın baharından sonra' dedi içinden. 'Ama bu durum pek şaşırtıcı değil,' diye düşündü arkasından. Asuncion yolu çok aşağılarda kıvranarak uzanıyordu. Onlarsa hala tırmanıyorlardı. Ne kadar yol gelmiş olabildiklerini tahmin etmeye çalıştı. Bu konuda hiç becerikli sayılmazdı. Üstelik yola çıktıklarından beri aynı yönde bir saatten fazla gitmemişlerdi. Ama Carlos nereye gittiğini bilir gözüküyordu. Clara'nın ise ona güvenmekten başka çaresi yoktu. Şu da bir gerçekti ki, Carlos verdiği bütün sözleri yerine getirmişti. Buna rağmen Clara'nın ona olan güvensizliği yok olmuyordu bir türlü. Yola çıktıklarından beri Clara'nın gözü hep arkadaydı sanki. 'Bu çok saçma' dedi kendi kendine. Ama kafasını karıştıranın kim olduğunu iyi biliyordu. Küçük bir yaylada, bir şelalenin yanında durdular.

Atlarına su verip, Carlos'un yaktığı ateşte yemeklerini ısıttılar. Sonra oturup yediler. Yemekleri haşlanmış sebze ve piring tatlısıydı.

Yemeğin arkasından içtikleri kahve biraz sertse de lezzetli sayılırdı. Clara kahvesini bitirip yere uzandı.

Gökte bir kuş daireler çizerek uçuyordu. Güçlü kanatlarını hareket ettirmekten ağır ağır süzülüyordu. 'And dağlarının sembolü bir akbaba olmalı,' diye düşündü. Bir yerde okumuştü.

Atlarını atlayıp vadiye doğru inmeye başladıklarında Clara biraz ferahladı. Hava gittikçe ısınıyor, daha nemli hale geliyordu. Kayalar ve tozun yerini çalılıklar almıştı.

'Şeytan Ateşi'ne varmanın daha iyi bir yolu olmalı,' diye düşündü Clara. Kendini hiç bitmeyecekmiş gibi gelen yeşil bir tünelin içinde tutsak hissediyordu. Sessizlik de sinir bozucuydu. At nallarının çıkardığı belli belirsiz sestten başka sürekli bir ses yoktu etrafta.

Clara'nın tek avuntusu Carlos'un da halinden pek memnun gözükmemesiydi. Şişman gövdesi atın üstünde bir oyana bir buyana sallanıyordu. Omuzları ise yorgunluktan çökmüştü.

'Şeytan Ateşi'ne çabuk gitmem gerektiğini söylemeseydim de, bu kestirmeler yerine, yol gibi bir şeyi talip etseydik,' dedi Clara kendi kendine.

Ter içinde kalmıştı. Terler sırtından beline doğru akıyordu. Geceyi geçirecekleri yeri ümitle beklemeye başladı.

Çevrede insanların oturduğuna dair hiçbir iz yoktu. Sık yeşilliğin arkasından onları gözleyenler varsa da, insan değildi bunlar. Clara kendi rahatsızlığına kızdı. 'Yorgunluktan olacak' dedi kendi kendine. Bütün gün öğle yemeği dışında mola vermemişlerdi.

Büyükbaba ne durumdaydı acaba? Yola çıkmadan önceki ümit verici hali geçici olabilirdi. Clara şimdiye çoktan İngiltere'de olmayı planlamıştı. Bunu hatırlayınca kendi kendine güldü. Aklının bir köşesinde, Mark'ın ikna yoluyla Şeytan Ateşi'ne gitmekten vazgeçirildiği ve kendisinin bu çalgınca yolculuğa boşuna çıktığına dair şüphe vardı.

Akşam olduğunu fark etti. Hava serinlememişti, ama güneş ağaçların arkasına düşmüştü. Clara bir hayat belirtisi görmek için ümitsizce etrafına bakındı... Bir muz yada kahve çiftliği... Belki bir orman bekçisi odası. Hiç biri yoktu.

Uzaktan tanıdık bir ses duydu... Akan bir suyun sesini. Terden yapış yapış olmuş gövdesini heyecanla eğip, sesin geldiği yeri bulmaya çalıştı. Carlos geriye dönüp Clara'ya bir şeyler söyledi 'Saatlerdir ilk kez konuştu,' diye düşündü Clara.' Belki de ilerde kalınabilecek bir yer olduğunu söylüyordur' diye umutlandı.

Ağaçların arasından geçip, suyu bulanık akan derin ve akıntılı bir nehirden başka bir şey bulamayınca, Clara'nın hayel kırıklığı büyük oldu. Ne bir insan, ne bir barınak... Hepsi hepsi bir nehir. Etrafına bakarken Carlos'un çoktan atından indiğini gördü. Atıyla ona doğru yaklaşır, -Ne biçim yer burası? Diye sordu.

Carlos umursamaz bir tavırla,

-İşte öyle bir yer senyorita, dedi. Gece yakın. Burada kalalım.

-Burada mı? Clara duygularını saklayamadı. Dehşete düşmüştü. Ama sen bu ormanda barınacak yerler olduğunu söylemiştin. Burada hiçbir şey yok.

Carlos'un yüzünde eski rahatlık yoktu.

-Var öyle yerler ama uzakta. Şimdi ateş yakmalıyız. Yakında karanlık olacak. Bu gece getirdiğim çadırda kalacağız.

-Çadırda mı? Clara çaresizdi. Carlos çadırdan hiç söz etmemişti.

Clara'nın tedirginliğini sezercesine,

-Burası iyi bir yer, dedi Carlos. Kalalım burada. Ben ateş yakayım. Gülümsedi. Siz çadırda kalın.

Carlos, Clara'nın rahatsızlığının nedenini hemen anlamıştı. Demek Clara soğukkanlı görünmeyi becerememişti.

Güneş arkada kızıl bir gökyüzü bırakarak kaybolmuştu. Clara, Carlos'un oma verdiği battaniyeyi omzuna sarmış, kahvesini yudumluyordu. Göğü seyrederken göz kapaklarının yavaş yavaş kapandığını hissetti. Uykusunu dağıtmaya çalıştı. Carlos'a yemeğin hazırlanmasında yardım gerekliydi. Bir de tam olarak nerede olduklarını ve kullandıkları kestirme yolun zamandan ne kadar kazandırdığını Carlos'a sormak istiyordu. Tabi eğer yorgunluğu izin verirse.

Bu kadar uzun süre açık havada kalmaya alışkın değildi. ' Ev çiçeği sende', dedi kendi kendine.

Böyle dalıp gitmişken, Carlos'un gelip önünde dikilen, şişman gövdesini fark etmedi bile. Onu görünce de, biraz daha kahve vermek istediğini düşünüp fincanı uzattı.

Birden fincan elinden fırladı. Şaşkınlık içinde başını kaldırdığında bütün gün içini kemiren huzursuzluğun nedenini karşısında buldu. Carlos şeytanca bakışlarla Clara'yı süzüyordu. Ayağa kalmak istedi, ama battaniye ayağına dolandı. Zaten Clara çabalarken Carlos bütün gücüyle onu yere itmişti.

Carlos ellerini uzatıp, Clara'nın gömleğini çekti. Gömleğin düğmeleri birer birer koptu. Carlos onun çıplak göğüslerini görünce anlaşılmas sesler çıkardı ve üzerine çullandı.

Clara bir çığlık attı, ama duyan biri olmadıktan sonra bağırıp çağırmanın bir anlamı yoktu.

Carlos, çığlıklarından neredeyse sağır olmuştu. Geri çekilip öfkeyle yumruğunu havaya kaldırdı. Clara, yumruğu yiyince bayılmak için dua ediyordu.

Patlama sesi dört bir yanı sıçrattı. Carlos yumruğunu kaldırdığında Clara gözünü kapamıştı.

Üzerindeki ağırlığın bir anda yok olduğunu fark edince gözlerini açtı. Doğrulup, dağılan saçlarını geriye attı. Carlos yanında hareketsiz yatıyordu. Gözleri açıldı zor nefes alıp veriyordu.

Clara, Carlos'un baktığı yere bakınca gözlerine inanamadı. Yarı karanlıkta, at ve binicisi efsanevi bir ihtişamla kıpırdamadan duruyorlardı. Binici çevik bir hareketle atından atlarken elinde parlayan tüfeği gördü Clara. Vitas de Mendoza'ydı bu.

-İyi akşamlar, Carlos amigo, Vitas tek bir kelimeyle ateşi dağıttı. Hep aynı aldatmaca değil mi? Carlos konuşmaya başladı. Kelimeler ağızdan hızla çıkıyordu. Clara'ne dediğini tam olarak anlamasa bile neden söz ettiğın az çok anlamıştı. Carlos'un ağızdan çıkanları duymamak için kulaklarını tıkamak istedi.

Vitas, Clara'ya döndü.

-Arkadaşın buraya kendi rızanla geldiğini söylüyor, Doğru mu bu, senyorita?

Göğüslerini yırtık gömleğiyle kapamaya çalıştı. Sonra

-Yalan bu, dedi. Tanrım, keşke... keşke bu işe hiç girişmeseydim.

-Bu senden duyduğum en akıllıca bir söz , dedi Mendoza.

Carlos ayağa kalkmaya çalıştı. Dudaklarında her zaman hafif gülümsemesiyle Carlos'u seyrediyordu Mendoza. Bu arada,

-Carlos'un hışımına uğrayan tek kadın sen değilsin, senyorita. Ama son olmasını sağlayabilirim, dedi.

-Her şeye rağmen onu öldürmemelisin, dedi Clara alçak sesle.

Mendoza, Carlos'a ayağa kalkmasını işaret etti.

-Şanslısın amigo. Senyorita hayatını başışladı. Ben bu kadar iyi kalpli davranmazdım. Haydi şimdi defol...

Carlos koşar adım uzaklaştı. Bir süre ayak sesleri duyuldu. Sonra etrafa derin bir sessizlik çöktü.

Kahve yapmak için ateşe bir iki odun daha attı Mendoza. Clara onu seyrediyordu.

Fincanı uzatırken 'Kötü bir şok geçirdin' dedi adam.

-Çok doğru, dedi Clara. Ama şokun büyüğü onun beklenmedik gelişi neden olmuştu.

-Bizi burada bulacağını nasıl bildin? Diye sordu dayanamayıp.

Mendoza o sırada ateşin öte yanında bir yere bir battaniye seriyordu.

-Zor olmadı, dedi. Battaniyeye uzandı, şapkasını gözlerinin önüne indirdi., Kahve fincanına uzandı ve Clara'ya dönüp

-Bütün gündür sizi takip ediyordum, dedi.

Clara heyecanlanmıştı.

-Peki niye?

-Bu soruyu herkes sorabilir, ama sen değil canım, diye cevap verdi Mendoza.

-Carlos'u iyi bilirim. Asuncion'da bir sürü insan sizi birlikte görmüş.

-Anlıyorum, dedi Clara ama hiçbir şey anlamamıştı.

-Yumuşak bir adama benziyordu,dedi. Carlos'un tükürük içindeki dudaklarını ve şişman ellerini hatırlayınca tüyleri ürperdi.

-Zehirli yılanda kayanın üzerinde güneşlenirken zararsız gözükür, dedi Mendoza. Ama bir yaklaş, o zaman hatanı anlarsın. Senin durumunda böyleydi güzelim. Nasıl bu kadar tedbirsiz olabilirsiniz?

Kime sorsan, sana Carlos'un ne mal olduğunu anlatırdı, ama sen hiç tanımadığın bir adamla bu vahşi ormana daldın. Erkekler konusunda hep böyle saf mısın?

-Affedilir bir hataydı, dedi Clara. Bir rehber ihtiyacım vardı ve yardım eden o oldu. Sanırım, arkadaşın Ramirez haber verdi ona.

-Mendoza yüzünü buruşturdu.

-Juan'ın hataları vardır. Ama bir kuzuyu kaplanın pençelerine sunmaz. Yok, yapmaz bunu. Bilakis, o senin benim... korumamda emniyette olduğunu düşünüyordu.

Mendoza'nın 'koruma' kelimesini söylerken tereddüt edişi, Clara'nın eski hıncını uyandırdı. Belki ona teşekkür borçluymuş, ama hepsi buydu. Ondan ya da onun erkekliğine düşkünlüğünden hoşlanmak zorunda değildi.

-Bir insan ne kadar hata yapabilir ki? Diye sordu imalı bir tavırla. Mendoza purosunu yaktı.

Clara'ya cevabı, en az onun ki kadar imalı bir bakıştı. Saki ona kendini neredeyse onun kollarına bıraktığı anı hatırlamak ister gibi bakmıştı.

Clara yüzünün kızardığını hissetti.Bunu hiç hatırlamak istemiyordu. Ona saldırandan kurtulmuştu

ama kurtarıcısı daha mı emniyetliydi?

-Şimdi ne olacak? Diye sordu kayıtsız görünmeye çalışarak.

Mendoza omuz silkerek,

-Şimdi biraz uyuyalım, sabah da sen Bogota'ya dönersin, dedi.

Clara oturduğu yere doğruldu, battaniye omzundan kaydı.

-Bogota'ya geri dönmeyeceğim. Ben Şeytan Ateşi'ne gidiyorum. Söyledim sana kardeşimi bulmam gerek.

Mendoza güldü.

-Kardeşine bu kadar bağlı olman onun için büyük şans. Yine de Şeytan Ateşi kadınlara göre bir yer değil. Özellikle senin gibi saf, kolay kanan bir kadın için.

-Tamam. Carlos konusunda yanıldığımı kabul ediyorum. Ama ikinci sefere aldanmam.

Öyle mi? Peki yaklaşık da olsa, söyle bana, neredeyiz? Eline harita versem bile bulamayacağına eminim. Carlos seni Şeytan Ateşi'ne götürmeye söz vermiş ama o cehennem kapısının yanına yaklaşamayacağına da eminim! En azından şunu bil ki, son iki saattir Şeytan Ateşi'nden uzaklaşıyordunuz ve senin bundan haberin olmadı.

-Ama sen beni götürebilirsin değil mi?

-Peki benim istediğim bedeli kabul edebilecek misin?

-Bilmiyorum, dedi Clara. İşin bu kısmını hiç düşünmemişti. Carlos'la birlikte yanındaki paranın çoğu da gitmişti.

Mendoza, purosunun kalan kısmına baktı. Sonra, sabırsız bir hareketle ateşe attı.

-Sana saf olduğunu söylemiştim, değil mi, güzelim? Yoksa seni o aşağılık herifin elinden kurtarmak için mi takip ettiğimi sandın?

-Anlamadım, dedi Clara.

-Öyle mi? Carlos anladı ama. Demin, benden kadınıma dokunduğu için özür diledi.

-Ama ben... ben senin kadını değilim ki!

-Henüz değil ama olacaksın, yavrum. Seni Şeytan Ateşi'ne götürmemin bedeli bu.

Uzun bir sessizlik oldu. Clara dayanamayıp,

-Sen... sen ciddi olamazsın, dedi.

-Hiç bu kadar ciddi olmamıştım, diye cevap verdi Mendoza. Niye inanmıyorsun? Sana 'Çocuğun' demiş olabilirim, ama sen, seni arzuladığımı anlayacak kadar kadınsın. Bunu daha Asuncion'dayken biliyordun?

-Ben... bilmiyordum.

Mendoza gülmeye başladı.

-Senin iyi bir oyuncu olduğunu sanmaya başlamıştım. Sesi alaycıydı.

-Aşağılık herif, diye bağırdı Clara.

-Bravo Clara. Oyunun son cümlesinde harikaydın. Bak, eğer seni Şeytan Tepesi'ne bedelini almadan götüreceğimi sanıyorsan, şansına küs. Ben ne istediğimi söyledim. Karar senin.

-Delisin sen!. Ellerini dizine vurdu. Evet, delisin. Bunu yapmana hiç gerek yok ki. Zaten... zaten yeteri kadar çekicisin.

-Mendoza başını önüne eğdi.

-İltifatına teşekkürler.

-İstediğin kadını elde edebilirsin. Beni niye zorluyorsun? Böyle yaparsan nefretimden başka bir şey elde edemezsin.

-Seni zorladım mı? Clara'nın karşısında duran şeytandı sanki.

-Sana dokunmadım bile. Nefretin gibi buda kendi kuruntun. Ama zamanı geldiğinde benden nefret etmemeyi öğreteceğim sana. Söz veriyorum.

-Bekli 'nefret' yanlış kelime, Clara sakın görünmeye çalışıyordu. Daha çok benim umursamazlığım yenmek zorundasın. Sana karşılık vermeyen bir kadınla aynı yatakta yatmak hoşuna gitmez

herhalde.

-Bu bir tehdit mi güzelim? Güldü. Öyleyse kabul ediyorum. İspanyol ateşine karşı İngiliz buzu. Ateş mi sönecek, buz mu eriyecek dersin?

-Bu soruya cevabımı çoktan verdim, dedi Clara. Sonra derin bir nefes aldı.

-Peki senyor, teklifinizi kabul ediyorum. Beni Şeytan Ateşi'ne götüreceksiniz, karşılığında kaç gece... bir?...iki?

Mendoza alay edercesine

-Ne kadar sürerse yavrum. Merhamete geleceğimi, yada borcunu ödemedi seni bırakacağımı sakın sanma, dedi.

Clara, Mendoza'nın bakışlarına karşı koyamadı. Erkekler onu daha önce de arzulamıştı. Onlar için çekici olduğunu biliyordu. Ama, Leigh dışında, onu zor duruma düşüren olmamıştı. Clara sadece yatakta istenen bir kadın olmak istemiyordu. Vücudu yerine onu seven hiç kimse çıkmayacak mıydı?

Mendoza'nın sesi Clara'yı düşünmekten alıyordu?

-Artık uyuyalım sabah erken kalkmamız gerekecek.

Sesindeki samimiyet kaybolmuştu. Soğuk ve ciddi gözükmüyordu. Belki de varmak istedikleri yere varana kadar hep böyle olacaktı. Clara, Şeytan Ateşi'ne vardıklarında ne olacağını çok merak ediyordu.

-Şaşırılmış gözüküyorsun, dedi Mendoza. Sonra bir sıçrayışta ayağa kalktı. Ateşin etrafından yürüyüp Clara'nın karşısına dikildi.

-Ücretimin bir kısmını peşin almamı ister misin? Diye sordu.

-Tabi ki hayır. Gözlerini Mendoza'nın gözlerinden zor ayırdı.

Mendoza eğilip Clara'yı kollarından kavradı ve ayağa kaldırdı.

-Çok iyi niyetlisin canım. Bu akşam başından geçenler sana en azından bunu öğretmedi mi?

Neyse, şimdilik bu kadarını öğrenmek yeter sana. Zamanı gelince senden bütün ilgini bana vermeni isteyeceğim. Ama Carlos sayesinde bunu bu akşam yapabileceğini sanmıyorum.

Clara onun elleri altında savunmasızdı.

-Şunda anlaşalım senyor. Benim ne bu akşam nede başka bir akşam sana ilgi göstermeye niyetim yok... Şimdi beni bırak, çantamdan bir şey alacağım.

Mendoza hafifçe gülümsedi, onu bıraktı.

Adam, onun eşyalarını çadıra çoktan yerleştirmişti. Gömleğin ararken elleri titriyordu. İlk kez yatağa girerken giyinmek zorunda kalmıştı.

'Onu doğduğuna pişman edeceğim' dedi Clara kendi kendine.

Gözlerini kapadı. İçinden bir ses, onu kızdırdığında asıl zor duruma düşenin kendisi olacağını söylüyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Sabah yemek kokusuna uyandı. Kokuyu hiçbir şeye benzetemedi. Ama haşlanmış et ve pirinç tatlısı olmadığına emindi. Battaniyeyi üzerinden atıp başını yavaşça çadırdan dışarı uzattı. Saat oldukça erkendi. Ağaçların tepesinde hala hafif bir sis tabakası vardı. Güneş ışığı ormanın kuytu köşelerine ulaşamamıştı henüz. Sabahın serinliğinde hafifçe ürperdi.

Bir iki metre ötede Vitas de Mendoza ağaç şişlere geçirdiği balıkları kızartmakla meşguldü. O anda başka hiçbir şeyi gözünün görmeyeceğine emindi Clara. Ama dönüp de ona,

-Kahvaltı hazır, senyorita, deyince şaşırıldı.

Mendoza gömleğini omzuna atmıştı. Siyah saçları ıslaktı. Belli ki, sabah nehre girmişti.

Clara balığa bakarak,

-Yoksa elinle mi tuttun? Diye sordu.

-Seni şaşırttığım içi üzgünüm, ama ben de herkes gibi oltayla tuttum, deyip balıklardan birini ateşten alıp Clara'ya uzattı.

-Kahve de var, dikkat et elini yakma' diye ekledi.

-Sen her şeyi düşünürsün değil mi?

Clara haksızlık ettiğinin farkındaydı, ama dayanamıyordu. Sabah uyandığında bedenini saran o rahatlık uçup gitmişti onu görünce.

Balığını bitirip, kendine kahve koydu. Balık çok lezzetliydi. Clara, durup dururken, sanki içerlemişçesine,

-Giyinsen olmaz mı? sabah sabah seni böyle görmek hoşuma gitmiyor, dedi.

Mendoza bir kahkaha patlattı. Clara gülünç duruma düştüğünü hissetti.

-Senyorita nasıl isterse. Tabağını yere koyup gömleğini giydi. İyi ki çadırda daha erken uyanmadın. Ben senin gibi giyinik uyumam. Yüzerken de bir şey giymem. Umarım, çok rahatsız etmedim.

Clara şüpheyle baktı Mendoza'ya. Onun yüzündeki ifadeye bir anlam veremedi ve konuyu daha fazla uzatmamaya karar verdi. Mendoza, sanki onun lafı uzatıp daha da gülünç bir duruma düşmesinin bekler gibiydi. Ama Clara sustu.

Biraz sonra,

-Dün... sana gerektiği gibi teşekkür edemedim. Aslında çok şey borçluyum sana, dedi.

Mendoza son lokmasını ağzına attı. Sonra Clara'ya döndü.

-Borçlu? Ben senden şükran borcu istemiyorum.

Clara'nın kalbi durmuştu sanki.

-Ama bütün hissettiğim bu, dedi hemen. Ateşe doğru eğildi. Mendoza'ya bakmamaya çalışıyordu.

-Dün akşam her şey çok çabuk oldu biliyorum. Ama ikimizin de düşünecek zamanı oldu ve... ben, şimdi, senin o sözleri söylerken ciddi olmadığını düşünüyorum.

-O zaman fikrini değiştirsen iyi edersin, çünkü söylediklerimin hepsi şimdi de geçerli. Onun cevabını beklercesine durakladı. Ama Clara kıpırdamadan ateşe bakıyordu.

-Çıplaklık konusundaki fikirlerine de katılmıyorum, güzelim. Sabahları çok güzel oluyorsun... Dağınık saçların, parlayan gözlerinle. Uyandığımda senin çıplak tenini vücudumda hissetmekten daha güzel ne olabilir?

-Yooo, hayır.

Mendoza ona aldırmadan devam etti.

-Dün akşam ben de düşündüm. Ama çok başka şeyler... Mesela kalçandaki o lekeyi öpmeyi hayal ettim. Sonra bal rengi saçlarını, süt gibi tenini... Bir erkek seni tatmadan nasıl durabilir?

Durakladı. Zavallı Carlos, seninle yola çıkacağını düşündükçe yerinde duramıyordu herhalde.

-Carlos'tan söz etme bana. Sana... sana şükran borçlu olduğumu bir yalandı. Sen ondan da tehlikelisin!

Mendoza kaşlarını kaldırdı.

-Benzetmen çok yanlış, yavrum. Carlos'a haksızlık ediyorsun. Ona fırsat verdin...

-Ne demek istediğimi anladın' diye bağırdı Clara. Bana iki de bir 'yavrum ve güzelim' demekten de vazgeçsen iyi olur. Canımı sıkıyorsun.

Sözlerinin kırıcı olmasına çalışıyordu. Ama Mendoza aldırmadı.

-Kızdığın zaman da güzelsin yavrum. Soğuk görünüşün altında ihtirasın kıvılcımını görüyorum o zaman. Seninle olmak ne büyük bir şans.

-Teşekkür ederim, ama övgülerin umurumda değil, dedi Clara.

Mendoza'nın sesi alaycıydı.

-Ben zaten senden daha fazlasını bekliyorum. Şimdi, eğer yemeğin bittiyse, yola çıkmamız gerek.

Yıkanmak istersen, senin için biraz su ısıttım, onu kullanabilirsin. Nehre girmeni tavsiye etmem.Akıntı kuvvetli. Üstelik, orada da o güzel tenini cazip bulanlar çıkabilir.

Clara sıcak su tasını alıp ayağa kalktı.

-Şimdilik sana muhtacım, dedi yapmacık bir sesle. Ama eğer seçip yapmak gerekse, bir piranha sürüsünü sana tercih ederdim, diye ekledi.

Lara bu işi bir gurur meselesi haline getirmekten vazgeçti. Nehre girmek fikri, hemde bu adamın önünde çıplak suya girmek zorunda kalacağından, hiç hoş değildi.

Su onu ferahlatmıştı. Saçlarını toplayıp topuz yaptı, şapkasını da başına geçirdi. Nasıl gözüküğünü bilmiyordu. Bunun o kadar önemli olmadığına inandırmaya çalıştı kendini. 'Ne kadar çirkin gözükürsem, o kadar iyi' diye düşündü.

Mendoza istediği bedelin ödenmesini Şeytan Ateşi'ne vardıklarında isterse, Mark'ın onu korumaya çalışacağını düşündü Clara. Mendoza'nın kibrine bakılırsa, bu hiç de uzak bir ihtimal değildi. Ama böyle bir durumda Mark da eli boş durmayacaktı. En iyisi o zaman kadar kendini korumaya çalışmaktı.

Belki de soğuk ve kırıcı davranmaya devam ederse, Mendoza'nın ilgisini köreltebilirdi. 'Ne olursa olsun, Mendoza gibi bir erkek onu itici bulan bir kadınla aynı yatağı paylaşmaktan hoşlanmaz' diyerek kendini rahatlatmaya çalıştı.

Sonra içine bir kuşku düştü. Evet, erkeklerde hoşuna gitmeyen her şey vardı Mendoza'da. Kibir, erkekliğini ispat etme merakı...Kendisi de feminist değildi, ama bu özelliklere hiçbir erkekte dayanamazdı. Yine de, Mendoza'nın o çekici görüntüsünü aklından çıkaramamak niyetindeydi? Derken onun sesini duydu.

-Bürün gün orada mı kalacaksın Clara? Yola çıkmamız gerek artık.

Clara battaniesini toplayıp dışarı çıktı.Mendoza şapkasını yice alnına indirmiş, bir korsanı yada haydutu hatırlatıyordu.

-Tedbirlerin boşuna olmuş güzelim. Gözlerini Clara'nın son düğmesine kadar iliklenmiş gömleğine dikmişti. Hatırladıklarım ve hayal gücüm bana yeter. Üstelik, gizli güzellikler daha tahrik edicidir. Yoksa istediğin bu mu?

-Öyle bir şey düşünmedim, diye cevap verdi Clara soğukkanlılıkla. Ama eminim sen ne istersen ona inanırsın.

Mendoza 'haklısın' dercesine başını öne eğip Clara'ya, eyerlenmiş hazır bekleyen atını gösterdi.

Mendoza kanatlanmış çadırı taşırken,

-Carlos'un atına sadece yük yükleyeceğiz. Başka bir işe yaramaz zaten, dedi.

Biraz sonra nehir kıyısına geldiler ve yan yana at sürmeye başladılar. Clara Mendoza'nın yüzüne baktı. Şapkasının gölgesinde yüzü asıktı.

Ormanın havası iyice nemliydi. Yavaş ama sürekli bir tırmanışa geçtiler. Clara'nın burnuna çekici bir koku geldi. 'Kim bilir hangi bitkiden geliyor' diye düşündü.

Yokla çikalı bir saat olmuştu ki çevrelerini bir renk ve hareket cümbüşü sardı. Açılıp kapanan bir kanatların sesiydi bu.

Clara atını dizginlerini çekti

-Ne bunlar? Diye sordu.

-Sinek kuşu. Bu yükseklikte binlerce vardır bunlardan.

'Nihayet varlığımın farkına vardı.' Diye düşündü Clara. Sonra da bunun pek umurunda olmadığını söyledi kendine.

Mendoza'nın suskunluğunu, nedeni ne olursa olsun, tercih ederdi. Onun ilgisini çekmeyi kesinlikle istemiyordu. Bir süre gösterdiği yakınlıkla şimdiki kayıtsız hali arasında bir türlü bağ kuramadı Clara. Mendoza tam bir bilmeceye dönmüştü.

Kafasının karışığı sanki sinek kuşlarının kanat çırpınışlarında yankılanıyordu. Vitas tekrar öne

geçmişti, ama Clara yetişmeye çalışmadı. Arkadan giderek etrafındaki güzelliğin tadını çıkarıyordu. Hiç böyle yüksek ağaç görmemişti. Ağaçların diplerindeyse yine hiç görmediği sarmaşıklar vardı.

-Sen hiç iyi bir rehber değilsin, senyor? Dedi Clara. Müşterilerine çevreyle ilgili bilgi vermez misin?

-Sen sadece Şeytan Ateşi'ne gitmek istedin senyorita. Botanik üstüne bilgi istiyosan, başka rehber bulsaydın... dedi Mendoza küstahça.

-Clara derin bir nefes aldı.

-Öyle yapmadığıma çok pişmanım, dedi.

-Bende yavaş yavaş, seni Carlos'un eline bırakmadığıma pişman oluyorum, senyorita. Gerçi botanik bilgisi seni tahmin etmezdi ama....

Clara dudaklarını ısırды. Tartışırken Mendoza'ya hep yenik düşmek çekilmez olamaya başlamıştı. Soğukkanlı bir sesle,

-İstersen ateşkes yapalım, dedi.

-Mendoza alaycı bir bakışla,

-Ne gerek var ki senyorita? Diye cevap verdi.

-Yani, diye devam etti Clara, teklifin hemen kabul edilmeyişinden şaşkın, bana öyle geliyor ki, madem bir süre birlikte olmak zorundayız, birbirimizin canını sıkmasak daha iyi olur.

-Anlaştık, Mendoza güldü. Ben başka türlü olmasını istemedim ki güzelim, inan bana. Yoksa sen kaderine razı olduğun mu söylemek istiyorsun?

-Hayır. Şeytan Ateşi'ne varışımıza kadar olacaklardan söz ediyorum. Oraya vardığımızda ne olacağından değil.

-At o kafadaki kadınca kuşkuları canım.

-Ne demek istediğini anlamadım, dedi Clara.

-Öyle mi? Mendoza kaşlarını kaldırdı. Peki düşün bakalım. Şeytan Ateşi'ne varıp da kardeşini bulamazsak ne olacak?

Clara'nın yüzü bembeyaz oldu. Son bir gündür olanlardan ötürü bu ihtimali tamamen unutmuştu.

-Sana şimdiden söylüyorum. Oraya gidip de kardeşini bulamazsak, pazarlığımız geçersiz olmaz.

-Ama Mark orada olmalı.

Mendoza eyerinin üzerinden Clara'ya doğru eğildi.

-Niçin? Onunla kaçasın diye mi? Buna izin vereceğimi mi sandın?

-Senin neye izin vereceğin umurumda değil. Mark'ı niçin bulmak istediğimi söyledim sana.

Büyükbabama hasta ve biz burada tartışırken o şu sıralar ölüm döşeğinde olabilir. Ölmeden önce Mark'ı görmek istiyordu. Ben de Mark'ı geri getireceğime söz verdim. Seninle burada olmamın tek nedeni bu. Üstelik saatlerimde sayılı, çünkü onu burada bulamazsam, başka yerde arayacağım.

Kıza bir sessizlik oldu. Sonra Mendoza,

-Bu ne biçim büyükbaba ki, bir kadını böyle bir iş için buralara yolluyor.

-Biliyor musun? Aslında sen ve o birbirinize çok benziyorsunuz. O da kadınların iyi yemek pişirmek, güzel olmak ve erkeği istediği zaman onunla yatağını paylaşmaktan başka bir şey yapmamaları gerektiğini düşünür.

-Nasıl yemek pişirdiğin beni ilgilendirmiyor. Ben senden daha heyecan verici şeyler bekliyorum, dedi küstahça.

-O zaman düş kırıklığına uğrayacaksın.

-Hiç sanmıyorum. Nefesi hızlanmıştı. Peki büyükbaba böyle düşünüyorsa, senin ne işin var burada? Buraya gelmeyi sen istemedin herhalde.

-Niye olmasın? Diye sordu Clara. Pek beklediğim gibi çıkmadı ama ne ben, nede büyükbaba bunun için suçlanamayız.

Clara durakladı, sonra sözüne devam etti.

-Ayrıca gelmeyi ben istedim. Bir ailen var mı, bilmiyorum, senyor Mendoza, ama eğer varsa, sen de ailene karşı zaman zaman sorumlu olmuştundur ve bilirsin ki bunlardan kaçmak çözüm

değildir. Üstelik...

Lütfen devam et, dedi Mendoza. Sesi hüzünlüydü. Belki aileden söz edilmesi onu can evinden vurmıştı.

-Üstelik bu, büyükbabamın yıllardır benden istediği ilk şeydi. İlk kez bana bir süs bebeği gibi değil de bir insanmışım gibi davrandı.

-Bu senin için bu kadar önemli miydi? Bu uğurda kendini feda etmeyi nasıl göze aldın?

Büyükbabayı memnun etmek bir yana, beniasıl endişelendiren, mesleğimi kaybetmek tehlikesiydi.

-Oo, tabii. Mesleğin sana çok şey ifade ediyor.

-Benim için her şey.

-Her şey mi? Şaşılacak kadar tek yönlü çalışıyor kafan. Peki, söyle bana. Sana bugüne kadar hiç kimse başkalarını oynamaktan daha heyecan verici şeyler olduğunu göstermedi mi?

Clara'nın aklına Leigh'in yüzü gelip gitti.O zaman olanlar üzücü olmaktan çok gurur kırıcıydı belki de.

-Hayır, dedi Clara kısaca. Kimse göstermedi.Niye itiraf etmişti ki bunu? Sevgililerden söz etmek daha iyi olurdu. Hakkımda bu kadar konuşma yeter. Ya sen senyor? Uzaklarda bir yerlerde terk edilmiş bir karın var mı?

-Niye soruyorsun, yavrum. Seni görüp kıskanacağını mı düşündün?

-Yok canım. Clara kalbinin daha hızlı atmaya başladığını fark etti. Sadece seninle hayatı boyunca yaşamayı düşünen bir kadının böyle durumlara alışması gerektiğini düşündüm.

-O zaman şunu bil ki, o talihsiz kadın senin hayalinin ürünü. Yoksa vli olduğumu düşünmek hoşuna gitmedi mi?

-Gitmemesi mi gerek?

-Niye olmasın? Elini uzatıp Clara'nın çenesini tuttu ve kendine doğru çekti.

-Lütfen dokunma bana.

-Bu da mı seni rahatsız ediyor?

-Yoo.hayır. Sadece öyle pençelenmek hoşuma gitmedi.

-Peki, seni atından indirsem, şu yolun kenarında sevişelim ister misim?

-Hayır! Bu kelimeyi sanki boğazı sıkılıyormuş gibi söyledi Clara.

-O zaman sana dokunduğumda tiksindiğini söyleme. İkimizde bunun yalan olduğunu biliyoruz. Böyle davranmakla kendini yoruyorsun.

Clara'nın yanakları alev gibiydi. Gözlerinde kızgınlığın göz yaşları vardı. Asuncion'daki otelde olanların varacağı yer burasıydı. Başını dik tutabilse, belki bir tokat atabilse, şimdi bunlar olmadı. Şeytan işiydi bu. O an Mendoza'yı arzulamış, o da bunu fark etmişti. Bir nalık bir zayıflığın onu neredeyse felakete sürüklüyor olması inanılır gibi değildi.

Düşüncelere dalmışken atının dizginleri gevşemişti. At tökezledi. Clara az kaldı düşüyordu. Onu kurtaran yine Mendoza oldu.

-At üstünde rüya mı görüyorsun, canım? Boynunu kırmanın en kısa yolu bu. Sen de belki onu istiyorsun.

Clara dalgındı. Ama Mendoza bunu ucuz atlattığı kazanın şokuna verecekti.

Öğle üzeri bir düzlükte mola verdiler. Vitas gidip malzeme torbalarına adeta iğrenerek baktı.

Sonra kendi torbasından çıkardığı çorbayı pişirmeye koyuldu. Çorba piştiğinde çevreye nefis bir koku saçtı. Ama Clara kendisine uzatılan çorba kasesini almadı.

-Aç değilim, dedi elini gözüne siper ederek. Sanırım deminki sarsınrı sandığımdan daha çok rahatsız etmiş beni.

-Gerekçe pek akla yatkın gözüküyordu, ama gerçeği saklamaya yetmişti.

-Hasta mısın? Mendoza'nın boyu arkasındaki güneşle daha uzun gözüküyordu.

-Biraz.Yükseklikten herhalde.

-Bu yüksekliğin etkileyeceğini sanmamıştım, ama merak etme bugün daha fazla tırmanmayacağız.

-Bunu duyduğuma sevindim, dedi Clara bezgin bir sesle. Dün hep yokuş aşağı gittik. Bugünse hep yokuş yukarı.

-Dağ yolları böyledir.

-Peki Şeytan Ateşi'ne gitmemiz kaç günümüzü alır? Mendoza'ya bakmadan konuşmuştu.Onun güldüğünü duydu.

- Senin ülkenin büyük adamlardan biri ne demiş? Ümitle yolculuk etmek, varmaktan daha iyidir. Soruna cevap verip işin heyecanını bozmayacağım, şimdi çorbanı iç. Akaşam kadar çok yolumuz var.

Clara çorbasını içmeye başladı. İçinin ısındığını hissetti. Rahat etmişti.

Çorbasını bitirdi. Ayağa kalkıp gerindi. Yorgundu. Eyer üzerinde geçirilen saatler ve bir de yüksekliğin etkisi onu bitkin düşürmeye yetmişti.

Arkasına bakıp geldikleri yolu görünce o tepeleri nasıl aştıklarına hayret etti. Sanki buralardan geçen ilk kez onlardı. Saatlerdir birbirlerinden başka canlı görmemişlerdi çevrede. Bu kadar yalnız olmak korkuttu Clara'yı.

İki iyi dost gibi yolculuk etseler fena olmazdı ama bu, ikisi için de imkansızdı.

Aşağıda uzanıp giden vadiye baktı. Nereye uzanıp gittiğini görmek için ilerideki kayaların üzerine çıkmayı düşündü. Mendoza az ötede atlarla ilgileniyordu. Tam, ona, ne yapmaya niyetlendiğini söyleyecekti ki vazgeçti.

'Tanrı aşkına' diye söylendi kendi kendine. Onun onayına ne ihtiyacım var? Kayaya tırmanmak hiç de zor değildi.

Tam tepeye vardığında Vitas'ın sesini duydu.

-Sakin kırırdama küçük şaşkın! Yılan olabilir orada. Hep öyle yerleri seçerler...

-Evet var, dedi Clara. Ağzı kurumuştur. Tanrım tam tepemde!

-pala, endoza'nın elinden fırladı.

-Atla, atla seni tutacağım, diye bağırdı Mendoza.

Clara alçak sesle 'Hiç kırırdayacağımı sanmıyorum' dedi.

-Kırırdayabilirsin, yavrum. Hadi! Sesi emir verir gibiydi. Bırak kendini. Güven bana.

Clara bu son söze gülmek istedi., ama ağzından ses çıkmadı. Sonunda kendini Mendoza'nın kolalarına attı. Mendoza dengesini bulamayıp Clara'yla birlikte yere düştü. Yerde, Clara onun üzerinde, onun kollarında Clara'ya sarılı öylece yatıyorlardı.

-Bir yerin acıdı mı? diye sordu Clara ürkek bir sesle.

-YokçAma beni şaşırttın güzelim. Sende sandığımdan daha çok şey varmış...

Clara'nın yüzü kızardı. Kollarından kurtulmayı denedi.

-Ne yapıyordun o kayanın üzerinde?

-Çevreyi daha iyi görmeye çalışıyordum.

-Londra parklarında dolaşmıyorsun. Öyle yavaş yavaş tırmanman yılanı korkutabilirdi...

En tehlikeli oldukları zamanlardır.

Ona bu kadar yakın olmak Clara'yı heyecanlandırmıştı. Gözünü boynundaki madalyondan alamıyordu.

-Beni bir kez daha kurtardığın içi teşekkür ederim.

-Bir şey değil. Ama ben daha 'hissedilir' bir şekilde teşekkür etmeni beklerdim.

Clara kalbinin hızlı çarpışını, yatış şekline yordu oysa...

-Vitas... diye fısıldadı yalvarırcasına.

-Adımı senin ağzından duymak çok hoşuma gitti. Şimdi bırak da seni öpeyim.

Clara, başını geri çekmek istedi., ama Vitas'ın güçlü eli boynunu tutuyordu. Clara bıraktı kendini.

Dudakları ayrılmamacasına birleşmişti. Göğün mavisi ve çimenin yeşili bir birine karışmıştı. Mendoza bir eliyle de, tereddüt etmeden Clara'nın gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.
-Hayır! Clara, onu var gücüyle itti.
-Ne oldu, güzelim? Çıplaklık öğleden sonra damı rahatsız etti seni?

Bir düğme daha çözülmesi olsaydı, Clara beline kadar çıplak olacaktı ve o haliyle Mendoza'nın göğüslerine dokunması artık dayanma şansının kalmaması demektir.
-Sevişme şeklin hoşuma gitmedi. Biraz filmlerden çalınmış gibi.
Mendoza bu söze kızmıştı. Kollarını Clara'nın üstünden sanki pis bir şeye dokunmuş gibi çekti.
-İlginç bir teşhis. Sakin gözüküyordu. Şeytan Ateşi'ne vardığımızda öyle olmadığını göreceksin. Ayağa kalkıp üzerindeki çimenleri temizledi ve atlara doğru yürümeye başladı. Clara, kızgın ve çaresiz, kalakaldı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ağaçların arasında tüten dumanı görünce Clara gözlerine inanmadı. 'Medeniyet' dedi içinden. 'En azından bir tür medeniyet' Morali düzelmişti. Bu uzun sıcak günde daha fazla at üstünde kalamazlardı.

Aralarındaki sessizlik yola çıktıklarından beri hiç bozulmamıştı. Clara söylediklerine pişman olduğunu kaçınıcı kez düşünüyordu kim bilir? Ama, geçerli olan bir yığın nedenle, Vitas'ın onunla sevişmesine engel olmalıydı.

Şimdiye kadar başarısız sayılmazdı. Ama asıl tehlikeyi, Vitas'ın ona sahip olma arzusunu yok edememişti.

'O dağın tepesinde içgüdülerime uyup ona teslim olsaydım ne olurdu?' Diye sordu kendi kendine. Belki şimdi hala sevişiyor olurlardı, ya da aralarındaki sessizlik şimdikinden farklı bir anlam taşırdı. O zaman belki de çadırda birbirlerinin koynunda uyurlardı.

Yutkundu. Göz yaşlarını tutmaya çalışıyordu. 'Yoo, Tanrım. Olamaz bu.' Olmasını istemiyordu, çünkü o buraya kendisini kanıtlamaya gelmişti. Güzel bir yüz, vücut ve duygular karmaşasından daha fazla ettiğini göstermek için... Büyükbabaya istendiğinde bir erkek gibi de olabileceğini kanıtlamak için... 'Beni uyardı, ama böyle duruma düşeceğimi herhalde hiç düşünmemiştir.' Dedi kendi kendine.

Kendisi de hiç düşünmemiştir ki. Bugüne kadar Leigh'in 'Buzdan Bakire' yakıştırmaları ardına sığınmıştı. Kendinden ne de emin gözüküyordu. Ama hiç kimse günah işlemekten zayıflığının farkına varamazdı ki.

Ama şundan çok emindi ki, eğer Leigh'in dokunuşunda Vitas'daki ateşin bir kıvılcımı olsa, şimdi çoktan onunla evli olurdu.

İhtirasların kolay dizginlenebileceğine inanmıştı hep. Ama artık bunun doğru olmadığını biliyordu. Bunu bilmek bundan sonra çok işine yarayabilirdi.

Daha önce geçildiği izlenimini veren bir yola girdiler. Tozlu ve taşlıydı. Üzerindeki tekerlek izleri ilerledikçe belirginleşti. Nalların sesini duyan bir tüysüz tavuk yola fırlamış, sonra çalıların arasında kaybolmuştu. Bir taraftan da bir köpek havlamaya başladı.

Az sonra evin önünde olacaktı. Clara ne kadar yorgun olduğunu şimdi daha çok hissediyordu. O sırada omzunda çapayla bir adam yola fırladı. Onları görünce öne eğilip 'Hoşgeldiniz'den başka anlamı olmayacak bir ses çıkardı.

Mendoza atından inip adama karşılık verdi. İspanyolca konuşmaya başladılar. Clara tek tük kelimelerin dışında hiçbir şey anlamıyordu. Ama adamın Mendoza'yı tanıdığı, arkadaki boş atı

niçin getirdiklerini sorduğunu anladı. İki adam yürümeye başladılar Clara arkada kalmıştı.

Adam Clara'ya şöyle bir bakmış, bunun dışında onunla hiç ilgilenmemişti. Vitas da onu tanıştırmaya ya da konuşmaya dahil etmeye çalışmadı. Başları öne eğik sessizce bir şeyler konuşuyorlardı. 'erkek erkeğe bir sohbet olsa gerek' diye düşündü. Yine de sabırsızlanıyordu.

Ev iyice ortaya çıkınca Clara hayrete düştü. Ev diye beklediği derme çatma bir kulübe çıkmıştı. Genişçe bir verandası vardı. Verandadaki ocak benzeri şeyin önünde şişman bir kadın yemek yapmaya çalışıyordu. Üzerinde, Asuncion'daki kadınların da üzerinde gördüğü türden bir elbise vardı. Onun üzerine de bir önlük takmış, saçlarını da başının tam tepesinde topuz yapmıştı. Yaklaşan sesleri duyunca küçük bir sevinç çığlığı attı. Kaşığını elinden bırakıp Vitas'ı kucaklamak üzere koşmaya başladı.

Kapının önünde kara gözlü iki çocuk gelişlerini seyrediyordu. 'Bu ev bu aileyi zor barındırır, değil ki bizi barındırsın,' diye düşündü Clara.

Atını dizginleyip evi seyretmeye başladı. Vitas yanına gelip

-Bunlar benim dostlarım Ramon ve Maria, dedi. İngilizce bilmezler. Evlerine hoş geldiğini sana söylememi istediler.

Clara alçak sesle,

-Ama burada... diye söze başlarken Vitas kaşlarını kaldırdı.

-Ne olmuş buraya,, diye sözünü kesti.

-Clara alçak sesle,

-O kadar az yerleri var ki onları rahatsız edeme... derken Vitas.

-Yavrucuğum, dedi. Küçük görmekte üstüne yok, ama sen pençelerini iyisi mi sadece bana göster. Maria'ya evini beğenmediğini belli edip onu üzme. Şimdi sana güzel bir meydan dayayı atmadan in o attan.

Clara atından indi. Mendoza onun iyi niyetini anlamamıştı. 'Cehenneme kadar yolu var, nasıl isterse öyle düşünsün' dedi içinden. Ev sahiplerinin yanına yürürken başı dikti, ama bir taşa takılıp düşer gibi olunca yarattığı görüntü yok oluverdi. Mendoza umursamaz bir şekilde olanları seyrederken, Ramon'la Maria yardıma koştular.Onu alıp verandadaki sallanan koltuğa oturtular. Sonra Clara'yı yalnız bırakıp hep birlikte içeri gidiler.

Clara ' Ne konuşacaklarsa önümde konuşsalar ya' dedi içinden. Masanın üzerinde duran yelpazeyi alıp rüzgarında serinlemeye çalıştı.

Gözlerini kapadı. Biraz sonra birisi koluna dokundu.

Çocuklardan biri, elinde meyve suyu dolu bir bardakla, yanbaşımda bekliyordu.

-Teşekkür ederim, deyip bardağı aldı. Çocuk utanarak yanından kaçtı.

Clara meyve suyunu tattı. 'Her halde içi mikrop doludur', diye düşündü. Ama dizanteri olsa Vitas'ın yanına hiç yaklaşmayacağını düşünüp neredeyse sevindi.

Bir ayak sesi duydu.

-Maria bize empanados pişirecek, ama önce yıkanıp yıkanmayacağını sordu. Mendoza, onun etrafına şaşkın şaşkın baktığını görünce.

-Tabii, haklısın. Burada banyo yok, sadece bir küvet var... Bu arada Maria çamaşırlarını da yıkayabileceğini söyledi, dedi.

-Ama ben bunları yapmasını istemedim ki bundan, diye karşı çıktı.

-Niye? Diye sordu Mendoza.

-Anlayamayacağını tahmin etmişim zaten, dedi Clara kızarak. İnsanları sömürmek senin hayatının bir parçası ama benim değil.

-Maria kendini sömürülmüş hissetmiyor ki. Bu arada, hakkımda edeceğin her aşağılayıcı sözü sana fena ödeteceğimi söyleyeyim.

Clara bu sözlere aldırılmaya karar verdi.

-Ben Maria'nın ne düşündüğünü merak ediyorum. Senin değil. Ama İngilizce bilmediğine göre, bunu öğrenme şansım olmayacak. Sen... sen onun bu ev bozuntusunun içinde her türlü sağlık koşulundan yoksun yaşamaktan memnun olduğunu mu sanıyorsun?

-Medeni Batının şımarık çocuğu konuştu işte. Aşağılayarak ona baktı. Evet, memnun o. Seni bencil, küçük yosma seni! Ramon onun erkeği. O nereye gitse, Maria da onunla gider. Sizin ülkelerinizde kolay boşanılır. Siz evliliğin ölene kadar tutulacak bir söz olduğunu unutmuşsunuz.

-Senin bağlılığa övgü düzmen gülünç oluyor doğrusu, dedi Clara alaycı bir tonla. Asuncion'da özellikle evli kadınlara düşkün olduğunu anlattılar bana.

-Her söylenene hemen inanma güzelim, dedi Mendoza pişkince. Akrep iğnesi gibi dilin var senin. Sanırım seni ehlileştirmek zorunda kalacağım.

Clara hışımla koltuğundan kalktı. Devirdiği bardaktan üzerine dökülen meyve suyunun farkında bile değildi.

-Beni hiçbir zaman ehlileştiremeyeceksin. Ne yaparsan yap boşuna. Çünkü ben kimseye ait değilim. İstersen, gözümü kulağımı kopar, seni ne görür ne de işitirim. Ben kendime aitim sadece.

Mendoza omuz silkip soğuk bir şekilde,

-Eğer son zamanlardaki tavrın bu 'kendine ait olma' meselesiyle ilgiliyle, merak etme, sana sahip olmak istediğimden o kadar emin değilim artık, dedi. Maria'ya yıkanmayacağını söyleyeyim mi? clara ağlamamak için zor tutuyordu kendini.

-Yoo... yıkanmak... isterim, dedi alçak sesle. Şimdi geleyim mi?

-Mendoza, O seni zamanı gelince çağırarak, deyip eve girdi.

Clara koltuğuna çöktü. Bacakları titriyordu. Kendisine o sözleri söyleten hangi çılgınlık? Onu üzme istemişti, ama ne derse desin, sonunda kalbi kırılan hep kendisi oluyordu.

Ona hala karşı koyabilirdi, ama İngiltere'ye dönerken gönül rahatlığı içinde olmayacaktı ki. Sevişmese de, onu hiç unutamayacaktı artık. Birkaç gün içinde hayatı alt üst olmuştu. Bunun etkisinden kolay kolay kurtulamayacaktı.

Veranda da ne kadar ourduğunu hatırlamıyordu. Gözleri boşluğa dalıp gitmişti. Sonunda ayağa kalkıp, yüzünü buruşturarak leke içindeki pantolonuna baktı. Maria'nın çamaşırlarını yıkaması hiç fena olmayacaktı.

Eve girdi. Kendini büyük bir odada buldu. Hayat koşulları ilkel de olsa, evin içinde göze ilk anda çarpan bir temizlik hakimdi. Eşyaların çoğu elde yapılmışa benziyordu. Duvarlarda kimisi dergilerden kesilmiş, kimisi de dini sembollerle bezeli bir yığın resim asılıydı.

Odada kimse yoktu. Clara seslendi. Aynı anda Maria odanın arka kapısında gülerek içeri girdi. Clara ona doğru yürüyerek biraz tereddütle, donde esta el bano? Diye sordu. Maria onu arkasındaki bahçeye çıkardı. Bir bakır kazanın içinde su kaynıyordu.

Clara bir için o kazanın içine girmesi gerektiğini sandı. Ama Maria kazandan bir kovca su alıp eline tutuşturunca, korkusunun yersiz olduğunu anladı. Maria onu başka bir kapıya götürdü. Clara evin L şeklinde olup, yatak odalarının da bu L'nin ucunda olduğunu anladı. Maria'nın gösterdiği kapıyı açtı.

Haklıydı. Kapı bir yatak odasına açılıyordu. Odada iki yatak vardı. Bir de odayı ortadan ikiye bölen perde vardı. Perdeyi araladı. Doğru tahmin etmişti. Küvet buradaydı, ama doluydu. Mendoza elinde eski tip bir tıraş bıçağı, küvetin içinde traş oluyordu. Öbür elinde tuttuğu aynadan Clara'ya kayıtsız bir bakış fırlattı.

-Ve nihayet sıcak suyum geldi. Kovayı buraya kadar taşıman ne büyük incelik!
-Ben... ben sandım ki.... Clara kekeleyişinin farkındaydı. Yani... peki. Tanrı aşkına. Maria kovayı niye bana taşıttı.

Mendoza traş bıçağını ve aynayı küvetin yanına koyup yüzündeki köpüğü sildi.

-Maria romantiktir. Benimle yolculuk ettiğin görünce aramızda bazı... kararlara varmış demek ki. Yerden yarısı içilmiş purosunu alıp, su sığudu, dedi sabırsızca. Yapman gereken kovadaki suyu küvete boşaltmak. Beni çıplak görmek istemediğini söylemeden önce yarı belime kadar sabunlu suyun içinde olduğumu söyleyeyim de...

-Kovayı bırakayım, sen kendi işini kendin gör, dedi Clara.

Mendoza purosundan bir nefes çekip,

Öyle bir şey yapma, canım. O zaman Maria'yı çağırman gerek. Oysa şu anda bize yemek yapmakla meşgul. Onu rahatsız edemeyiz. Üstelik, senin erkeğin için böyle bir işi yapmayı reddettiğini görürse çok şaşırır.

Clara tereddüt etti. Eğer Mendoza'ya onun kadını olmadığını söylerse, tepkisinin ne olacağını biliyordu. Bu işi sorun haline getirip Maria'nın kafasını karıştırmanın gereği olmadığına karar verdi Clara.

Kovayı alıp küvete yaklaştı.

-Banyoda her zaman puro içermisin? Diye sordu. Purunun dumanı genzine dolmuştu.

-Sadece yalnız olduğum zaman yavrum., dedi Mendoza. Clara bu sözlerin ne anlama geldiğini biliyordu. Ama korkma. Bu küvet bana ancak yetiyor. Aklımdan geçenleri yapmamıza fırsat vermeyecek kadar ufak. Şimdi suyu dökübilirsin.

Clara kovayı başından aşağı boşaltmak çok isterdi, ama kovayı ancak küvetin kenarına kadar kaldırabiliyordu.

-Ne mutlu bana ki Maria'da sendeki kana susamışlık yo. Hakkımdaki düşünceleri seninkinden çok farklıdır. Ayrıca benim için düşündüklerinin onun yanında belli etmesen iyi olur. Maria küçükken dadımdı benim.

-Niye? Diye sordu Clara şaşkınlıkla. Annen o kadar erken mi öldü?

-Annem hala yaşıyor, dedi Mendoza sesinde hüznü vardı.

-Anladım, dedi Clara.

Ama anlamamıştı. Bütün anladığı, Mendoza'nın onun sandığından daha zengin olduğuydu. Eğer öyleyse burada ne ii vardı şimdi? Belki de ailenin yüz karası olduğuna karar verilip evden kovulmuştu.

-Kalmaya niyetliysen bari faydan dokunsun. Şu sırtımı keseler misin? Küvete yaslanıp Clara'ya baktı.

-Cehenneme kadar yolun var! Diye bağırdı Clara. Yüzü kızarmıştı. Geriye doğru kararsız bir adım attı.

-Sen şu göklere çıkarılan serbest toplumun garip bir ürünüsün, diye devam etti Mendoza.

-Bir erkeğin sırtını temizlemekte özgür toplumun ne ilgisi var? Senin hizmetinde değilim ben, hepsi bu.

-Yaa, anladım. Erkeğine hizmet de özgür kadının yasak listsinde, öyle mi?

-Saçmalyorsun, dedi Clara.

-Yoo, saçmalayan sensin. Ona süngeri uzattı. Sırtımı temizler misin Clara? Lütfen? Bende senin için aynı şeyi yaparım, dedi Mendoza alaycı bir sesle.

-Yapmanı istemiyorum. Clara durakladı.

-Peki, senyor. Sırtını bir şartla temizlerim. Ben yıkanırken sen bu odaya girmeyeceksin. Tamam mı?

Mendoza bir süre onu süzdükten sonra

-Peki güzelim. Bu kadar önemliyse... Anlaştık.

Clara süngeri alıp sırtını keselemeye başladı. Mendoza'nın adaleleri Clara'nın elleri altında, ipeğin altındaki çelik gibiydi. Elleri titremeye başlamıştı. Mendoza da gerindi. Lara parmaklarının ucuyla hissediyordu bunu. Sessizliği bozamazsa dayanamayıp, Mendoza'nın boynuna sarılmak ve omuzlarını öpmek gibi bir çılgınlık yapabilirdi. Onu kurtaran, Mendoza'nın sırtındaki derin yara izi oldu. Nefesini tutup sordu.

-Nasıl oldu bu yara?

-Llanos'tayken. Boğa yetiştiriyorduk. Hem ksaplar, hemde arenalar için. Bir tanesi boynuzlarını kana bulamak istedi ve...

-Ölebilirdin!

Mendoza omuz silkti.

-Syrıp geçti. Şanslıydım. Başını kaldırıp Clara'ya baktı. Benim için 'Hep dört ayak üstüne düşer' derler, gezelim.

-Boynun ve omuzların tutulmuş gibi. İstersen seni rahatlatabilirim, dedi birden.

Mendoza'nın cevabını beklemeyip ellerini, omuzlarına koydu. Ovamaya başladı. Bu marifetini yıllar önce keşfetmişti. Arada bir büyükbabanın boynu ağrıdığına, ya da sahne arkadaşlarının ilk gece heyecanını atmak istediklerinde kullanırdı bu hünerini. Şimdi ilk kez, dokunmak istediği bir adama yapıyordu bunu. Yeni bir duyguydu bu.

Mendoza Clara'nının parmakları altında rahatlamış Clara da hissediyordu bunu.

-Ellerin kelebek gibi. Kim öğretti sana bunu?

-Yıllar önce ufak bir kızken hemşire olmaya karar vermişim. Sonra... Hafifçe güldü. Benim için gelip geçici bir hevesti. Zaten büyükbaba da karşı çıkmıştı.

Mendoza Clara'nın yavaşlayan elini tutup, 'Durma' dedi.

-Söyle misin ? Gözüne ne oldu? Sormadan duramamıştı Clara.

-Anlatayım. Otuz yıl önce Gaitan diye bir politikacı Bogota sokaklarında vurulmuştu. Ölümünden sonra otuz yıllık bir iç savaş oldu... La Violencia. Kimileri için bu savaş politik bir savaş değildi. Yağma ve adam öldürmek içi bir fırsattı. Yani yoksullardan zorla alıp servet yapmak için. Sesi alçalmıştı. Juan Rodrigez de bunlardan biriydi.

Clara, sana acı veriyorsa anlatma, dedi.

Acıdan kim kaçabilir ki? Duarkladı. Ben La Violencia zamanında doğmuşum. Çocukluğum korkuyla geçti. Dokuz yaşıma geldiğimde savaş bitmişti. Babamsa bundan hala emin değildi. Savaş zamanında evimizin az ötesine bir sığınak yaptırmıştı. Bir gün Rodrigez'in yağma yaptığı haberi geldi. Bir taraftan da ordu yardımının her an geleceğine dair bir umut vardı. Rodriguez gibilerinin kökü her an kazınabilirdi. Derken bir sabah her yanın alev sardığını gördük. Babam bizi sığınağa yolladı. Annem babama da gelmesi için yalvarıyordu. Babam sonra geleceğini söyledi. 'Önce yapacak işlerim var' dedi. Hepimizi kucakladı. Annemin ona nasıl baktığını hala hatırlıyorum. Sanki o yüzü bir daha göremeyecek gibiydi. Biz gidip sığınağa saklandık. Bana orada çok uzun zaman kaldık gibi geldi. Annem ve kardeşim ağlamaktan yorulup uyuyunca ben dışarı çıktım. Bir ana sustu.

Clara onun titrediğini hissetti.

-Rodriguez babamla oradaydılar. Rodriguez babamdan bir şey öğrenmek stiyor, oda söylemiyordu. Bu yüzden babamı hırpalıyorlardı. Annemin o durumu görmediğine çok sevinmişim.

Clara tedirgin bir sesle, Vitas... ben... derken Vitas eliyle susmasını işaret etti.

-Sanırım ağlamaya başlamışım. Çünkü adamlar beni alıp bir odaya götürdüler. Babam orada ölmek üzereydi. Beni gördüğünde gözlerinde bir pişmanlık ifadesi vardı. Kendi canı önemli değildi,

ama Rodriguez'in bana yapacaklarına dayanamayıp konuşabilirdi. Bu acıya katlanacak zamanı olmadı. Az sonra öldü. Rodriguez kızmıştı. Ağzının kenarındaki kas oynuyordu. Bu onun kızgınlık belirtisiydi. Ona bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Adı herkesin ağzında olan bu adamı seyretmek istiyordum. 'bana dönüp, 'Köpek öldü, bize piçini bıraktı' niye bakıyorsun, ne görüyorsun suratımda?' diye bağırırdı. Ben 'Şeytanı görüyorum' dedim. Kimseden ses çıkmadı. Sonra Rodriguez gülerken, 'Peki o zaman benim yüzüm göreceğin son şey olsun' deyip adamlardan birine işaret etti.

Clara kendini tutamayıp,

-Tanrım, olamaz bu... Yani küçücük bir çocuğa yapamaz bunu! Dedi.

-Ama ben onun yüzünü bilen bir çocuktum güzelim. Onun yüzünü görüp te yaşayan çok az insan vardı. Ama ben dört ayak üstüne düştüm. Tam o sırada silah sesleri duyuldu askerler gelmişti.

Beni babamın üzerine kapanmış ağırlarken buldular. Gözümü kurtarmak için vakit çok geçti.

-Çok korkunç! Rodriguez'i yakalayınca ne yaptılar? Astılar mı, yoksa kurşuna mı dizdiler?

-Onu yakalayamadılar. Bir iki kere çok yaklaştılar, ama Rodriguez hala yaşıyor ve... ben onunla karşılaşacağım günü bekliyorum. Bu göz bandını görünce kendi sonunun da geldiğini anlayacak.

-Neler hissettiğini anlıyorum.

-Bravo güzelim. Ses tonu yine alaycıydı. Ama şimdi burada donup ölmemi istemiyorsan. Şu havluyu bana uzatıp başını çevirir misin?

-Tabii... şey, yani hayır! Ona telaşla havluyu uzatıp, Şimdi lütfen ben odadan çıkana kadar orda kal, dedi Clara.

Mendoza güldü.

-Aman , Clara. Ne yaptığını bilmiyorsun. Ellerin sırtımda gezinirken parmakların 'Bu yetmez' der gibiydi. Şimdi ise yine o soğuk bakireyi oynuyorsun. Sabah beni bir akrep gibi sokmaya kalktın, şimdi de babamın ölümüne ağlıyorsun.

-Bazı duygularına hak tanı. Kapıya doğru yürürken, 'Sana orada kal dedim!' diye bağırırdı.

-Seni dinlemek zorunda değilim, yavrum.

Clara geri döndü. Aklı ayaklarına hakim olamıyordu sanki. Mendoza ellerini onun omzuna koydu.

-Rodriguez beni kör etmeye çalıştı ama öbür duygularımı yok edemedi. Sen farkında ol veya olma, bakışların abana bir şeyler söyledi...

Yanlış anladığımı sanmıyorum. Daha önce dudaklarında aynı şeyi söylemişti.

-Sen... sen hayal görüyorsun. Mendoza'nın boynundaki madalyona takıldı gözü. Ben... ben gitmeliyim. Çok... açım.

-Bende açım, ama san, dedi Mendoza ve Clara'nın narin boynunu güçlü eliyle kavradı.

-Utandın, dedi yumuşak bir sesle. Kalbinde hızlı çarpıyor. Kızdığını söyleme, çünkü çıplak değilim. Başka bir nedeni olmalı. Kendini kandırma canım, benden değil, kendinden kaçırıyorsun.

-Bencilliğin seni buna inandırmıştır mutlaka. Şimdi bırak ta gideyim.

-Seni engellemiyorum ki. Bütün yapacağın dönüp yürümek. Cümlesinin altını çizercesine elini Clara'nın omzundan çekti. Niye kaçırıyorsun? Eğilip boynundan öptü. Niye?

-Bilmiyorum. Clara'nın sesi çıkmıyordu.

-Ama ben biliyorum, deyip onu kendine doğru çekti Mendoza. Dudakları ihtirasla onun dudaklarını arıyordu. Clara teslim oldu. Mendoza iyice sarıldı.

Tam o sırada kapı vuruldu. Maria, senyor...senorita! Es le hora de cenar' diye seslendi.

-Maria'yı bekletmeyelim diye mırıldandı Mendoza. Clara'nın kızaran yanaklarını okşadı. Ben giyinirken burada kalır mısın?

Clara başını salladı.

-Yoo, yapamam.

-Kalabilirdin ama gitmek zorundaysan git. Mendoza'nın yüz hatları sertleşmişti. Bu durumda

yıkanmak için yemek sonrasını beklemek gerek, diye ekledi.

-Önemli değil, dedi Clara. Kapıya doğru yürürken. Verdiğin sözünü unutma, diye de seslendi.

-Odana girmek konusunda mı? deyip gülümsedi... Yoo, hayır unutmam... Beni çok bekletmediğin sürece.

Clara'nın şaşkın bakışına alaycı bir karşılık verdi Mendoza

-Bu odayı kullanmak isteyebilirim, dedi sonra da.

-Anladım, O zaman Maria'ya söyleyeyimde küveti benim odaya taşıyın.

Mendoza bir kahkaha patlattı.

-Hilton'da kalmıyorsun yavrum. Maria'nın yolculara ayıracak sadece bir odası var. Eğer kaçmayı falan düşünmüyorsan, o odayı bu gece benimle paylaşacaksın.

Clara yemek masasına doğru yürürken Mendoza'nın kahkahası hala kulaklarında çınlıyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Clara aç olmadığını düşünmüştü, ama önüne konan bu et, yumurta ve baharatlı hamur işini yedirememişti.

Birkaç dakika sonra Vitas, üzerinde dar siyah pantolonu, yanık teni üzerinde adeta parlayan beyaz gömleğiyle her zamankinden daha çekici bir halde gelip masaya oturdu.

Clara, onun cazibesine o otel odasına girdiği gün kapılmış ve o gün bugün bundan kurtulamamıştı. Mendoza gelip yanına oturdu. Clara bütün yemek boyu o gece olacakları düşündü durdu. Masadaki sohbete de ortak olamıyordu.

Vitas bundan rahatsız olabileceğini düşünüp arada bir Clara'ya dönüp bazı şeyleri tercüme ediyordu.

-Senin konuşmaları anlamamam iyi oluyor, dedi Mendoza. Arkasından ona bir tabak dolusu sıcak pide uzattı.

-Maria çocukken bir melek gibi olduğumu anlatıp duruyor. Seninde bu konuda söyleyeceklerin olurdu herhalde.

Clara zoraki güldü. Maria'nın yaşını merak ediyordu. 'Elliye merdiven dayamıştır' diye düşündü.

Çocukları ufak olduğuna göre, Vitas'a dadılık ettiğinde kendisi de çocuktur herhalde.

Mendoza, sanki onun aklından geçenleri okumuşçasına,

-Annem onu işe aldığımda on beş yaşındaydı, dedi. Dokuz kardeşin en büyüğüydü, bu yüzden çocuk bakımından çok iyi anlardı. Gülümsedi. Hep çocuklarını büyütüp tekrar bana bakmaya geleceğini söylerdi.

Clara, Vitas'ın nasıl bir baba olabileceğini düşünmeye başladı. Onu ak düşmüş saçlar ve yumuşak bir yüz ifadesiyle canlandırdı gözünde. Buraya geldiklerinde, Maria'nın oğlunu, nasıl bir an duraksamadan kucaklayıp havaya kaldırdığını hatırladı. Onu hiç 'aile babası' olarak düşünememişti. Ama şimdi bundan emin değildi. Llanos'a geri dönmek, geleceğini orada bulmak konusunda söylediklerini hatırladı. Belki de orayı yuva edinirdi.

Mendoza'nın ailesi hakkında ne kadar az şey biliyordu. Anlattıkları Clara'nın ön yargılarını haklı çıkarmamıştı. Yersiz, yurtsuz bir kovboy, bir servet avcısı değildi. Ama bunu bilmek bulmacayı çözmeye yetmiyordu. Ona dadı tutabilen bir aile yoksul da olamazdı. Mendoza'da kendisi hakkında daha fazla açıklama yapmaya yanaşmıyordu. Onu her şeyi anlatacak kadar yakın bulmuyordu demek ki. Clara, mutsuz başını öne eğdi.

Yemeğin sonunda, Maria'ya yardım etmek istedi, ama ısrarlı işaretlerle yerine oturtuldu. Sofraya erkekler için bira, Clara için de şeker kamışından yapılmış bir içki getirildi. Bir yudum aldı. Sert bir

içkiye benziyordu. Vitas, adının quarapo olduğunu söyledi.

Maria sofrayı toplayıp, uzun süre ortalıkta gözükmeydi. Clara, 'çocukları uyutuyor olmalı' diye düşündü. Sonunda kapıda belirdi. Clara'ya nerdeyse gizlice gelmesini işaret etti. Clara, niye çağırıldığını anladı. Nihayet yıkanabilecekti. Maria onu odaya sokup el kol işaretleriyle 'soyun' demeye çalıştı. Bir tek kelime İngilizce bilmeyen bu kadına tek başına yıkanmak istediğini nasıl anlatacaktı? Vitas'ı çağırmaktan başka çare yoktu , ama Clara bunu asla yapmazdı.

Üzerindeki bir iki yaprağın hoş koku saçtığı buharı tüten suya baktı. Arkasına döndüğünde, Maria'nın elinde düğmeleri kopmuş bluzu tuttuğunu gördü. El Senyor? Clara başını 'hayır', dercesine salladı. Maria'nın yüzü güldü. Yine de şaşkındı. Clara soyunmaya başladı.

Bu hoş kokulu suya girmek, cennetin bahçelerine girmek gibiydi. Vücudunu saran su, günün bütün yorgunluğunu almıştı. Maria, Clara'nın çıkardığı giysileri yerden alırken 'Hah, şöyle' dercesine baktı. Sonra yine el kol işaretleri yapmaya başladı. Anlaşılan, Clara isterse, saçlarını yıkayabileceğini anlatmaya çalışıyordu. Clara 'bun dan iyisi can sağlığı' deyip topuzunu çözdü. Gözlerini kapadı. Maria'nın güven verivi elleri başının üzerinde geziniyordu. Birden gözünün önüne, saçlarının yıkanması için sıra bekleyen bir dizi kara gözlü çocuk geldi. Kimin çocuklarını düşlediğinin farkına varınca yüreği burkuldu. Bu çocukların bir de annesi olacaktı. Bogota'nın zengin mahallelerinden, iyi yetişmiş bir senyorigita. Isabel Arvilles gibi, çalışmayan, tek derdi kocasına güzel gözükmek olan bir kadın.

Yıkama işi bittiğinde Maria'nın verdiği havluyu vücuduna sardı. Sonra önünde eğilip saçlarının kurutulmasını bekledi. Bütün sıkıntıları uçup gitmiş, tasasız çocukluğuna dönmüştü sanki. Başını Maria'nın sıcak ve yumuşak kucağından hiç kaldırmayabilirdi. Ama MARIA ona kalkmasını işaret etti. Kalkıp yatağın üzerinde geceliğini aramaya başladı. Bulamadı. Asuncion'da, otelde kalmış olacaktı.

-Quepasa, senorita?

Clara doğru kelimeyi bulamaya çalıştı.

-Mi camision, dedi sonunda.

Maria, Clara'ya 'şimdi gelirim' der gibi bir el işareti yapıp dışarı çıktı.

Geldiğinde, elinde keten bir gecelik vardı. El örgüsü dantellerle süslüydü. Eteği de çok uzundu. Yaka kenarındaki hafif sararmaya rağmen yepyeni sayılırdı.

Clara gecelik giymeyi kabul etmedi. Bir müzeye konacak kadar güzel ve eskiydi. Ama MARIA el çabukluğu ile geceliği giydirdi. Sonra, genç kızın bal rengi ipek saçlarını taradı. O iş bitince de odadaki lambaların fitillerini kısıp dışarı çıktı. Tam kapıdayken bir kere daha dönüp Clara'ya baktı. Ve gözden kayboldu.

Clara yapayalnızdı. Saçları taranmış, beyazlar giyinmiş bekliyordu. Tıpkı Viktorya çağı gelinleri gibi. Kendi durumuna gülecek oldu ama gülmek gelmedi içinden.

Geceliğini incelemeye başladı. Kumaşı çok güzeldi. Bir de çok hoş kokuyordu. Sanki türlü otların arasından çıkarılmıştı. 'Bu dantelleri bir İspanyol nine örmüş olmalı' diye düşündü. 'Bir genç kızın çeyizi için. Kızcağız bilseydi, gün birinde geceliğini, hiç tanımadığı bir adamla sevişmeyi bekleyen bir kadının giyeceğini., kim bilir ne şaşırırdı,' dedi kendi kendine. Hiç soğukkanlı değildi. Bir an önce Vitas'ın gelip bu sancılı bekleyiştten kurtarmasını istiyordu.

Ayağa kalktı. Gecelik çok uzundu. Ayaklarını örtüyordu. Kapının açıldığını duymamıştı, ama aniden Vitas'ın onu kapının önünde seyrettiğini hissetti. Clara ona baktı. Mendoza gördüklerine inanmıyordu. Orada kalakalmıştı.

Clara sessizliği bozmaya çalıştı, ama söyleyecek bir şey bulamadı. Onu arzuladığından başka bir şey düşünemiyordu ki.

Yalvardı içinden 'ne olur sarıl, öp beni. Hayatım boyunca pişmanlık duyacak olsamda seni istiyorum bu gece.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Mendoza içeri girip kapıyı tekmeleyerek kapattı. Clara yanına gelip oturmasını bekliyordu. Ama Mendoza gelmedi. Yatağına oturup, gömleğini çıkardı.

Ona dönüp,

-Yatağına girip sırtını dön, canım. Maria'da o üstündeki geceliğin bir eşinden yokki ben de giyeyim, dedi.

Clara gözlerini pencereye dikmiş, Mendoza'nın soyunurken çıkardığı sesleri duymamaya çalışıyordu. Bir yatak gıcirtısı işitti ve lamba söndü.

Bir süre kıpırdamadan yattı. Ne olduğunu anlamamıştı. Olanlara da inanmak istemiyordu. Yumruk yaptığı ellerini dudaklarına bastırdı.

Sabah geç uyandı. Yanındaki yatak boştu. Üzerinde kimse yatmamış gibiydi.

Kalkıp ayaklarını yere sallandırdı. Hiç uyumamış gibiydi. Ama bütün gece kötü rüyalar gördüğünü biliyordu.

Biri, herhalde Maria, yataklarının arasındaki masanın üstüne bir kova su ve genişçe bir kap koymuştu. Geceliğini çıkarıp itinayla katladı. Yatağın ucuna koydu. 'Bir daha giymem herhalde' diye düşündü.

Giyinip dışarı çıktı. Çamaşırlarının bahçeye asılmış olduğunu gördü.

Bu sırada Maria'nın elinde çamaşır sepetiyle, kendisine doğru geldiğin fark etti.

-Donde esta el sernor?

Maria bu soru karşısında donup kalmıştı. Mendoza'nın nerede olduğunu, onun, yani kadınının bilmemesi çok şaşırtmıştı Maria'yı. El kol hareketleriyle anlatılanlardan bütün çıkarabildiği Mendoza'nın Ramon'la birlikte gittiğiydi.

Maria onu kahvaltıya çağırırdı. Evin oturma odası olarak kullanılan bölüme gidip oturdu.

Maria omlet yapmakla meşguldü.

Yemek bitince iki fincan da kahve içti ve iyice kendine geldi. Vitas'la sabah sabah karşılaşmadıklarına bir bakıma memnun olmuştu. Yüz yüze geldiklerinde nasıl bir tepki göstereceğini kestiremiyordu. 'Dün gece çok aşağılayıcı davrandı,' diye düşündü. Belli ki onu, boynundan ayak bileklerine kadar beyazlar içinde bulacağını ummamıştı. Clara, yine de o kadar itici olduğunu sanmıyordu. 'Paketlenişim Mendoza'nın zevklerine uygun düşmedi kısacası,' dedi kendi kendine. Belki de o siyah dantelden gecelik isterdi.

Maria'nın onu dikkatle süzdüğünü fark etti. Yüzündeki yorgun ifadeyi kim bilir nelere yormuştu. Clara saatine bakıp daöğle olduğunu görünce dehşete düştü. Vitas neredeydi? Ne yapıyordu? Aralarında geçenlere rağmen onun asıl görevi Clara'yı Şeytan Ateşi'ne götürmekti.

Saatlerce, odadan odaya, içeri dışarı yürüyüp durdu. Canı sıkılmasın diye Maria'ya yardım etmeye kalktı, reddedildi. Bir ara gidip yatağına uzandı, ama sonra tekrara ayağa kalktı.

Şaşırtıcı olan, Maria'nın bu durumdan hiç rahatsız olmamasıydı. Clara'nın kuşku dolu bakışlarına gülerek cevap veriyordu.

Sonunda gidip verandaya oturdu. Her geçen dakika sınırları biraz daha geriliyordu. Vitas belki de hiç dönmeyecekti.

Bu ihtimalin dehşeti içinde ayağa fırladı.

'Tanrım olamaz bu' dedi kendi kendine. 'Beni burada bırakamaz. Yoksa...'

Vitas alıp verdiği nefes kadar önmeli hale gelmişti Clara için. Onu hiç tanımıyor olsa da böyleydi bu. Elleri titremeye başlamıştı.

Belki Vitas hep böyleydi. Belki de doğu cordillera'nın eteklerinde hepsi birer sabır taşı gibi bekleyen çocukları vardı.

Maria'nın gelip kötü haberi vermesini bekliyordu.

'Saçmalama Clara' diye kızdı kendine. 'Seni burada bırakıp gidecek olsa, arkadaşını niye yanına alsın?'

Eninde sonunda önemli olan Vitas'ın ortada olmamasıydı. Bu geçikme yüzünden Şeytan Ateşi'ne varışları en az bir gün gecikecekti.

Bekliden artık Clara'yı istemediğine karar vermişti. Bu gidiş kararını anlatmak için de olabilirdi.

Eve girdi. Maria elinde bir karton kutuyla masanın başına oturmuştu. Onu gülerek karşıladı. Maria için ortalarda olmayışı gündelik bir olaydı sanki.

Clara'yı yanına çağırdı. Yaşlı kadının onu eğlendirmeye, meşgul etmeye çalıştığını anlayınca utandı. Yanına oturup ilgili gözükmekten başka çaresi yoktu.

Ama yapmacık bir ilgiye gerek kalmadı. Maria'nın önündeki kutunun içi fotoğraflarla doluydu. Mendoza'nın çocukluk, delikanlılık fotoğraflarıyla...

Fotoğraflarda, neşeli çocukluğu ile çileli gençliği arasındaki fark çok açıktı. Clara hüznünlendi. Aile fotoğrafları da vardı arada. Maria'nın ufak yardımlarıyla, siyah gözlü güzel annesini ve ona çok benzeyen kız kardeşini de tanıdı. Babasının yaşlılık resimlerinde de Mendoza'nın yirmi yıl sonraki halini görür gibi oldu. Fotoğraflardan birinde, Vitas bir atın üstündeydi. Babası da yanında elini tutuyordu. Maria bu fotoğrafları uzatırken göz yaşlarını tutamadı. Aile faciasından az önce çekilmiş olmalıydı.

Vitas'ın fotoğrafları Clara'nın ilgisini o kadar çekmişti ki diğerlerine pek rağbet etmedi. Ama Maria göstermeye devam ediyordu. Juanita'nın okula gidişi, Juanita'nın düğünü, Juanita'nın ilk çocuğunun vaftiz edilişi... Clara, onun bakışlarındaki yumuşaklığın, Mendoza'nın gözlerindeki o küçümseyici, o alaycı bakışa hiç benzemediğini fark etti.

Sonunda Maria değerli hatıralarını tekrar kutuya yerleştirmeye başladı. Clara da yardım ederken fotoğrafların arasında bir zarf gördü. Zarfın içinde bir fotoğrafın ucu gözüküyordu. Clara ona baktığını hatırlayamadı. 'Herhalde gözümden kaçtı' deyip fotoğrafı çıkarırken, Maria, -No, señorita, por favor! Dedi ve zarfı Clara'nın elinden kapmaya çalıştı. Clara elini geriye çekerken fotoğraf yere düştü. Maria'nın neyi saklamak istediği anlaşılıyordu. Büyütülmüş bir fotoğrafı bu. Vitas donuk bir bakışla kameraya bakarken, yanındaki ufak tefek sarışın, arzu dolu gözlerle Vitas'ı seyrediyordu.

-Ay de mi, señorita! Maria fotoğrafı Clara'nın elinden kapıp zarfa koydu. Sanki bir sırrı ağzından kaçırmış gibiydi.

Clara, onunla aynı dili konuşmadıklarına sevindi. Özür dilemelerine ihtiyaç duyulmamıştı böylece. Aynı nedenle, kadın hakkında da hiçbir şey öğrenemeyecekti.

Aslında bilmesi gerekenleri öğrenmişti Clara. Asuncion'dayken Ramirez'in anlattıkları biraz da kendi hayal gücüyle ekledikleri, hikayeyi sır olmaktan çıkarmıştı. Sarışın kadınında o bakışı zaten her şeyi anlatıyordu.

Demek ki Amerikalı sevgilisini de buraya getirmişti. Maria'nın onu, Mendoza'nın yanında görünce hiç şaşırmadığını hatırladı. Kadın bu tür misafirliklere alışık olmalıydı. Belki onlar için hazır tuttuğu gecelikleri bile vardı.

Kalkıp kapıya gitti. Tozdan, göz gözü görmüyordu. Kendini verandanın üstüne atmak, tepinmek istiyordu. Vitas'ı başka bir kadınla düşününce önüne geçilmez bir kıskançlık duygusu sarmıştı her yanını.

Böyle bir acıyı daha önce hiç tatmamıştı.

'Ama bu acıyı ilk tadan kadın ben değilim' dedi içinden. Fotoğrafı aklından çıkaramıyordu. Bu fotoğraf, ilişkilerinin başlamasına sebep olmamıştı ama bitmesine olacaktı. Bu iş bitmemişmiydi zaten? Onu sevmiş, ona bunu anlatabilmek için her şeyini vermiş, ama Mendoza ona, karşılında acıdan başka bir şey göstermemişti.

Evet, bu acıya katlanması gerekiyordu. Oysa böyle gelip geçici bir ilişki için tarafların soğukkanlı olması gerekirdi. Hatta, belki de vurdum duymaz... Amerikalı kadının istediği bu türden bir ilişkiydi herhalde. Sıkıcı bir evliliği renklendirmek için ufak bir kaçamak. Ama niyet buysa da sonucun bu olmadığı fotoğraftan belliydi. Vitas'ın donuk yüzünü seyreden o bakışlarda ihtiraslı bir sevgini bütün belirtileri vardı.

'Bir gün böyle olacağını biliyordum,' dedi kendi kendine.

Ondan kaçmak imkansızdı. Hem de yara almadan... Bir yolu mutlaka olmalıydı. Ama onu da Clara bilmiyordu.

'Dün gece yanıma gelmemesine sebep, o sarışınla anıları da olabilir' diye düşündü. Belki aynı göz yaşlarını, aynı hüzünlü ayrılığı bir daha yaşamak istememişti. Vicdanı elvermemişti buna.

Belki de Clara, ona yalvarıp yakarmadan, gururunu koruyarak çekip giden tek kadın olacaktı hayatında.

Bunu düşünmek hiç rahatlatmadı onu.

Sonsuza uzanan bir yeşillikte koşuyordu. Arkasından bir atın nal sesleri geliyordu. Ama ne kadar yakın olduğunu görmemek için dönüp bakmıyordu. Kurtuluş sanki az ötedeydi.

Ama yol uzadıkça bir tuzak olduğunu anladı. Kurtuluş yoktu. Çok uzakta bir karanlık delik görüyordu. Yaklaştıkça delik büyüdü, büyüdü, bir mağara ağızı oldu. Mark mağaranın ağzında duruyordu. Clara ona yardım etmesi için yalvardı. Ama Mark, elinde tuttuğu parlak, yeşil ışık saçan şeye bakıyor, Clara'yı duymuyordu. Tekrar selendi. Sanki, onun sesini duymuşçasına Mark'ın elindeki yeşil şey uçup gitti. Mağara'nın ağzındaki kayalar devrilmeye başladı. Mark'ın çok aşağılara yuvarlandığını gördü. Bağırды. Onu duyan yoktu. Nal sesleri sanki üstündeydi. İki el uzanıp onu çekmeye çalıştı. Mücadele ediyordu. Ama ona dokunan eller acımasız değildi. Biri sesleniyordu, 'Uyan güzelim. Korkma, rüya hepsi!

Gözlerini açıp bir süre hareketsiz kaldı. Kabusla gerçeği hala ayıramıyordu.

Az sonra Vitas'ın yüzünü gördü. Ona sarıldığını fark etti. Başını Mendoza'nın göğsüne dayamıştı. O'da Clara'nın saçlarını okşuyordu.

-Aman Tanrım, kabus görüyordum.

-Dedim ya, dedi Mendoza sakince.

Oda karanlıktı. Clara onun hatlarını seçemiyordu.

-Seni uyandırmak zorundaydım çocuklar korkabilirdi.

-Bağırıyor muydum?

-Mark'a sesleniyordun?

-Evet. Hatırlıyorum şimdi. Mark tehlikedeydi. İkimiz de aslında. Onu bulmalıyım. Bana ihtiyacı olduğunu hissediyorum.

-Bir araştırma gezisinde bir jeoloğun başına ne gelebilir ki? Diye sordu Mendoza. Yoksa sen benden bir şey mi saklıyorsun? Sırrın, toplamak istediği taş cinsleriyle ilgili galiba...

Clara ona gerçeği söylemediğini hala fark etti. Aynı anda başka bir şeyi daha fark etti. Vitas'ın kollarında çırılçıplaktı.

Hemen battaniyeyi üzerine çekti.

-Sırrım falan yok, dedi buz gibi bir sesle. Burada seni beklemekten sabrım taşı, o kadar.

-Kızacağına tahmin ettim, diye mırıldandı Mendoza. Ama seni götürmeme imkan yoktu. Yapmam gereken işler vardı.

-Erkek işi değil mi? diye sordu Clara alaycı bir sesle.

-Evet, öyle. Ben çıkarken sen huzur içinde uyuyordun. Gittiğimi söylemek için seni uyandırmaya gönlüm razı olmadı. Umarım, çok sıkıcı br gün geçirmedi.

-Yok canım, bir eğlendim ki sorma! Sanırım bana nereye gittiğini söylemeyeceksin. Unutma, harcadığın zamanın bedelini ben ödüyorum.

-İyi bildin. Nereye gittiğimi söylemeyeceğim. Bedelini ödemene gelince, şu ana kadar hiçbir şey ödemiş değilsin.ama şimdi biraz ödeme yapmanı istiyorum.

Battaniyeyi kaldırıp kendiside altına girdi. Clara'ya sarılıp onu kendine doğru çekti.

-Vücudun ipek gibi, diye fısıldadı Clara'nın kulağına. Öyle yumuşak ve sıcak ki.Sana bakmak istiyorum güzelim. Vur, şu ışığı aç...

-Hayır.

-Hala utanıyor musun benden? Diye sordu Mendoza. Peki bu defalık karanlıkta olsun. Ama benle mücadele etme artık. Rahat bırak kendini. Bırak da, sana cennetin yolunu göstereyim.

-Bırak beni!Yalnız bırak!

-Ne oluyor, ne istiyorsun, Clara? Biliyorum. Sende beni, benim istediğim kadar istiyorsun. Yoksa.. yoksa canını acıtacağımdan mı korkuyorsun? Yemin ederim, öyle bir şey olmayacak canım, bahçesindeki çiçeğin büyümesini isteyen ona gözü gibi bakar. Sende benim çiçeğimsin. Sana nasıl kaba davranabilirim?

Mendoza bir eliyle Clara'nın bileklerini tutarken, diğer elleriyle de onu okşamaya başladı. Clara vücuduna yayılan hazın sarhoşluğuna kaptırmıştı kendini. Vücudunu onun dudaklarına ve ellerine bırakmak istiyordu.

Ama yapamadı bunu. Onu durdurmalıydı.

Benim olduğunu söyle, diye mırıldandı Mendoza. Söyle.

Ama değilim. O... olamam. Ne diyeceğini bulmuştu. Çünkü ben başkasına aitim.

Mendoza bu sözünü duyduğu an ellerini onun üzerinden çekti.

Peki, anlat bakalım.

-Sana yalan söyledim, dedi Clara fısıldayarak. Kardeşim olduğunu söylediğim Mark sevgilim aslında. Bu geziden sonra evlenmeyi planlamıştık. Araya büyükbabanın hastalığı girince elimizi çabuk tutmamız gerekti. O ölme... sözünü bitirmekten vaz geçti.

Vitas'ın karanlıkta hakaret ettiğini gördü. Bir kibrit yandı ve söndü. Vitas yatağındaki lamnayı yakmıştı. Yüzünde arzudan, sıcaklıktan eser yoktu.

-Yanal mı söyledin? Niye?

Clara titriyordu.

-Sana gerçeği söylesem bana rehberlik yapmayacağını düşündüm. Yutkundü. Benden hoşlandığını fark etmiştim. Bu zaafını kullanıp Mark' daha çabuk varabilirdim. Uzun bir sessizlik oldu. Mendoza 'Anlıyorum', dedi. Clara haykırmak istiyordu. 'Yoo anlamıyorsun! Hiç anlamıyorsun. Sana ömür boyu bağlanabilirim.Ama sen bunu istemiyorsun,! Diye. Ama hiçbir şey söylemedi. Kıpırdamadı bile.

-Senin gibi kadınlar için bir söz vardır, ama söyleyip de ağzımı kirletmem. Claranın gözlerine yaşlar doldu. Vitas ayağa kalktı. Lamba söndü. Karanlıkta sesi duyuldu. -Mutluluklar dilerim.

ONUNCU BÖLÜM

Ertesi gün, güneşin batışına yakın,Şeytan Ateşi'ne vardılar.

Clara, bir an gördüklerinin gerçek olduğundan kuşkuya kapıldı. Beklediği gibi bir yer değildi burası.

Vitas atından inmiş, vadiye bakıyordu. Eyerine asılı dürbünü alıp vadiyi daha yakından incelemeye koyuldu.

Bir ölüm sessizliği hakimdi çevrede. 'Fazla sessiz' dedi Clara içinden. Yolculukları şimdiye kadar kuş sesleri, böcek cırtlıları, hatta bir keresinde tüyler ürperten bir maymun çığılı arasında geçmişti.

'Abartıyorum biraz galiba' dedi içinden. Cebinden mendilini çıkarıp alnındaki teri sildi. Dere kuru değildi. Ağaçların arasından küçük şelaleler gördü. Su kayaların arasından sessizce akıyordu. 'Sessizce' Clara kafasını toparlamaya çalıştı. Bu sessizlik düşüncesi çıldırtabilirdi onu. Derenin serin sularına ayağını sokmayı düşledi.

Yan gözle Vitas'a baktı. Ne bekliyordardı? Sormak istedi, ama kelimeler ağzında düğümlendi. Dün gece söylediği son sözden sonra Vitas hemen hemen hiç konuşmamıştı.

Clara bu durumdan memnun olduğuna inandırmaya çalıştı kendini. Çabası boşunaydı. Mendoza ayağa kalkıp Clara'nın yanına geldi. Suratı asıktı.

-Sen burada kalacaksın ben etrafı tetkik edeceğim, dedi.

-Ben niye gelemiyorum? Güneşte pişiyorum, oysa dere kenarı serindir. Ben de gele...

-Senin ne istediğin önemli değil, dedi Mendoza. Ya burada kalıp sözümü dinlersin, ya da pişman ederim seni.

-Peki ne kadar bekleyeceğim? Clara sesinin titrediğini fark etti.

-İşim ne kadar sürerse. Clara bu söz üzerine konuşmaktan vazgeçti.

Mendoza'nın atına binip ağaçların arasına doğru gidişini seyretti. Clara'yı birden bir telaş aldı. Arkasından, 'Bırakma beni,' diye seslenmek geldi içinden.

Mendoza iyice gözden kaybolunca, Clara atından inip bir ağacın dibine çöktü. Sırtını ağaca verip, şapkasıyla yüzünü yelpazelemeye başladı.

Ona bu yolculuk boşuna yapıldı gibi geliyordu. Mark'ı bulmak için yeni planlar yapmak zorundaydı. Şu anda yapılacak en doğru iş Bogota'ya dönmek gibi gözüküyordu. Orada Arvilles ailesini bulup, haber alıp almadıklarını sorabilirdi. Dr. Kingston'ı da arayacaktı. Belki de bir mucize olmuş, Mark kendi kararıyla İngiltere'ye dönmüştü.

Bütün enerjisini bu iş için toplamalıydı. İhtirası sönen Mendoza ile ilgilenmemeliydi. Gözlerini açtığı anda hava neredeyse kararmıştı. Her tarafı da uyuşmuştu. Telaşla ayağa kalktı. Ne zamandır buradaydı? Vitas niye gelmemişti?

Ufak bir ses bekliyordu. Ama bu vadide ses olamazdı. Hava gündüze kıyasla çok soğuktu. Saatine baktı. Durmuştu. Dün gecenin duygu fırtınasında kurmayı unutmuştu. Vitas ona beklemesini söyleyeli ne kadar olmuştu?

Herhalde bütün gece tepenin ortasında onu yalnız bırakmayacaktı.

'Eğer burada bir maden varsa, madende çalışanların oturduğu bir yer de vardır,' diye düşündü. Burada ihtimalleri saymaya devam ederse o yeri de, eğer varsa, bulamadan karanlık iyice bastıracaktı.

Matarasını ve yiyeceğini alıp dereye doğru inmeye başladı. Aşağı vardığında bacakları titriyordu. İniş sandığından zor olmuştu. Herhalde, gün ışığında, yardımsız inmeye cesaret edemezdi. Biraz dinlenip dere boyunca yola koyuldu.

Küçük bir ihtimal de olsa, burada birileri varsa, inişini duymuş olmalıydılar. Karanlıkta göremediği gözlerin onu izliyor ihtimali sinirlerini iyice bozdu. 'Ama böyle biri olsa, varlığını belli eder,' diye düşündü.

Dikkatini, karanlıkta dengesini kaybetmemeye o kadar vermişti ki, önüne çıkan duvara neredeyse çarpacaktı. 'Nedir bu?' dedi kendi kendine. Duvar yüksek değildi. Ortadan bir girişi vardı. 'Çan kulesi' diye düşündü. 'Bu vahşetin ortasında kimi, nereye toplamak için?'

Duvardaki kapının menteşeleri sökülmüş, ağacı ise çürümüşü. İçeri girdi, kendini bir zamanlar avlu olarak kullanılan açıklıkta buldu. Avlunun üç yanını alçak tavanlı bir ev çevreliyordu. Binayla avluyu ayıran kemerli kısmı görünce Clara, 'Bir manastır burası' dedi.

Alacakaranlıkta manastırın harap olduğunu görebiliyordu. 'Bunu buraya kuranlar çoktan gitmiş olmalı,' diye düşündü.

İleri doğru yürüdü. Botları çok ses çıkarıyordu. Birden, önünde bir şeyin kıpırdadığını fark etti. Gövdesi alacakaranlıkta belli belirsizdi.

Clara'nın yüreği ağzına geldi. 'İyi geceler' dedi yüksek sesle. Kendi sesini duymak bile güven verdi.

Bu da, sessizliğin sınırlarını ne kadar bozduğunun bir deliliydi. Sessizliği severdi, ama buradaki ölüm sessizliğinde, sanki bütün canlılar bir felaketten korkarcasına nefes almıyorlardı.

Yüksek sesle bağırdı.

'Hey kimse var mı? bir an derinden bir inleme duyar gibi oldu.

Yutkundü. Vitas sen misin?'

Sesin geldiğini sandığı yöne doğru yürümeye başladı. Kemerlerden birinin altından geçerken tereddüt etti. Her ana yıkılabilir gibi gözüküyordu. Burada, demir parmaklıklı kapıları avluya bakan bir sürü oda vardı. Papazlar bu odalarda kalıyorlardı herhalde. Parmaklarının üzerinde yükselerek odalardan birinin içine baktı. İçerde telaşlı kanat sesleri duydu. 'Bir kuş, yada yarasa olsa gerek', diye düşündü. Geri çekildi.

Aynı derinden gelen inlemeyi bir daha duydu. Bu kez yan odadan geldiğine emindi. Oraya doğru yürüyüp içeri baktı. Odanın içi kereste doluydu, ama köşede bir yatak duruyordu. Ve yatakta üstü

battaniyeye örtülü biri vardı.

Clara, -Yardım edebilir miyim? Dedi. Yatağa yaklaştığında yatan her kimse, doğruldu. Vitas olmadığını anlayıp bir an pişmanlık duydu. Bir daha baktı. Neredeyse kalbi duracaktı. Ağzına bez tıkanmış bir adamdan geliyordu bu sesler.

Mark'tı bu.

Clara hemen diz çöküp ağzındaki tıkaçı çıkardı.

-Clara sensin! Rüya gördüğümü sanıyordum. Ne işin var burada? Yerimi nasıl öğrendin?

-Uzun hikaye, dedi Clara. Mark'ın ne kadar zayıfladığını görünce dehşete düştü. Peki sana ne oldu? Nasıl bu hale geldin?

Mark sabırsızdı.

-Konuşacak zaman yok. Çabuk çık buradan... Yardım getir.

-Seni almadan hiçbir yere gitmem. Dur, yardım edeyim.

Mark battaniyeyi üzerinden kaldırdı.

-Kalkmam, dedi.

Clara yatağın ucuna baktı. Mark'ın sağ ayağı yatağa zincirlenmişti.

-Kim yaptı bunu? Diye sordu hiddetle.

-Bilmiyorum, diye cevap verdi Mark. Sesi bezgindi. Birkaç akşam önce geldiler. Ben madenleri dolaşıyordum. Hiçbir şey bulamamıştım. Üstelik madenlerin içi çok tehlikeli yerlerdi. Şöyle üflesem yıkılacak gibiydi duvarları. Onlar geldiğinde ben tam bu işten vazgeçip, Bogota'ya dönmek üzereydim. Bu manastıra gelip de onları bunlunca şüphelenmedim önce. 'Nasılsa hepimize yer var' diye düşündüm. Bana 'Burada ne işin var' diye sorduklarında cevap vermedim. Yani... yaptığım işin aslında kanuna aykırı olduğunu biliyordum. Adamlar madenlerle ilgili bir sırrım olduğunu sandılar ve eşyalarımı aramaya başladılar. İtiraz edince de bir yumruk yedim. Ayıldığımda buradaydım. Böyle zincirlenmiş olarak...

-Aman Tanrım! Claranın nefesi kesilmişti.

Mark devam etti.

-Önce konuşmazsam bana yemek vermeyeceklerini söylediler, onlara bir şey bilmediğimi söyledim. Sonra şefleri olduğumu sandığım adam geldi yanıma. Beni bırakacaklarını, ama önce bir mektup yazmam gerektiğini söyledi. Onları askerlere ihbar etmeyeceğime dair bir yemin mektubu sandım. Meğer fidye içinmiş. İngiltere'ye yollayacaklardı.

-Fidye mi? Clara dehşete düştü. Mark nasıl yaparsın bunu? Ben bunun için buradayım. Büyükbaba çok hastaydı. Kalbi yani. Be sefer öleceğinden çok korkuyordu. Bu yüzden seni son bir defa görmek istedi. Bende kalkıp seni bulmaya buralara geldim.

-Nerede olduğumu kimden öğrenmiş? Mark alnındaki teri eliyle sildi.

-Bir arkadaşı seni Bogota'da yemekte görmüş. Arvilles ailesiyle birlikteymişsin.

-Tamam Isabel'in yaş günüydü. O kadar çok geçti ki üstünden... Burası bambaşka bir dünya Clara. Elini tuttu. Mark'ın parmakları soğuk ve zayıftı. Ben gerçekten böyle şeyler olacağını düşünmemiştim.

-Peki mektubu yazdın mı?

-Evet.

-Olamaz. Büyükbaba bu yüzden ölebilir.

-Yazmazsam ben kahrımdan ölecektim, dedi Mark. Sesi donuktu. Bana yarına kadar mühlet verdiler. Şimdi çıkıp birilerini bulman gerek. Bu ücra yerde bile kanundan yana birileri vardır.

-Clara, beni buraya getiren adam ne yapılması gerektiğini bilir, dedi.

-Nerede peki?

-Şey, şu anda nerede olduğunu bilmiyorum ama...

-Ya o da çetenin adamıysa? Mark'ın sesindeki ümitsizlik Clara'ya rahatsız etti.

Bu sorunun cevabı kolaydı.

'Çünkü onu seviyorum ve böyle şeyler... yapmayacağını biliyorum', diyebilirdi. Ama hiçbir şey söylemedi. Eğilip Mark'ın alnından öptü.

-Ben şimdi gidiyorum. Oyala onları. Ne isterlerse yapacağını söy... derken sözünü bitirmekten vazgeçti. Çünkü Mark'ın yüzündeki ifade çok acılıydı.

Kapıda beliren adam,

-Ağımda küçük bir kuş daha. Hem de bu kez güzel bir piliç, dedi.

Clara bu sözleri duyunca irkildi. Mark'ın elini tutup adama baktı. Yaşını kestiremiyordu. Dağınık saçları ve pos bıyığı vardı.

Elinde bir gaz lambası vardı. Lambayı sandalyenin üzerine koyup Clara'ya yaklaştı. Çenesini tutup başını çevirerek Clara'ya değişik açılardan baktı. Pazarda mal beğenir gibi bir hali vardı.

-Çok güzel bir piliç. Şu yavru horozla aynı soydan. Öksürdü. Buraya nasıl girdin güzelim?

-Yalnız geldim. Kardeşimi almaya.

-Aferin. Cesaretin hoşuma gitti. Belki de benim adamım olmalıydın. Yine de yalan söyleme. Kim getirdi seni buraya? Ada, Clara'nın çenesini iyice sıktı. Clara ağlamak üzereydi.

-Bir ses 'Buraya nasıl geldiğini ben biliyorum. Her şeyi anlatabilirim,' dedi.

Clara bu sesi tanıdı.

Carlos, Clara'ya nefretle baktı.

-Bu size anlattığım İngiliz. Vitas de Mendoza'nın kadını. Senyor Rodriguez.

Clara, Rodriugez'in adını duyunca düşüp bayılır gibi oldu.

-Otu güzelim. Mendoza'nın kadınına güzel muamele gerek. Söyle bakalım, Llanos'un genç lordu nasıl? Şu delice intikamıyla beni son zamanlarda epey rahatsız etti. Ailesinin başından geçenlerden beni sorumlu tutuyor. Askerler de bu yüzden peşimi bırakmıyorlar. Nerede, Mendoza ufaklık?

-Burada değil. Biz... tartıştık. Beni terk etti.

Rodriguez uzun süre Clara'ya bakıp sonra,

-Bana yalan söylüyorsun, senyorita. Bende bundan hiç hoşlanmıyorum, dedi. Yakışıklı sevgiline yıllar önce biraz zarar vermişim. Ama kadınlar için önemli olan yanına dokunmadım.

Rodriguez tekrar öksürdü.

Clar,

-Boşuna bekliyorsun. Gelmeyecek, dedi.

Rodriguez onun saçlarını okşadı.

-Bana kalırsa gelecek ufaklık. Ben onun yerinde olsam gelirdim.

Rodriguez kapıyı vurup dışarı çıktı. Clara yatağın kenarına çöktü.

Mark,

-Ne oluyor Tanrı aşkına? Kim bu Vitas de Mendoza? Diye sordu.

Clara ona bakmadan,

-Beni buraya getiren adam. Sana sözünü ettim ya, dedi.

Mark sinirli sinirli güldü.

-ama onun sevgilin olduğunu söylemeyi unuttun.

Clara bezgin bir sesle,

-Unutmadım... Hem değilim ki. Üstelik sen ne zamandan beri benim ahlak hozcam oldun?, dedi.

-Özür dilerim.

-Gerek yok.

-Bana sorarsan, bu Latin Amerikalıların hepsi birbirine benziyor. Evlenme töreninden önce karılarına dokunamıyorlar bile. Bir arkadaşım anlattı. Bir güzellik kraliçesi bir gün adamın birine bir armağan verirken eğilip adamı öpmüş, babasının bu yüzden kızı bir linç etmediği kalmış.

Clara biraz kızarak,

-Bunları konuşacak zamanımız yok şimdi, dedi.

Mark alaycı bir sesle,

-Peki, bu Mendoza bize yardım edecek mi? diye sordu.

-Bilmiyorum. Clara çaresizliğini anlatmak için ellerini açtı. Her şeyden önce nerede olduğunu bilmiyorum. Bana beklemem söyleyip gitti.

-Niye beklemedin? Diye sordu Mark pişman bir tavırla. Kusura bakma ama içine düştüğümüz bu cehennemden sana söyleneni yapsaydın belki daha çabuk kurtulurduk.

-Evet, biliyorum bunu. Clara başını öne eğip ağlamaya başladı. Hıçkırıklar boğazında düğümliyordu.

-Clara, canım. Mark yanına oturup sarıldı.

-Seni kırmak istemedim.

-Tamam, dedi Clara. Perişan gözüküyordu. Beni yalnız bırak yeter.

Mark çaresizce,

-O adam için ağlıyorsun, değil mi? Ne zamandır tanıyorsun onu?, diye sordu.

-Bilmiyorum. Günlerdir de diyebilirsin, saatlerdir de.

Mark bir şey söylemedi. Ama Clara şaşırıldığını fark etti. Şaşırmakta da haklıydı. Ondan beklenecek bir şey değildi bu. Mark onun erkeklerle ilişkilerinde ne kadar soğukkanlı olduğunu biliyordu.

-Buna degecek biri olmalı. Nasıl bir adam olduğunu merak ettim doğrusu.

Clara,

-Umarım görürsün. Ama burada değil. Rodriguez'i duydun. Onu yakalamak için sabırsızlanıyor. Yıllar önce babasını öldürerek başladığı işi bitirmek istiyor.

-Peki ya biz? Mark'ın suratı asıktı. Anlaşılan ne Kolombiyalı Rome'onun, ne de bizim geleceğimiz hiç parlak görünmüyor. Rodriguez'in fidyeden vazgeçmesi için bir neden göremiyorum.

-Bunu kabul edemeyiz, dedi Clara. Büyükbabanın ne kadar hasta olduğunu söyledim sana. Bu mektup ölümü olur onun.

-İkimiz de yerin dibine geçerse onun için en hayırlı işi yapmış olacağız. Mark bunu söylediğine hemen pişman oldu. Kusura bakma. Ne söylediğimi bilmiyorum. İki haftadır şu yatağa zincirli kalmaktan doğru dürüst düşünmesini de unuttum.

-Biliyorum, dedi Clara yumuşak bir sesle. Mark buraya Şeytan Ateşi'ni aramaya geldin, değil mi?

-Mark'ın yüzü kızardı.

-Eğer bilmek istiyorsan, evet. Anlatılanların hepsinin efsane olduğuna inanamazdım. Haksız mıyım Clara? Düşünsene, avucuna sığabilecek bir servet bu!

-Evet. Düşünebiliyorum. Tanrım, keşke Miguel ağzını hiç açmasaydı. Mark, anlamıyor musun? Eğer gerçekten var olsaydı, çoktan bulunurdu. Bence lanetlenmiş bir yer burası.

Mark omuz silkti.

-Batıl inançlar bunlar.

-Öylemi dersin? Senin işlerin rast gitmiş, görüyorum!

-Saçmalama, dedi Mark. En ufak bir zümrüte rastlamadım.

-Ama aradın. Bu da eski tanrılar için yeterli bir neden, dedi Clara alçak sesle.

Mark dışarı baktı.

-Ateşi yakmışlar, dedi. Konuyu değiştirmekten memnundu.

Clara kalkıp dışarı bakmak üzereyken Rodriguez içeri girdi.

-Vakit geldi, güzelim, dedi. Yana çekildi. İki adam içeri girdi. Bir tanesi Mark'ın zincirini çözdü, diğeri de tutup ayağa kaldırdı. Mark ayakta zor duruyordu. Yürümeye zorlanınca acı içinde inledi. Claraü Rodriguez'e bir şey söylemeyi denedi, ama vazgeçti. Göz göze geldiler. Clara onun ne kadar acımasız bir adam olduğunu yüzünden okuyabiliyordu. Yalvararak ona daha çok zevk vermek aptallık olurdu. Başı dik, Mark'ın arkasından avluya çıktı.

Yaktıkları ateş her yanı aydınlatıyordu. Clara etrafa bakıp, Rodriguez'in topu topu yarım düzine

adamı olduğunu gördü. Ama hepsi silahlıydı.

Carlos köşeye sinmişti. Clara 'Çeteden değil herhalde' diye düşündü. Olsa olsa bir muhbirdi. Rodriguez avlunun ortasına dikildi.

-Vitas!, diye bağırdı. Vitas de Mendoza!

Sesi gecenin karanlığında dört bir yanda yankılandı.

-Senin piliç burada, amigo. Eğer onu yine kollarına almak istiyorsan, buraya gel'.

Cevap veren olmadı. Clara dua ediyordu. 'Ne olur inmesin. Tanrım koru onu'.

-Vitas! Rodriguez bir daha bağırdı. Ağzının kenarındaki adale yine seğirmeye başlamıştı. Anlaşılan çok kızgındı. Bu seninde, sevgilinin de son şansı. Ona kadar sayıyorum. Aşağı inmezsen onu adamlarıma vereceğim.

-Bağırma Rodriguez! Ateşin biraz uzağında ortaya çıktı Mendoza. Şapkası yüzünün yarısını kapıyordu. Sayende yarı kör oldum, ama kulaklaım işitiyor.

-Clara kendini tutamayıp fısıldadı.

- Vitas, yapma! Vitas ona bakmadı bile.

-İşte yine buluştuk, amigo. Karşısındaki ince uzun adamı seyrederken, Rodriguez'in göğsü inip kalkıyordu.

-Uzun zamandır bunu bekliyordum, dedi Vitas.

Rodriguez gülemeye başladı.

-Ama bu koşullarda değil herhelde. Senin tarzın başkadır aslında, değil mi? Aşağılayarak baktı. İlk değilsin, sonuncu da olmayacaksın.

-İşte ben buradayım. Senin istediğinde bu değil mi? Onları bırak gitsinler.

-Rodriguez sırttı.

-Evet, belki onları bırakmalıyım. Ama ne karşılığında? Carlos Arneldez kadını istiyor. Onun yerine ne verebilirsin?

-Vitas, sen ne istiyorsun? Diye sordu.

Rodriguz düşündü.

-Bilmem? Llanoz lordunda acaba ne istesem? Beni istediğim yere götürmesi için özel uçağını mı? Sığır sürülerinden birini mi? Yoksa bir milyon pezosunu mu?

Vitas elini beline dayamış bekliyordu.

-Yoo, hiçbiri değil. Rodriguez'in aklına bir şey gelmişti. Babanın cevabını vermediği soruyu sorayım sana. Belki sen daha makul davranırsın. Söyle bakalım, harita nerede? Şeytan Ateşi'nin yerini gösteren harita nerede?

Mark nefesini tutmuş dinliyordu. Vitas yavaş yavaş Clara'ya doğru döndü. Sonra yanında duran Mark'a baktı. Clara, '!kardeş olduğumuzu anladı' diye düşündü. Kendini bir ana suçlu hissetti.

Vitas, Rodriguez'e dönüp,

-Öyle bir harita yok, dedi. Şeytan Ateşi'nin sırrı bugüne kadar kuşaktan kuşağa sözle aktarıldı. Hiçbir yere yazılmadı, çizilmedi.

-Ve böylece o madeni talan etme şansı sadece senin ailene ait kaldı, öyle mi?

-Aileden hiç kimse bu zümrüt madenlerinden faydalanmadı. Çünkü buranın kutsal bir yer olduğuna inanırdık hepimiz. Sadece büyükbabam buraya inanmadı ve buraya bu misyonerliğin kurulması için yardım etti. Amacı, vadiyi Hıristiyanlaştırıp eski tanrıları kovmaktı. Omuz silkti. Ne kadar başarılı olduğunu görüyorsunuz!.

-Sen bu hikayeyi çocuklara anlat.Yarın Şeytan Ateşinin nerede olduğunu göstereceksin bana. Yoksa bu İngiliz gülünü bırakmam.

-Hem kızı hem de erkek kardeşini bırakacaksın. 'Erkek kardeşini' derken lafın üzerine bastığını sadece Clara fark etti.

Rodriguez,

-İkisini de bırakacağım. Ama sen hiçbir yere gidemezsin, amigo. Belki de seni yıllar önce öldürmeliydim. Bir hata yaptım ve sen burnumdan getirdin. Neyse ki, çok yakında benim için dert olmaktan çıkacaksın.

Vitas bütün dikkatini purosunu yakmaya vermişti. Puro yanınca ona dönüp,

-Evet, tam dediğin gibi olacak, dedi.

Rodriguez,

-Şunu götürüp en uçtaki odaya koyun.Bağlamanız gerekmez., dedi. Kaçarsa kadınına ne olacağını biliyor.

Clara, Vitas'ı seyrediyordu. Yanlarından geçerken, ne ona nede Mark'a bakmadı. Clara yutkundu.

Son yirmi dört saat içinde ona yalan söylemiş, sözünü dinlememiş ve bütün bunlara rağmen o adam, onun uğruna, bir aile sırrını ve belki de hayatını, gözünü kırpmadan feda etmişti.

-Şu iki güvercini de yan yana iki odaya koyun. Belki duvarı yumruklayarak konuşurlar, deyip güldü Rodriguez.

Clara, ona yaklaşıp,

-Senden bir şey istiyorum, dedi.

-Söyle güzelim. Sesi durgundu, ama gözlerinde merak okunuyordu.

-Merhametli olmaks enin için bir hata, biliyorum... ama benim için bir hata daha yapmanı istiyorum. Bu geceyi Mendoza'yla geçirmeme izin ver.

Rodriguez bir anlık şaşkınlıktan sonra gülmeye başladı.

-Senden hoşlandım, İngiliz. Ona bir son gece sürprizi hazırladın demek. Peki git, bana teşekkür borçlu olduğunu söyle ona.

Rodriguez'in adamı onu alıp odaya götürdü. Clara'yı içeri sokup odanın sürgüsünü vurdu.

Oda karanlık değildi. Küçük bir gaz lambası yatağın yanındaki sandalyenin üzerinde yanıyordu.

Vitas ellerini ensesine kavuşturmuş, boylu boyunca yatıyordu. Onu Asuncion'da, otel odasında bulduğundan beri ne çok zaman geçmişti. O günden beri onun cazibesine kapılmamaya çalışmış, türlü silahlar kullanmıştı. Ama şimdi tamamen savunmasızdı.

Mendoza başını çevirip ona baktı.

-Ne istiyorsun? Diye sordu.

Clara, bütün olanlardan sonra onu kucaklamasını beklemiyordu, ama böyle karşılanacağını da düşünmemişti.

-Sana geldim. Seninle ... olmaya. Rodriguez ona teşekkür borçlu olduğunu söyledi.

-Rodriguez'in canı cehenneme, dedi hiddetle. Sende onunla gidebilirsin. Giderken merhametini de yanına al.

-Sana acıdığım için gelmedim buraya, diye itiraz etti Clara.

-Minnettar olduğun için o zaman. Sen kofsun, kızım, biliyor musun bunu? Sandın ki bu büyük fedakarlığı, sende karşılığını veresin diye yapıyorum.Git, o pek kıymetli bekaretini başkası için feda et! Niye o, eli kadın görmemiş sevgiline gitmiyorsun?

-Saçmalama! Clara boğazında bir yumru hissetti. Sen de biliyorsun ki, Mark kardeşim benim.

-O küçük yalan sayesinde neler oldu, biliyor musun? Diye bağırdı Vitas. Kollarındaki kadın kendini bırakmışken birden fikir değiştirirse, bir erkek ne hisseder, biliyor musun? Acı, güzelim, acı. Hem de sadece ruhsal değil, bedensel bir acı. Hayatımın belki de şu son gecesini senin keyfine kalmış bir yatak macerasıyla geçirmek istemiyorum.

-Ama bu sefer öyle olmayacak. Söyle, nasıl inandırabilirim seni?

-Niye beni inandırmaya çalışıyorsun ki? Seni ilk gördüğüm günden beri bana karşı amansız bir mücadele veriyorsun. Şimdi fikir değiştirmenin nedeni ne? Yoksa Rodriguez'in göz koyduğu zenginliğim mi? Yoksa sadece gönlümü almaya mı çalışıyorsun?

-Çok acımasızsın, dedi Clara sesi titriyordu.

-Sana iyi davranmak içimden gelmiyor. Dün gece canını acıtmayacağıma söz vermiştim. Bu gece hiçbir şey için söz veremem. Şimdi git, nöbetçiye fikrimi değiştirdiğimi söyle.

-Söylemeyeceğim! Clara köşede dyran kutuyu alıp üzerine oturdu. Lütfen yollama beni, Vitas. Bu gece yalnız kalamam. Ümitsizce cevap bekledi. Ama Mendoza hiçbir şey söylemedi.

-Niye... niye kalmamı istemiyorsun? Beni istemiyor musun yoksa?

-Seni istemek? Mendoza doğruldu. Yüzü kızgınlıktan kıpkırmızıydı.

-Dios! Tabii seni istiyorum. Hemde Ramirez'in yerinde karşılaştığımızdan beri. Bunu sana belli etmedim mi? Her sözüm, her bakışım, her dokunmamla...

-Peki a zaman niye? Sözüünü bitiremedi. Çok çaresiz kalmıştı.

-Mutlaka sana söylemem mi gerek? Uzun bacaklarını yataktan aşağı sallandırdı. Tek nedenim var. İngiltere'ye çok fazla anı ya da pişmanlıkla dönmeni istemiyorum.

-Seni bu kadar çabuk nasıl unutabilirim?

-Zamanla her şey unutulur, yavrum. Eğer benim olsan, sana hayatın boyunca hatırlatacak bir anın olurdu... Çocuğumun annesi olurdu.

Clara'nın utandığını görünce gülümsedi.

-Hiç aklına gelmedi mi bu?

-Hayır. Ama tek neden buysa...

-Değil aslında. Doğruyu söylemek gerekirse, bana bu gece tecrübesiz bir kız değil, bir sokak kadını lazım. Yeteri kadar açık mı?

-Çok açık. Clara mağrur bir tavırla başını kaldırdı. Ama söz konusu olan sadece senin ne istediğin değil. Rodriguez'in sözünü tutup bizi bırakacağını garanti ediyor musun?

-Çok doru. Doğrusu böyle düşüneceğini tahmin etmemiştim. Teklifin nedir? Birbirimizin kollarında sabahın geleceğini unutmak mı? Güldü. Pek gerçekçi değil.

-Evet, belki değil. Ama burada olanların hiç biri bana gerçek gibi gelmiyor ki. Her şey, bir türlü uyanamadığım bir kabus gibi.

-Dün gece ki gibi mi?

-Evet. Beni kurtardığın o kabus gibi. Ne olur yine kurtar, Vitas.

-Tanrım, Clara. Beni baştan çıkarıyordun! Onu kendine doğru çektik Dudakları birleşti. Mendoza onu alıp yatağa götürdü.

Clara ona kendini cömertçe sunmuş, karşılığını da fazlasıyla almıştı. Mendoza'nın dokunuşu ihtiraslı ama sakin, ustaca ama sevgi doluydu. İlk utangaçlığı onun kollarında uçup gitmiş, Mendoza ona aldığı kadarı vermesini öğretirken, sahip olunmanın o ilk acısını duymamıştı bile. Şimdi gözlerinde, bu zevki ilk kez yaşamının sevinç ve şaşkınlık gözyaşları vardı. Vitas onun göz yaşlarını dudaklarıyla sildi. İspanyolca konuştu onunla. Her kelimesi sevgi doluydu. Clara hissetmişti bunu. Başta Mendoza'nın göğsünde uyuya kaldı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Mendoza onu öperek uyandırdı. Biraz bitkindi tekrar daldı.

Gözlerini açtığında kendini yatakta yalnız buldu. Doğrulunca, ufak pencereden içeri güneş ışığı girdiğini gördü.

Vitas alçak sesle,

-Evet, ortalık ağarıyor, dedi.

Lambayı yakmış, karton kutunun üzerinde bir şeyler yazıyordu.

-Ne yazıyorsun? Diye sordu Clara?

-Anneme Mektup.Zarfı kapadı.

-Kalemle kağıdı nerede buldun?

-Sanırım kardeşinin. Nöbetçiden istedim.

-Kalkıp, Claranın yanına uzandı.

-Sana bir şey ereceğim, canım.

Clara gülmeye çalıştı ama beceremedi.

-Şaka ediyorsun herhalde, dedi.

-Belki. Eğilip onu dudaklarından öptü. Sırası gelince ikimizde güleceğiz... bu şakaya. Ciddi gözüküyordu. Ama önce konuşalım. Ne sen, nede ben önümüzdeki günün neler getireceğini bilmiyoruz. Ama farz edelim ki Rodriguez sözünü tutup ikinizi de bıraktı. Atlar şu anda seni bıraktığım yerde duruyor. Atını sürebildiğin kadar hızlı sür ve ilk ordu karargahında olanları anlatıp yardım iste. Seni de, evime götürmelerini söyle.

-Tamam. Clara'nın gözleri parlamıştı. Ama niye senin evine Vitas?

-Çünkü bu mektubu anneme ulaştırmanı istiyorum, dedi Mendoza ve boynundaki madalyonu çıkarıp onun boynuna taktı. Son bir şey daha.Eğer Rodriguez madeni bulmadan sizi bırakmazsa, senin için tehlikeli olabilir. O yüzden ben ne dersem onu yapacaksın. Yani, koş dersem koşacak, yere yat dersem kendini yere atacaksın. Kardeşin de tabii.

Vitas sonunu getiremedi.

-Konuşma bitmiştir. Eğilip Clara'yı iki göğsünün arasından öptü.

-Söylediklerimi unutma ve sakın ağlama, sevgilim. Henüz yenilmedik. Hayat hala güzel. Yarın daha da güzel olacak...

Sürgü çekildiğinde Clara giyinikti. Vitas'ın mektubunu çizmesinin içine koymuş, gömleğini de madalyon gözükmesin diye, son düğmesine kadar iliklemişti.

Nöbetçinin yanından geçerken başı dimdikti. Dışarıda ilk gördüğü insan Mark oldu. Ateşin közüne gözünü dikmiş kıpırdamadan duruyordu. Elinde de bakır bir kap vardı. Clara bir anlık bir tereddütten sonra yanına gidip koluna girdi.

-Seni zincirlemediler mi dün gece?

-Hayır. Ark mümkün olduğu kadar az konuşuyordu. Clara'nın yüzüne hiç bakmadı. Yüznde düşmanlık ve sıkıntı okunuyordu.

-Kahve mi içiyordun? Bende isterim biraz.

-Tadı çok kötü diye mırıldandı Mark. O lanet herif seninle kahvaltısını paylaşmadı mı? Ben, senin ona her şeyini verdiğini duydum, sabah ki şakalardan.

Clara tokat yemiş gibi oldu.

-Evet. Dün gece onunla yattım. Senin için önemi var mı?

-Önem? Hey Tanrım! O Kolombiyalı damızlıkla yatıp, bu serseri heriflere konu olmasan daha iyi olmaz mıydı?

Clara'nın yüğzü bembeyaz olmuştu.

-Sen benle nasıl böyle konuşursun?

-Büyükbaba olanları duysa, ne olur biliyor musun?

-Sen anlatmazsan duymaz. Hem unutma ki İngiltere'ye dönemedik daha.

-Biliyorum, dedi Mark ve başını eğdi.

Clara kendini zorlayarak,

-Mark, canım bunları tartışmanın sırası değil şimdi, dedi.

-Biliyorum ama, Clara, hele şu Carlos denen adamın söylediklerini duysaydın... Üstelik, ben de anlayayım diye İngilizce anlatıyordu.

-Seni çok kızdırmış olmalı., dedi Clara iğneleyici bir tonla. Vitas'ın bizi kurtarmak için hayatını ve bir aile sırrını feda ettiğini ne çabuk unuttun?

-Dur bakalım. Bizi kurtarmadı henüz.

Mark'ın suratı hala asıktı. Clara onun bu sinirli halinin korkudan olduğunu biliyordu. Bu yüzden kızmadı ona. Mark böyle durumlara hiç alışık değildi. Bugüne kadar her istediği yapılmış, Clara da en az büyükbaba kadar kölesi olmuştu onun. Ve şimdi Mark herhangi bir koruma altında değildi. Kabuğunun dışında korku dolu ve saldırgandı o yüzden.

-ama kurtaracak, dedi Clara sakince, Mark'a güven vermek için söylemişti bunu. Oysa Vitas belki kendini bile kurtaramayacaktı. Gözleri yaşardı.

Mark, 'Yeter' deyip yanından uzaklaştı.

-Orada mı? Rodriguez sürekli terliyordu. Beni, Rodriguez'i aptal yerine mi koymaya çalışıyorsun? Biz baktık oraya. Yarasa ve yılanlardan başka bir şey orada.

Sözüme güvenmiyor musun? Diye sordu Viras. Sesinde açık bir meydan okuma vardı. Pazarlık ettik senle. İşte ben sözümde duruyorum. Şeytan Ateşi bu mağaranın içinde. Bulmak sana kalmış.

Mendoza, Rodriguez'i kızdırmaya çalışıyordu. Clara'nın kalbi küt küt atıyor, Mark'sa titriyordu. Clara alnından dökülen ter damlalarını eliyle sildi. Her şey kötü gidiyordu. Rodriguez onları rehlin olarak tutmaya karar vermişti. 'Şeytan Ateşi'ni eline almadan,' onları bırakmayacaktı. Vitas'ın buna itiraz etmemesi Clara'yı şaşırtmıştı.

Sadece yanına gelip, Adios deme zamanı geldi, güzelim, demişti.arsız denecek kadar rahattı. Sonra eğilip onu dudaklarından uzun uzun öpmüştü.Clara ise titriyordu.

Yanında ayrılırken de dönüp, hatırla beni, demişti.

O sırada yanı başında, Mark'ın küfrettiğini duymuştu. Ama onca adamın ortasında Vitas'ın dediklerini ona nasıl anlatabilirdi?

Clara'yla Mark hep yan yana yürüyorlardı.

Rodriguez böyle hiddetlenmeden önce Mark, Clara'nın kulağına eğilip, Ne yapmaya çalışıyor bu adam? Ben o tünellerin hepsini karış karış aradım, demişti.

Rodriguez ilk kez kararsızdı. Ne yapacağını bilmiyordu.

-Ne oldu Rodriguez? Diye sordu Vitas. Yoksa Şeytan Ateşi'nin seni yakacağından mı korkuyorsun?

-Bana korkudan söz etme' diye mırıldandı. Seninle işimiz bitince korkunun ne olduğunu göstereceğim sana. Ayağıma kapanıp ölmek isteyeceksin.

Duyduğu sözler Clara'yı hayrete düşürdü. Sinirleri iyice gerilmişti. Ama Vitas umursamaz gözüküyordu. Hatta, biraz sevinmişti bile.

-Ve şimdi pazarlığın öbür yarısı. Kız ve kardeşi... Bırak onları.

Rodriguez ikinci kez tereddüt içindeydi. Önce Clara ve Mark'a, sonra da Vitas'a baktı.

-Hayır, dedi Rodriguez. Henüz değil. Sana güvenmiyorum, sevgili senyor. Onlarda bizimle içeri girecekler. Yanlış bir harekette kadını vururum bilmiş ol!

-En azından ellerini çöz ikisi sürekli yan yana yürüyemezler. İçerisi çok dar. Eğer ikide bir onları emekleyerek bize yetişmesini beklemek istemiyorsan...

Rodriguez bir an şüpheyle bakıp adamlarına ipleri çözmelerini işaret etti. Clara hemen bileklerini ovuşturdu. Vitas onu seyrediyordu. Genç kızında ona bakacağını fark edip başını çevirdi.

Vitas ve Rodriguez mağara ağzına doğru yürürlerken Clara, Mark'ın kulağına eğilip, Vitas ne dersene yap' diye fısıldadı. Mark kızgın bir bakış fırlattı.

-Ben onun kuklası değilim, dedi. Konuşmalarının uzanmasına fırsat kalmadan , içeri girmeye zorlandılar.

İçerisi çok nemliydi. Rutubet kokusu havaya iyice sinmişti. 'Tıpkı bir mezar gibi' diye düşündü Clara. Mark fısıldadı.

-Çok tehlikeli bir yer burası. Bir yanlış hareket, ufak bir gürültü kayaların tepemize çökmesine yeter. Bu ukala herif ne yaptığını bilmiyor.

Biraz ilerde birkaç kaya, sanki Mark'ı doğrulamak istercesine yere yuvarlandı. Clara'nın ayağı bir şeye takıldı. Eğilip bakınca bir kazma olduğunu gördü. 'Kim bilir bunu kullanan nasıl öldü?' diye sordu kendi kendine.

İçerisi zifiri karanlıktı artık. Rodriguez ve bir adamı iki meşale taşıyorlardı.

Ama meşalenin ışığı onlara henüz yeşil zümrütleri göstermemişti.

Clara, nefes almanın zorlaştığını fark etti. 'Hava yokluğunda mı, korkudan mı? diye soruyordu kendine.

-Zümrütler nerede? Diye hırladı Rodriguez. Elindeki meşalenin ışığı dalgalandı Köpoğlu köpek, yalan söyledin bana'

-Bağırma, dedi Mendoza. Bir daha bağırırsan son bağırışın olur.

-Öf be! Hava yok bu delikte.

-Olanı da şikayet ederek harcamanın alemi ne? Dedi Vitas. Devam etmek istiyor musun?

-Devam ama nereye? Diye gürledi Rodriuez. Yolun sonuna geldik! Demıştim sana, buranın her karışını aradım diye.

-Evet aramışsınızdır , ama her karışını değil, dedi Vitas. Sen bir insansın Rodriguez. İnsanların tanrılarını bulmak için başlarını yukarıya kaldırdıkları aklına gelmedi mi hiç?

Mağaranın tavanındaki küçük deliği aydınlattı meşaleler.

-Yukarı da mı? Roriguez şaşırmıştı. Clara da şaşırdı. Kayada ki delik, değil bir adamın, bir çocuğun bile zor geçeceği genişlikteydi. Vitas bir hamlede delikten içeri girince Clara gözlerine inanamadı. Rodriguez'in işaretleriyle o da girmeyi denedi. Mark onu kaldırdı. Vitas da yukarıdan çekti ve Clara, kendini hiç zahmetsiz o delikte buldu.

Yanlarında meşale yoktu. Ama içerisi karanlıkta değildi. Garip bir parıldama vardı. Gözleri karanlığa alışınca gördükleri üzerine Clara tam çılgılığı atıyordu ki Vitas eliyle ağızını kapattı.

Altından bir kurukafa yüzyıllar önce bırakıldığı gibi duruyordu. Göz boşluklarında da yumruk kadar iki zümrüt duruyordu. Bu yemyeşil gözler, kutsal yalnızlıklarını bozanlara bakıyorlardı.

Bu kesilmiş ve tıraş edilmiş zümrütlerin dışında oyuğun içinde hiç ellenmemiş yüzlerce zümrüt, tanrılara sunuldukları günden beri orada duruyorlardı.

Vitas onu bir kez daha kaldırıp başka deliğe itti. Çabuk çık tırmanabildiğin kadar çabuk tırman. Clara, emekleyerek tırmanıyordu. İlerde bir yerden hava geldiğini hissetti. Ellerini oraya doğru uzattı.

Birisi onu bileklerinden çekip yukarı çıkardı. Narin vücudu kayalara sürtünmüş, yara bere içinde kalmıştı.

Gün ışığında, başını kaldırınca, bir şapkaıyla gölgelenmiş, yanıl tenli bir yüzle karşılaştı.

-Senyorita, o kadar kaba davrandığım için özür dilerim. Clara'yı ayağa kaldırdı. Ben Yüzbaşı Lopez. Vitas benden söz etmiş olabilir.

Clara'nın elleri hafifçe sıyrılmış, kanıyordu. Tırnakları kırılmıştı. Üstündekiler de yırtık ve toz toprak içindeydi. Clara kendini bu halde çok rahatsız hissediyordu. Yüzbaşı Lopez hemen farkına varıp bir ceket istedi. Askerlerden biri ceketini verirken diğeri de sigara ikram etti. Clara tepenin askerlerle dolu olduğunu yeni fark ediyordu.

-Neler oluyor? Yüzbaşı Lopez susmasını işaret etti. Bütün dikkatiyle yerin altından gelen sesleri dinliyordu. Clara da kulak kabarttı.

Silah sesi derinden de olsa çok rahat duyulmuştu. Arkasından gelen gürleme de. Clara, Yüzbaşı Lopez'in küfür ettiğini duydu. Gürleme devam ediyordu. Toprağın altında binlerce kaya sel gibi akıyordu sanki. Clara yere diz çöktü. Onun adını haykırıyordu. Toprağı delip, sevdiği adama ulaşmak istiyordu.

Biraz önce çıktığı delikten bir toz dumanı yükseldi.

Clara, sürekli onun adını tekrarlıyordu. O ihtirasla sarıldığı vücut, şimdi kayaların altında paramparça yatıyordu.

Kendi inlemelerini bastırabilmek için ağzını kapadı.

Biri dokundu Clara'ya. Ona dokuna elleri var güzüyle itti.

-Bırak beni! Çekil git! Ölmek istiyorum!

-Ama güzelm, hayat hala güzel.

Arkasına döndü gördüklerine inanamadı.

Vitas, üstü başı yırtık ve toz içinde, alnında bir morluk ve omzunda kanayan bir yarayla karşısındaydı işte.

-Vitas! Kendini onun kollarına attı. Ne oldu, nasıl kurtuldun? Diye sordu.

-Senin gibi. Onu uzun uzun öptü ve sonra, bir ara başaramayacağımı sandım.ama beni çağıran sesini duymak güç verdi bana, dedi.

-Ben öldüğünü sandım.Silah sesini duydum ve sonra toprak kaymaya başladı. Oradan birinin nasıl sağ çıkabileceğine akıl erdiremiyorum. O anda aklına geldi. Tansım! Ya Mark? O nerede?

-Ben Rodriguez'î ateş etmeye kıskırttığımda o hala aşağıdaydı. Koşup kaçmasını söyledim.

Sözümü dinlediyse kurtulma şansı vardır. Yine Clara'ya sarıldı. Saçlarını okşuyordu. Mümkün olsa onu hava deliğinden çıkarırdım, biliyorsun.

-Evet, dedi Clara donuk bir sesle. Gözünü Mendoza'nın omzundaki yaraya çevirdi. Kendine hakim olmaya çalışıyordu.

Biraz sonra tepeden aşağı inmeye başladılar. Aşağıda Rodriguez, çetesi ve Carlos askerlerce sarılmıştı. Clara buna sevinemedi bile.

-Vitas, amigo. Lopez onun yanına koştu. Tanrım, bu sarsıntıdan kimsenin kurtulacağını sanmıyordum. Dışarı çıkarıyorlar şimdi. Clara ne olup bittiğini anlayamamıştı.

-Yok, yok. Kardeşiniz değil senyorita. Onun sadece ayağı kırılmış. Kayalar düşmeye başladığında o çoktan mağaranın ağzındaymış. Biraz sonra görebilirsiniz onu. Emin olun...

-Yüzbaşı Lopez, Clara'nın sesi titriyordu. Sizi öpmek istiyorum.

Lopez, Vitas'a tereddütlü bir bakış fırlattı. 'Şeref duyuram' dedi arkasından da.

Clara yanağına bir öpücük kondurdu.

-Beni o delikten çekip çıkarışınızı hayatım boyunca unutmayacağım.Orada oluşunuz bir mucizeydi Şimdi de bana Mark'ı geri veriniz.

Lopez güldü.

-Pek mucize sayılmaz, senyorita. Rodriguez ve adamlarını yakalamak için uzun süredir bekliyorduk. Vitas da bizimle çalıştı. Onu yem olarak kullandık. Rodriguez'in kardeşinizi rehin aldığını öğrenince, bu işi bitirmeye karar verdik. Ama sizin manastıra gittiğinizi öğrenince planlarımızı değiştirdik, dedi.

-Plan mı? diye sordu Clara alçak sesle.

-Evet, senyorita. Lopez, Vitas'a şaşkınlıkla baktı.En azından... diye gülmeye başladı.

-Anladım, dedi Clara. Uzun süredir manastırı gözlüyordunuz değil mi? İki gündür en azından. Lopez başını salladı pot kırdığının farkındaydı. Ama nasıl düzelteceğini de bilmiyordu.

-Evet, senyorita.

Clara gülümsedi.

İşinizi iyi biliyorsunuz, Yüzbaşı Lopez. Buralarda asker olabileceği aklımın ucundan geçmezdi. Ama eğer bunların Rodriguez için tuzak olduğunu bilseydim, bazı şeyler hiç yaşanmazdı.

-Tehlikeyi küçümsemeyin, senyorita. Her an bir şey yanlış gidebilirdi. Çünkü Rodriguez bir hayvandır ve içgüdülerine uyarak hareket eder. Aklını hiç kullanmaz. Senyor de Mendoza'yı avluya geldiğinde de vurabilirdi.

Clara,

-Ama senyor bildiğiniz gibi kumarbazdır. Riskleri hesap etmesini iyi bilir. Ve kazanacak eli varsa... dedi ters bir sesle.

Lopez önce Vitas'a, sonra da Clara'ya bakıp,

-Beni bağışlarsanız değil mi? Yapacak çok işimiz var, dedi.

-Evet, şimdi git Pablo. Senle sonra konuşuruz, dedi Mendoza.

Lopez uzaklaşırken Vitas, Clara'ya dönüp,

-Ne düşündüğünü biliyorum, dedi.

-Tabii biliyorsun! Clara hızla soluyordu. Dün gece kendimi nasıl aptal yerine koyduğumu düşünüyorum da... Düşündükçe utanıyorum. Lopez ve ve adamlarının oarada olduğunu söyleyebilirdin bana...

-Söylememek için nedenim vardı. Rodriguez'in gerçekten teslim olduğumu sanmasını istiyordum. Eğer sana tuzaktan söz etseydim, bir bakışın bir hareketin bizi ele verebilirdi.

-Evet. Bu durumda benim ihanetim kendime oldu. Odana geldim, sana kendimi sundum, çünkü sandım ki... Son gecemizdi. Derin bir iç çekti.

-Şimdi de hata yaptığını sanınca her şey değişti öyle mi? deyip devam etti MENDOZA. Siz İngilizler hep böyle misiniz? Yani sevgili sizin için hep geçmişte kalmış bir abnı mı olmak zorunda? Beni ölmüş bir kahraman olarak herhalde daha çok severdin. Seni tepede ağlarken bulduğumda böyle düşünmüyordun herhalde. Yoksa oyunculuk yeteneğini mi deniyordun?

-Büyük bir şok geçiriyordum, dedi Clara kendini savunmak istercesine. Rol yapmaya gelince, benden daha yetenekli olduğuna kuşku yok! Bu arada şu mektubu da atalım. Çok dokunaklı bir sahneydi bu doğrusu... Clara mektubu yırtıp attı.

-Bir dakika, dedi Mendoza ve Clara'nın elini tuttu. Anlamıyor musun? Rodriguez'in kursunu hedefini bulsaydı, şimdi sen o mektubu anneme götürüyor olacaktın.

-Üzgünüm. Hedefini bulamadı. Dün geceyi, söylediklerini, yaptıklarını düşünüyordu Clara.

-Bulamayacağını da biliyordun. Sen riskleri göz önüne almadan iyice tartarsın, değil mi senyor? İşte benim affedemediğim de bu. Seninle yatmamam için bütün nedenleri saydın. Gerçek neden hariç. Kendimi feda etmeme fırsat...

Mendoza sözünü gülerek kesti.

-Feda mı? Şehit bakire! Dün gece hiç de kurbanı benze r bir halin yoktu. Seni vahşi kedi sen! Sırtımda hala tırnak izlerin var...

-Hakaret etmeye devam edersen... Clara söyleyecek söz bulamadı.

Ağlamaya başladı ve hırsıyla Mendoza'nın suratına bir tokat attı. Tokatı Lopez'in adamları da görmüştü. Mendoza bir anlık bir şaşkınlıktan sonra Clara'yı yakalayıp dizine yatırdı ve poposuna dört kere vurdu. Tıpkı çocuğunu döver gibi. Clara çırpınıp durdu dizinde.

-Seni domuz seni! Diye bağırdı.

Mendoza onu dizinden indirip

-Bana bir daha vurursan ne olacağını biliyorsun şimdi, dedi.

-Merak etme. Sana parmağımı dokundurmam. Seni bir daha görmemek için dua ediyorum zaten.

-Ne yazık ki bu imkansız.

Sesinde Clara'yı tuzağa düşüren bir şeyler vardı.

-Ne demek istiyorsun?

-pazarlığımıza sadık kalmanı istiyorum, sevgilim. Unutma, seni buaraya bir söz karşılığında getirdim. Dün gece aldığım tad, sadece iştahımı açmaya yaradı. Oysa önümüzde bir ziyafet var!

Ve yine yürüp giden Mendoza oldu, Clara yüzü bembeyaz, bir şey söylemeden kalakalmıştı.

ONİKİNCİ BÖLÜM

Yüzbaşı Lopez'in ordu karargahındaki odası çok sadeydi, ama yanında musluklarından sıcak su akan bir banyo vardı.

Clara ne yapacağını düşünmek, planlamak için yalnız kalmak istiyordu. Bu yüzden 'Vitas bile buraya babasının evi gibi gidemez' deyip kendini banyoya kapattı.

Karargaha ciple gelmişlerdi. Arabada Lopez'in dışında bir de yabancı şoförün olması Vitas'la özel şeyle olmasını engellemiş, o da buna çok sevinmişti. Kendini sıcak suya bırakınca bütün yaraları bereleri sızladı. Ama gerçeği söylemek gerekirse, ona asıl acı veren, Mendoza'nın poposuna attığı tokatlar yüzünden kırılan gururuydu. Bundan da acı olanı Mendoza'nın onu bırakmamasıydı.

Derin bir nefes aldı. Haklı veya haksız kandırıldığını düşünüyordu. Aslına bakılırsa oda başka türlü olmasını pek beklememişti. Mendoza her zaman çok açık bir şekilde, Şeytan Ateşi'ne vardıklarında Clara'nın kendisini ona vermesini isteyeceğini belirtmişti. Anlaşmanın koşullarında da hiçbir zaman çok açık bir şekilde söz edilmemişti. Clara direnmekte ısrar etmiş, sonunda da bedelin ne olduğunu acı bir şekilde öğrenmişti. Artık sadece bedeni değil, ruhu da onundu. İki yüzlülüğüne kızsada hala ona karşı ne kadar zayıf olduğunu biliyordu.

'Son günlerde olanlar şimdi anlam kazanmaya başladı' diye düşündü. Mesela, Vitas'ın omu Maria'yla yalnız bıraktığında Lopez'in yanına gittiğini biliyordu artık. Mendoza sadece Mark'ın değil, Rodriguez'in de Şeytan Ateşi'nde olduğunu o Maman öğrenmişti herhalde. Lopez manastırı basmayı düşünmüş, mark'ın herhangi bir çatışmada tehlikeye düşebileceğini düşünen Vitas ona engel olmuştu. Clara en azından bunun için ona şükran borçluymdu.

Vitas işte o zaman Mark'ı kurtarmak için manastıra inmiş, Rodriguez'le karşılaşmayı ve pazarlık yapmayı planlamıştı. Rodriguez'in ne isteyeceğini tahmin etmiş olmalı ki, Lopez'in adamları böylesine uygun yere mevzilenmişlerdi. Amacı, şu veya bu şekilde Rodriguez ve çetesini o mağaraya sokmaktı. Gerisi biraz da şansa bağlıydı. Sonunda Vitas yine dört ayak üstüne düşmüştü.

Clara bunları düşünmekten vazgeçti. O geceyi hatırlamaya çalıştı. Vitas belki de iki yüzli davranmamıştı. Belki de şüphelerinde samimiydi. 'Riskler hiç göz ardı edilecek gibi değildi' diye düşündü. O da pekala kayaların altında kalabilirdi.

Üstelik Clara'nın unuttuğu bir nokta dha vardı. Vitas manastırın avlusuna indiğinde Mark'ın Clara'nın sevgilisi olduğunu sanıyordu. Bunu hatırlamak hoşuna gitmedi. Demek ki Vitas'ın hep bencilce davrandığını düşünmekle yanılmıştı. Ama bu da kesin değildi, çünkü Vitas'ı harekete geçiren, eninde sonunda intikam hırsıydı. Mark'la kendisinin bu işin içine girmeleri tamamen tesadüftü.

Bu arada Mark da ayrı bir sorundu. Clara hemen İngiltere'ye dönmek istediğini söyleyince doktor bunun Mark açısından imkansız olduğunu, bir süre yatak istirahati gerektiğini söylemişti.

Arkasında Vitas gelip de Mark için özel ambulans çağırdığını, Villavicencio'daki evinde bakım altına alınacağını söyleyince, Clara çok şaşırılmıştı. O süre içinde kendisi de ev sahibinin hizmetinde

kalacaktı tabii! İçinden bir ses bunun o kadar kötü olmadığını söylerken dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti. Clara bunu fark edince hemen suratını asıp, içinden gelen o sesi duymamaya çalıştı.

Vitas'tan kaçmalıydı. Biliyorduki kaçmazsa kalbi kırılan yine kendisi olacaktı. Ona aşık olduğu için zaten çok şey kaybetmişti.

Küvetten çıkıp havluyu vücuduna sardı. Maria'nın yıkadığı giysileri Lopez'in yatağında duruyordu. Karargahını onun emrine açan Lopez bir bornoz vermeyi akıl edememişti. Akıl edebildiklerini de Vitas de Mendoza'nın kadını olduğu için yaptığını anlatan o ifade yüzünden hiç eksilmiyordu zaten Odaya girdiğinde bir el çıplak kolunu tuttu.

-Bir dakika güzelim.

-Çık burada' diye parladı Clara.

-Bağırma öyle, skandal yaratmak istemiyorum.

-Şaşırtıyorsun beni. Claranın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Seninle kavga ersem skandal oluyor, ama senle yatmam burada herkesin beni gizliden küçük görmesine neden olunca, bu hiç onuruna dokunmuyor. Bırak beni, ben bir adamın ahlakı olsun isterim. İki yüzlüce de olsa.

-Beni aşağılamaktan vaz geçip bir dakika beni dinler misin? Çok zamanım yok. Lopez, Bogota'ya gitmek istediğini söyledi.

-Doğru.

-Ona benim evine gideceğini söyledim.

-Yoo, hayır.

-Dediğimi yapacaksın.

-Anlamıyorsun galiba. İngiltere'ye dönüp büyükbabama Mark'ın sağ olduğunu söylemem lazım. Büyükbabana haber çoktan gitti. Başınızdan geçenlerden sonra çok yorgun olduğunuzu, bu nedenle bir süre evimde kalacağınızı yazdım ona.

-Her şeyden ne kadar eminsin, diye patladı Clara. Beni annene kim olarak tanıştıracaksın? Sevgililerini ağırlamaya hiç alışkın olacağını tahmin etmezdim. Yada sadece Mark'ı tanıstırıp beni arka kapıdan mı sokmayı düşünüyorsun?

-Hayır. Hiç öyle bir niyetim yok. Vitas sinirlenmemeye çalışıyordu. Seni sevgilim olarak tanıştırmayacağım, şöyle diyeceğim ona, !Bak anneciğim, bu Clara. Hayatımın kadını. Ona çocuğun gibi bak ve koru.'

Clara donup kalmıştı.

-Anlamadım.

-Anlamadın mı? Çok basit. Villavicencio'ya müstakbel karım olarak gideceksin.

Clara, yatağa çötü.

-Sen delisin! Seninle evlenmem için tek neden gösterebilir misin?

-Neden çok, ama bir tanesi yeter. Vitas havadan sudan söz ediyormuşçasına rahattı. Dün akşam sözünü ettiğimiz ihmal.

-Yani... sen benim şimdi hami... sözünü bitiremedi.

Mendoza sözünü bitirmesini bekler gibiydi. Clara kendini toplayıp.

-Peki önce bekleyip görmek daha akıllıca değil mi?

-Hayır değil, dedi Mendoza donuk bir sesle. Mümkün olduğu kadar çabuk evleneceğiz. Böylece çocuğum hiçbir skandala konu olmayacak.

-Bu da ölçüp biçtiğin risklerden biri mi?

-Öyle diyosan öyle olsun.

-Vitas kendini kandırma. Bir geceden sonra çok az ihtimal değil mi?

Mendoza şaşkın baktı.

-Yoksa size İngiltere'de bir defa olmayacağını mı öğretiyorlar.

-Yoo, hayır.

-Bunu duyduğuma sevindim. Daha balayları bitmeden karıları hamile kalan arkadaşlarım var benim. Üstelik...

-Üstelik ne? Diye sordu Clara.

-Önemli değil. Bu arada Paplo akşam yemeğine kalmamızı istiyor.

-Sevinirim. Clara'nın sesinde sevinç ifadesi yoktu. Yalnız umarım üstümü değiştireceğimi beklemiyordur.

Mendoza uzun zamandır ilk kez güldü.

-Yalnız üstündeki havludan daha kapalı giyinmeyi isteyebilir. Nasılsa bu yolculuğa etekle çıkmayacağını bilir.

-Bu yolculuk bana bir gardırop elbiseye mal oldu, dedi hiç düşünmeden.

-O zaman gardırobunu yenileyecek kadar parası olan bir adamla evleneceğin için şanslı sayılırsın. Clara söylediklerine pişman bir ifadeyle Mendoza'ya baktı. O lafı söylerken Mendoza'nın zenginliği aklının ucundan bile geçmemişti. Ama şimdi bunu ona söylemek basitlik olurdu. Clara onun yerine,

-Seninle evleneğimden çok emin gözüküyorsun, dedi.

-Senin şüphesi var mı?

-Sanırım yok, dedi Clara içini çekerek. Sen istediğini her zaman elde edersin değil mi Vitas? Clara'nın sorusu sanki sessizliğin içinde asılı kalmıştı.

Mendoza yumuşak bir sesle,

-Öyle mi dersin, güzelim? Ben o kadar emin değilim.

Mendoza kapıyı vurup dışarı çıktı. Clara arkasından boş gözlerle bakakaldı.

'Bu bir kızın karşılaşılabileceği en garip evlenme tekliflerinden biri olsa gerek' dedi kendi kendine. Aslında teklifte bulunmamış, sadece ne olacağını söylemişti Clara'ya. Ne onunla evlenmekten daha önce söz etmiş, ne de Clara kabul edince bir sevinç belirtisi göstermişti. Onu öpmemişti bile. Bunları düşününce bir umutsuzluk sardı içini.

Giyinmek üzere elbiselerine uzandı. Biraz daha havluyla durursa, iliklerine adar donacaktı.

Karargahtan ayrıldıkları gün hiç üzülmeydi. Verilen yemek sıradan bir akşam yemeğiydi.

Vitas, Clara'nın helikoptere binip eve kendisiyle gelmeyeceğini duyduğunda hiçbir şey söylemedi.

Clara ise tartışacaklarını, hatta Vitas'ın kendisiyle gelmesini emretmesini beklemişti.

Ambulansla yolculuk tam bir felaketti. Mark acı içinde kıvranıyor, bir taraftan da Vitas'a küfredip duruyordu. Clara'nın sabrı yolculuk bitmeden taşı. Mark'a kendisini şanslı sayması gerektiğini söyledi.

-Nasıl böyle düşünebilirsin? Diye tersledi Mark. Kendi kan davasına karıştırdı bizi. Bunun bizim için ne kadar tehlikeli olduğunu kestiremiyor musun?

-Seni hemen hemen hiçbir şeye zorlamadı, dedi Clara. Asıl sen büyükbabayla olan anlamsız tartışman ve inadın yüzünden kendini tehlikenin tam ortasına attın.

Mark suratını asmıştı.

-Yığınla zümrüt elinin altında olsun da, senin haberin olmasın. Olacak iş değil! Diye mırıldandı.

-Aynı şey senin gibi yığınla adamın başına geldi, dedi Clara. Vitas sayesinde zümrütler bir daha aranmamak üzere kayaların altına gömüldü.

-Deli o herif! Diye karşı çıktı Mark. Kimse böyle bir serveti toprağa gömmez.

-O zümrütler uğursuzdu. Miguel Arvilles sana anlatmadı mı?

-Boşver Miguel'i.sadece birkaç tanesi için o taşların bütün uğursuzluğuna razıyım ben. Hem sen

de bana Mendoza ailesinin o madene yüzyıllardır dokunmadığını söyleme.

-Sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Clara bezgindi. Söylesemde inanmıyorsun ki. Görmüyor musun, başına gelmedik kötülük kalmadı.

Mark cevap vermeyip surat astı. Clara yola onunla çıktığına pişman olmuştu. Mark'ın ona ihtiyacı yoktu ki. Ambulansın buğulu havasına ve sürekli sarsıntıya rağmen Clara yavaşladıklarını fark etti. Doğrulup dağılan saçlarını düzeltti. Sıcaktan terleyen ellerini pantolonuna sildi. Ambulanstan indiğinde karşısına ilk çıkan Vitas oldu.Üzerinde hafif, yazlık bir takım elbise vardı. Clara'ya yaklaşip onu yanağından hafifçe öptü.

-Evine hoş geldin Clara, dedi alçak sesle. Annem seni bekliyor.

Clara onun koluna girdi ve kemerli giriş kapısında karşılıklı sıralanmış hizmetçilere doğru yürüdüler. 'Keşke üstümde daha gösterişli bir şeyler olsaydı' diye düşündü. 'İpek bir elbise ve belki de bir şapka.'

Hizmetçilerin gösterdiği ilgiden memnun olmuştu. Ev iki katlıydı. Çoktan kapanmış bir çağın güzelliğini taşıyordu. Çatının kırmızı kiremitleri akşam güneşinde alev alev yanıyordu sanki. Kemer aralıklarından çeşmeler ve çiçeklerle dolu bir avlu gözüktüyordu.arada bir görülen mavilik, yüzme havuzundan sıçrayan sular olmalıydı. Evin dışındaki bu güzellik, içerde ince dokunmuş zarif halılar ve çok gösterişli bir merdivenle tamamlanıyordu.

-Annemin odası ilk katta, dedi Vitas. Kardeşinin hemen odasına alınmasını söyledim. Uzun ve yorucu bir yolculuk oldu bu onun için.

'Benim için de' dedi Clara içinden. Bunu Vitas'a söylese alacağı cevabı çok iyi biliyordu. 'Benimle gelseydin.'

Birlikte yukarı çıktılar. Geniş bir koridoru geçip oymalı bir kapıya vardılar. Vitas kapıyı tıklatmak için elini kaldırırken dönüp Clara'nın gözlerinin içine baktı.

-Rahatla. Annem seni görmekten mutlu olacak. Sen onun dualarının karşılığısın.

Annesi orta boylu bir kadındı. Ama zarafeti onu daha uzun gösteriyordu. Gösterişsiz, siyah bir elbise giymiş, yakasına da çok zarif bir broş takmıştı. Clara kendisine gösterilen sıcak ilgiyi görünce rahatlamıştı.

-Tanrı seni korusun evladım. Senyoranın gözünde yaşlar vardı. Onu bana getirdiğin için senide korusun, Vitas. Bir melek kadar güzel. Ona gelinliğini ben giydireceğim... Juanita evleneli ne çok oldu değil mi?

-Evet. En azından iki yıl oldu. Şimdi siz giyim kuşamdan bahsedeceksiniz, ben çıkıp Clara'nın kardeşinin herhangi bir ihtiyacı olup olmadığını öğreneyim.

Clara, senyoraıyla yalnız kalmıştı.

-Gel otur şöyle, evladım. Pencerenin önündeki geniş sofayı gösterdi. Seni fazla tatmayacağım. Gidip yıkanmak ve yemekten önce biraz dinlenmek istersin herhalde. Valizlerin yakında Asuncion'dan gelecek. O zamana kadar kullanman için Juanita'nın bazı giyeceklerini ayırdım. Gerekli değişiklikleri hizmetçin yapar. Ama önce çiftlikteki kızlar giysinler de üzerlerinde görüp seç.

Sözünü bitirince elindeki nakışı işlemeye koyuldu.

-Bu arada iki gün sonrası için tersimide çağırdığımı söyleyeyim. Kumaş ve modellerini alıp gelecek.

Clara yutkundu.

-O kadar çabuk mu?

Senyora onun ne demek istediğini anlamamış gibi baktı.

-Sevgili evladım, oğlum bana bir an önce evlenmek istediğinizi söyledi. Hiç gecikmemeniz gerekiyormuş.

Clara saçlarının dibine kadar kızarmıştı.

-Yoksa size her şeyi anlattı mı?

-O bana her şeyini anlatır, evladım. Senyora nakışı elinden bıraktı. Bu seni rahatsız mı etti? Benim bilmemem gerektiğini mi düşündün? Yani evlenmeden önce onunla... Senyora daha açık konuşmaktan çekinmişti sanki. Devam etti. Sakın böyle düşünme. Biliyorum, oğlumla geçirdiğin gece onun son gecesi olabilirdi. Ona son gecesinde yalnızlığını unutturan kızı nasıl küçük görebilirim?

Clara gözlerine yaşların dolduğunu hissetti.

-Ben... ben hiç böyle düşüneneğinizi tahmin edemedim.

Mark'ın o düşmanca tavrından sonra kendisine bu adar iyi davranılacağını beklemiyordu.

-Yorgunsundur, dedi senyora yumuşak bir sesle. Başına glen onca tatsız olaydan sonra... Josita'yı çağırayım da seni odana götürsün.

Josita yaşlıca, kuru yüzlü bir kadındı. Odasına girdiğinde Clara'nın yüzünde beliren o şaşkınlık ifadesini görünce kendini tutamayıp güldü. Oda bir yana, sadece yatak yeteri kadar görkemliydi. Köşeleri oymalı sütunlu bir kraliçe yatağıydı bu. Güneş ışığı ipeğin en incesinden tül perdelerden geçerek odayı aydınlığa boğuyordu. Açık duran brokar perdelerse tavandan yere kadar uzanıyordu. Halılar ve duvarlarda uçuk pembe hakimdi. Clara soyunurken Josita, senyoranın ayırdığı giysileri çıkardı. Hizmetçinin ilk gösterdiği elbiseyi tercih ettiği belli oluyordu. Bu beyaz şifondan klasik kesimli bir elbiseydi. Clara, bakirelik sembolü beyazların içinde Vitas'ın alaycı bakışlarına hedef olacağını düşünüp istemedi onu.

Sonunda, omuzları açıkta bırakan, etekleri kat kat kırmalı gece mavisini bir elbise de karar kıldı. Boyu tam Clara'ya göre idi, ama beli biraz bol geldi. Josita gerekli düzeltmeleri yapmak üzere elbiseyi alıp dışarı çıktı.

Clara biraz dinlenmek için yatağa uzandı. Senyoranın gösterdiği ilgi sıkıntısını biraz dağıtmıştı, ama onun asıl ihtiyaç duyduğu, Vitas'ın kolları arasında olmaktı.

Clara onun ilgisiz tavrından çok korkuyordu. Alaycılığını yada hedefi olmamak için o kadar çaba sarf ettiği ihtiraslı halini tercih ederdi. Belki de Şeytan Ateşi'nden sağ salim kurtulduğu gün Vitas'ın reddedişi onu çok üzmüştü. Kafası karmakarışıktı. 'Senyora haklı' dedi kendi kendine. 'Çok yolmuşum. Ama yarın her şey başka olacak'.

Ama ertesi gün, ne de onu izleyen günler, hatta haftalar boyu hiçbir şey değişmedi. Bir rüyada yaşıyor gibiydi. Metrelerce ipek şifon, üzerinde denenirken, o her şeye seyirci kalıp sadece söylenenleri yapıyordu. Arada bir, doktorun emriyle odasına hapsolunan Mark'ı ziyaret ediyordu. Yine arada bir senyora ile sohbet ediyor, havuza girip güneşleniyordu. Akşamları, evlenme günü yaklaştıkça sayıları artan bir akraba topluluğuyla yemek yiyor, yemek sonraları da salonun bir köşesine oturup İspanyolcasını ilerletmeye çalışıyordu. O çalışırken, salonun öbür ucunda oturan

Vitas'la göz göze gelmemeye azami dikkat sarf ediyordu. Saat on biri bulduğunda kalkıp senyora, arkasından da onu kapıdan yanağına bir öpücük kondurarak uğurlayan Vitas'a 'iyi gecele' deyip odasına çıkıyordu.

Vitas kapıda onu ilk kez öptüğünde, Clara çok şaşırmişti. O şaşkınlık içinde odasına çıkmış, hizmetçi kızın yardımıyla dantel geceliğini giyip yatağa girmiş, gözlerini kapıya dikip onu beklemişti.

Geleceğinden hiç kuşkusu yoktu. Ona defalarca borcunun henüz ödenmediğini söyleyen o değil miydi? Clara için söz konusu olan borç falan değildi. O Vitas'ı istiyordu. Ev sessizliğe gömülebilecek çok olmuş, o hala gelmemişti. Ne o gece, nede ondan sonra ki geceler de gelen olmadı. Mendoza hiç yaklaşmıyordu ona. Gündüzleri evin içinde karşılaştıklarında, herhangi bir misafire gösterdiğinden daha fazla ilgi göstermiyordu.

Çoğu zaman da evde olmuyordu. Senyora işlerinin çok olduğunu söylemişti. 'Şimdi her zamankinden çok çalışıyor. Evlendikten sonra güzel gelinime daha çok zaman ayırabilmek için' demişti.

Güzel gelin zoraki bir gülümsemeyle karşılamıştı bu sözleri. Onun gelecek için planlarında yeri olduğuna bile emin değildi.

Ama eve geldiğinden beri Vitas onun bir dediğini iki etmemişti. Londra'da oturan bir diplomat arkadaşı aracılığıyla Sir Giles sürekli aranıyor, sağlığının iyiye gittiğine dair sevindirici haberler Villavicencio'ya ulaşıyordu.

Sonunda eşyaları Asuncion'dan gelmişti. Arkasından senyora ile Asuncion'a yapılan bir alışveriş gezisinden sonra gardırobu iyice zenginleşmişti.

Günleri hep dolu geçiyor gibiydi, ama aslında kayda degecek hiçbir şey yapmıyor sayılırdı. Ondan her geçen gün uzaklaşan bir adamla bir hafta sonra evleneceğini düşündükçe bir telaş almıştı her yanını.

Dert yanacağı kimse de kalmamıştı etrafında. Mark bile koltuk değneğiyle ayağa kalkabilir hale geldiği gün Vitas'ın kuzenlerinden biriyle arkadaş olmuş, ona dönüp bakmamıştı bile. Vitas'ın kuzeni de Mark gibi otomobillere meraklıydı. Bütün gün çevre yollarda sürat zevklerini tatmin peşinde koşup duruyorlardı.

Clara da bir kez onlarla gitmiş, ama Vitas'ın kuzeninin araba kullanımından hoşlanmamış, canı sıkılmıştı.

Eğer sevdiği adam gezdirse, bu uçsuz bucaksız toprakları sevebilirdi. Ama bunu ne Vitas teklif etmiş, ne de Clara istemeye yanaşmıştı. Kuzeniyle sohbet ederken Vitas'ın bu çiftlik dışında fabrikaları da olduğunu öğrenip şaşırmıştı Clara. Çünkü Mendoza bundan hiç söz etmemişti. Hakkında ne kadar az şey bildiğini her geçen gün daha fazla fark ediyordu. Oysa pek yakında onunla, iki insanın kurabileceği en yakın ilişkiyi kuracaklardı.

'Bu iş böyle gitmez, ' dedi kendi kendine. Ona bu kadar yabancı birisi olarak karısında olmazdı. Belki de Vitas'ın istediği, modayı takip edip, kocasına güzel görünmekten başka amacı olmayan bir süs bebeği idi.

Onu en çok rahatsız eden bu kuruntusuydu. Onun o sarışın kadınla fotoğrafını hatırladı. Belki kendisi de onun gibi sıcak bir sevgiye muhtaç olacak ve hep reddedilecekti.

Onunla yalnız kalmak istediğini düşündü. Bütün kuşkularını, bütün dertlerini ona anlatmalı da Clara'yı kollarının arasına alıp onu rahatlatmalıydı. Clara'yı hala istiyor olmalıydı, ya da onu öyle olduğuna inandırmıştı. Ama artık bu bile doğru olmayabilirdi. Yapılacak tek şey ikisinin de hayatın mahvedecek yanlış bir adım atılmadan bütün bunların konuşulmasıydı.

Clara bu konuşmayı yapmak için Vitas'ın çiftlikteki çalışma odasında olduğunu bildiği bir sabahı

seçti. Oda kapısı açıktı. Vitas elindeki dosyaları çantasına yerleştirmekle meşguldü. Onun geldiğini fark etmedi bile. Clara da kapıyı bilhassa çarpıp ses çıkardı. Başını kaldırıp onu karşısında görünce Vitas,

-Bu ne şeref, sevgilim, dedi. İstediyin bir şey mi var?

Clara 'Evet, sen,' dememek için kendini zor tuttu. Nedense bunu söyleyecek kadar yakın hissetmedi Vitas'ı. Gözlerini onun gözlerine dikip onun yanına yürüdü. Üzerindeki ağırbaşlı elbiseye rağmen, göz bandı Vitas'ı Kolombiya ormanlarındaki o korsan kılıklı adam yapıyordu yine.

-Ko... konuşmak istedim. Seni bugünler de o kadar az görüyorum li, dedi. Vitas saatine bakıp,

-Ne yazık ki hemen çıkmam gerek. Bir iş görüşmesi için. Yine de beni aradığın için hem sevindim, hem de şaşırımdım. Biliyorsun, yüzümü bir daha hiç görmek istemediğini söyleyeli çok olmadı. O yüzden bu ziyaretin oldukça büyük bir sürpriz.

-Onlar geçmişte kaldı. Biz evleneceğiz değil mi? Clara gülümsemeye çalıştı. Kocam olduğun zaman seni hep göreceğim herhalde. Mendoza imalı bir bakış fırlattı.

-Çok doğru. Buraya karım olduğunda senden neler bekleyeceğimi mi öğrenmeye geldin?

-Hayır, diye itiraz etti Clara. Sadece bu değil. Seninle konuşak... seni tanımak istiyorum, diye ekledi alçak sesle. Vitas çantasını kapayıp Clara'ya döndü.

-İlgine teşekkür ederim. Ama unutma ki, bizim birbirimize, evlenmek üzere herhangi bir çiftten çok daha yakın olduğumuzu düşünenler var.

-Bunu demek istemiyorum. Neden söz ettiğimi anlamış olmalısın. Vitas'ın çantasını alıp saatine bir daha bakışını seyretti Clara. Sana mani olmak istemiyorum.

-Bu akşam konuşuruz, eğer istediğin buysa. Belki de konuşmamızın tam zamanıdır, ama beni şimdi başlamalısın.

Vitas kapıya doğru yürürken onun yanına gelince yavaşlayıp bakışlarını onun yüzünde, aralık duran dudaklarında gezdirdi. Clara adeta ipnotize olmuştu. Onu şiddetle arzulayan bedeninde hafif bir irkilme hissetti. Onu öpmesini, ona sunmaya çok özlediği vücudunu elleriyle en gizli köşesine kadar keşfetmesini bekliyordu.

Bu şehvet dolu an çabuk geçti. Vitas kapıya yürüyüp gülümsemeden selam verdi ve çıkıp gitti.

Clara odanın ortasında terk edilmiş, yapayalnız kaldı. Dudağını kanatana kadar ısırıldı. Hala yaşıyor olduğunu kendine ispat etmek istemişti. Ağlamak, haykırmak istiyordu. Ama bir an önce o odadan çıkıp gitmesi gerekiyordu. Çünkü odada çalışan iki sekreter az sonra dönmüş olurlardı. Onu Vitas'ın odasında bayılmak üzereyken bulmalarını hiç istemiyordu. Tam kapıdan çıkmak üzereydi ki, telefonlardan biri çalmaya başladı. Durdu, kararsız bir ifadeyle telefona baktı.

Acaba dahili telefon muydu, yoksa dışarıdan mı arıyorlardı? Eğer dışarıdan arıyorlarsa

İspanyolcası konuşmaya yetmezdi ama önemli bir telefon da olabilirdi.

Ani bir kararla gidip açtı.

Arayan bir kadındı ve pürüzsüz bir Amerikan aksanı ile konuşuyordu.

-Vitas, tatlım. İstersen otelde buluşalım. Daha kolay olur. Telefondaki ses cevap bekledi. Vitas, duyuyor musun beni?

Clara, üzgünüm senyora. Senyor de Mendoza biraz önce çıktı. Sanırım daha önce anlaştığınız gibi buluşmanız gerekecek, deyip ahizeyi yavaşça yerine koydu.

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Onu o anda bahçeye çıkararak neydi? Clara bunu kestiremiyordu. Kendini bir anda Mark'la Vitas'ın kuzeni Jaime'nin bindiği arabada bulmuştu.

Mark,

-Çantan nerde? Diye sormaya kalkmadan Clara

-Önemli değil, yeter ki buradan uzaklaşalım... Lütfen! Dedi.

Mark'la Jaime bakiştılar. Aralarında Clara'yla ilgili bir şeyler fısıldaştılar, ama o aldırmadı. Hiç önemli değildi. Hiçbir şey önemli değildi.

Villavicencio'ya kadar arabanın arkasında ne gittikleri hıza, ne de çevredeki doğa güzelliklerine hiç aldırmadı. Akşam yemeklerinden birinde Llanos'ta yabani domuz ve geyik avlandığını öğrenmişti. Avlanan hayvanın ölene kadar çektiği acıyı Clara şimdi daha iyi anlıyordu. Asıl acı veren, son ölüm darbesine kadar geçen o zaman olmalıydı.

O kadını Vitas'la birlikte görmek, ölüm gibi bir kurtuluştı. Yoksa bu acıya dayanamayacaktı.

Onunla yaşadıkları şimdi hiçbir anlam taşımıyordu Clara için. Vitas onu istemiş ve almıştı. Şimdi doğabilecek bir çocuk yüzünden evlenmeye karar vermesi de, bu serveti bırakacak bir mirasçı istiyor olmasındandı. Bunun dışında Clara onun için herhangi bir kadındı. İş toplantısı bahanesiyle kim bilir kaç defa o Amerikalı sarışınla buluşmuştu.

Sabah çalışma odasına uğradığında belki de bu yüzden sıkıntılı gözüküyordu. Yaptıklarına vicdani razı gelmemiş olabilirdi. 'Konuşmamızın tam zamanıdır' deyişi de belki ona nasıl bir evlilik istediğini anlatmaya karar verişinden di. Bu beraberlik olsa olsa Vitas'ın istediği gibi bir beraberlik olurdu. Clara'nın ondan bağlılık beklemeye hiç hakkı olmayacaktı.

Clara, Villavicencio'daki otellerle ilgili bilgi isteyince, Jaime şaşırıldı, ama onun istediği bilgiyi de verdi. Hotel Popayan en iyisi ve en pahalısıydı.

Mark biraz tedirgin bir tonla,

-Otel aramana gerek yok, Clara. Seni öğle yemeğine biz götürürüz. Llanos'ta en iyi tamale'i yapan yeri biliyor Jaime, dedi.

-Ben belki sonra gelirim. Önce yapmam gereken başka işler var.

-Yine mi alışveriş? İyi ki Vitas ödüyor bunların paralarını! Dedi Mark.

-Bu sefer tek kuruşunu bile ödemeyecek!

Popayan otelinin lobisi serin ve gösterişliydi. Ağır parfümler sürünmüş kadınlar ve erkekler lobiyi doldurmuşlardı. Kokuların ağırlığı Clara'yı rahatsız etti.

Oldukça da sinirliydi. Buluşacakları otelin bu olduğundan bile emin değildi. Gizli aşıklara birkaç saatliğine oda veren otellerden birine de gitmemiş olabilirdi. Resepsiyona gidip Vitas'ın hangi otelde kaldığını da sormadı.

Sonunda gördü onları. Vitas sarışın Amerikalı'nın koluna girmiş, merdivenlerden iniyordu. Fotoğraftaki kadındı, ama biraz değişmişti. Yüzünde çok mutlu bir ifade vardı. Üzerindeki çok şık hamile elbisesi de doğuma çok az zaman kaldığını saklamıyordu.

Clara koltuğuna çöktü. Durum beklediğinden çok daha dayanılmazdı. O, onları sadece seyredeceğini düşünmüştü. Kendini buna hazırlamıştı. Ama sarışın kadın alçak sesle konuşmak için hiçbir neden görmüyordu.

-Vitas, o kadar mutluyum ki! Hayal ettiğimden çok daha fazla... Bu böyle sürer mi dersin?

Vitas'ın sesinde alaycılıktan eser yoktu. Tam tersine şevkat doluydu.

-Sen istediğin sürece, Virginia. Bunu hiç unutma. Her şey senin elinde.

Clara otel girişine yürüyüşlerini gözlerini bir an olsun ayırmadan seyretti. Kağıda durdular. Ne konuştuklarını da duyamıyordu artık. Vitas kadının elini öptü, kadın gülümsedi ve ayrıldılar.

Kadın geri dönüp Clara'nın yanından geçerken sokakta herhangi birine bakarcasına kayıtsız bir bakış fırlattı. Clara gözlerinin zorla ayırıp fincanına biraz daha kahve koydu.

Bavulunu kapatıp odayı son kez gözden geçirdi. Kendisine ait olandan fazlasını almamıştı. Juanita ve kocası evlilik töreni için geleceklerdi. Ama Clara'nın onları görmesi için bir neden kalmamıştı artık.

Yapması gereken son bir şey vardı. Vitas'ın ona verdiği kolyeyi çıkarıp görülebilir bir yere bırakmak. Arkasında hiçbir not yada açıklama bırakmadı. Çünkü söze nereden başlayacağını bilmiyordu. Burada daha fazla kalıp kendini üzmesi gerekmiyordu. Vitas'ın hayatından sessiz sedasız çekip gitmek en iyisiydi.

Eve dönerken her şeyi planlamıştı. Villavicencio, Bogota arası yaklaşık üç saat sürüyordu. Jaime'nin de araba anahtarını yanına almadığını ve arabasını evin hemen yanına bıraktığını biliyordu. Bütün yapacağı, gece herkes uykuya daldıktan sonra arabayı alıp Bogota'ya gitmekti. İngiltere'ye dönüp büyükbaba tarafından sorguya çekilmek hiç hoş değildi, ama yapacağı başka bir şey yoktu. Mark'ın yardımını istemek de bir işe yaramazdı. Vitas gibi bir adama aşık olmakla hatayı kendisinin yaptığını söyleyecekti ona. Haksız da sayılmazdı hani.

Hata yaptığına inandırması gerektiriyordu kendini. Tek kurtuluş yolu buydu. Vitas'ın onu sürekli aldatmasına dayanamazdı.

Virginia ile ilişkisinin sürekli olduğundan kuşkusu yoktu. Bir de doğacak olan bir bebek vardı. Vitas'ın çocuğunu taşıyan Clara değil, başka bir kadındı. Virginia'nın kocasından ayrılıp ayrılmadığını merak etti. Belki de Clara aradan çıkınca boşanıp Vitas'la evlenmeyi bekliyordu.

Clara ağlamak üzereydi. Hıçkırıkları boğazında hissediyordu. Bu maceranın böyle bitmesi daha hayırlıydı belki de. Bu beraberliğin geleceği için zaten hiç umut yoktu. Virginia arada olmasa bile, çok farklı dünyalardan gelmeleri bu ilişkinin önünde önemli bir engeldi. Onu görmüştü ve arzu

etmişti, ama Clara'nın düşlediği gibi bir evlilik için bu yetmezdi.

Vitas'ın onunla evlenmek istemesi bütün bunları Clara'ya bir süre unutturmuştu. Kendi sevgisinin bu esmer korsanı, bu milyoner hovardayı sadık bir koca yapmaya yeteceğini düşünmüştü.

'Ne büyük aptallık' dedi kendi kendine. Odasının kapısını sessizce açtı ve dışarı çıktı. Evin içinde çıt çıkmıyordu. Başının ağrıdığını söyleyerek yemeğe inmemiştir. Yoksa Vitas'la karşılaşmak zorunda kalacaktı. Bu da işkenceden başka bir şey olmayacaktı. Merdivenleri inerken Vitas'ın annesine bir 'hoşça kalın' demeyi düşündü, ama bunu yapmak, kaçışını imkansız hale getirebilirdi.

Merdivenleri inip de kapıya doğru yürürken bacaklarının titrediğini hissetti. Kapı kilitli değildi. Yavaşça açıp dışarı çıktı. Eve yaklaşan bir arabanın sesini duydu. Elinde valiziyle kaçamazdı. Saklanmayı denese bu sefer valizi koyacak yer bulamayacaktı. Farlar etrafı aydınlatıp Clara'nın birkaç metre ötesinde durduğunda, içinden kimin çıkacağını tahmin etmek hiç de zor değildi.

Vitas arabadan inip yanına geldi.

-Nereye gittiğini sanıyorsun? Kızgın gözüküyordu.

-Sanmıyorum, biliyorum. İngiltere'ye geri dönüyorum ben.

-Niye gittiğini sorabilir miyim?

Clara omuz silkti.

-Menajerimden bu sabah bir mektup aldım. Çok iyi bir teklif gelmiş. Ben de kabul ettim.

-Peki bana olan sözün.

-Sözümü tutmanı istediğini pek sanmıyorum. Yani gerek yok artık. Canını sıkma çocuğumuz olmayacak. Beni de merak etme.

-Seni merak etmeyeyim mi? senden duyduğum en kırıcı söz bu, sevgilim.

-Kırıcılıktan söz etme bana! Diye haykırdı Clara.

-Ne demek istiyorsun?

-Önemli değil. Hiçbir şey önemli değil artık. Bırak beni gideyim, diye mırıldandı çaresizlik içinde. Vitas homurdanarak Clara'nın çantasını kaptığı gibi attı.

-Hiçbir yere gitmiyorsun! Bensiz hiçbir yere gidemezsin. Duyuyor musun beni? Clara'yı kollarına alıp eve girdi ve onu bir koltuğa bıraktı.

-Bana bunu yapamazsın. Ben özgür...

-Karım olacaksın!

-Hayır! Sana ne söylediğimi duymadın mı? Gerek yok buna. Hamile değilim ve bu oyun burada

bitebilir.

-Oyun mu? Karım olmak senin için oyun mu?

-Evet, oyun, deyip ağlamaya başladı Clara. Ve bende bu oyunda baş rolde değilim.

-Ne demek istiyorsun açık konuşsana? Vitas sakın görünmeye çalışıyordu.

-Seni gördüm... O sabah odandan çıkarken telefon çaldı. Arayan oydu. O Amerikalı sarışın. Fotoğraftaki kadın değil mi o? Hani şu cordillera'ya birlikte gittiğiniz...

-Evet, ne olmuş?

-Hiç utanmıyorsun değil mi?

-Niçin utanmam gerektiğini bilmiyorum ki. Beni gördüğünü söyledin. Yani o telefon yüzünden beni Villavicencio'ya kadar takip mi ettin?

-Evet. İkinizi de otelde gördüm. Ve kadının söylediklerini duydum. Mutluluk hakkında falan. Yutkundü. İşte ben gidiyorum. Şimdi ikiniz birlikte daha mutlu olursunuz. Seninle evlenip beni aldatmana göz yumacağımı bekleme!

-Niyetimin bu olduğunu mu sanıyorsun?

-Başka bir açıklama göremiyorum, dedi Clara bezgin bir sesle. Ben İngiltere'ye dönüyorum. Burada kalmamı gerektirecek hiçbir şey kalmadı. Ben gidince Virginia'yla rahat rahat evlenirsin. Eğer istediğin buysa.

-Ne zamandan beri benim ne istediğim önemli oldu senin için? Sözleri Clara'yı kamçılar gibiydi. Virginia'ya gelince... Onunla evlenmek hiç cazip değil. Üstelik kocasının da buna evet diyeceğini pek sanmıyorum.

-Kocasını mı?

-Evet, Robert, diye cevap verdi Mendoza buz gibi bir sesle. Onu, daha doğrusunu yıllardır tanımım. Medellin'de fabrika kuraya geldiğinde tanışmıştık Robert'le. Temsilciliğini yaptığı firmayla yeni bir işe girdik. Bugün o iş için buluşacaktık. Ama Virginia, Robert'in migren ağrısı tuttuğundan programı değiştirmek için beni arayıp bulamayınca yemeği yiyemeyeceğimizi otelde öğrendim. Durakladı. Bugün neler yaptığım konusunda başka sorun var mı? Clara'dan cevap alamayınca sözüne devam etti.

-Gözün de kulağın da seni kandırmış, sevgilim. Virginia'nın karnındaki çocuk benim değil, Robert'in. Evlendikleri günden beri bir çocukları olsun istiyorlardı. Evet, mutluluktan söz ediyordu, çünkü ikisi de pek mutluluk yüzü görmediler. Bir yıl kadar önce Robert'in başka bir kadınla ilişkisi olmuştu. Virginia kendini suçlu hissetti. Çünkü çocukları olmayınca kendini hepten işe vermiş, Robert'i neredeyse unutmuştu. Robert'in ilişkisini öğrenince yıkıldı.

-Ve sana geldi, diye ekledi Clara alçak sesle.

-Evet, bana geldi, dedi Mendoza imalı bir tonla. Ama düşündüğün gibi değil. Robert'ten de çektiği

acıdan da kaçmak istiyordu. Kafasını toparlayıp ne yapması gerektiğine karar verecekti. Ona zaman vermek için Cordillera'ya götürdüm. Ama ne ozaman, ne de ondan önce onunla sevişmedim. Bir arkadaşa ihtiyacı vardı, bende arkadaşlık ettim. Clara yumruk yaptığı ellerine baktı.

-Ama o seni arzuluyordu. O fotoğrafta sana nasıl baktığını gördüm.

-Beni arzuladığını sanıyordu. Yalnız ve mutsuzdu. Robert de onunla ilgilenmiyordu. Clara'yı genesinden tutup, yüzünü kendine çevirdi. Gözlerinde acılı bir ifade vardı. Hakkımda hep kötü düşündün, değil mi, güzelim? Onunla yatarak dertlerine dert eklediğimi nasıl düşünebilirsin? Clara bunu düşünmemişti, ama böyle düşünmediğini söylerse, başka itiraflarda da bulunması gerekiyordu. Onu ne kadar kıskanıp umutsuzluğa düştüğünü itiraf etmektense, böyle düşünmesini kabul etmek daha iyiydi. Virginia'dan ilk söz edildiği günden beri onu kıskanmıştı.

-Özür dilerim. Sandım ki...

-Fazla hayalperestsin, canım. Seninle hamile olduğun için evlendiğimi sandın. Seni evlendiğimiz andan itibaren aldatacağımı sandın. Hayatımdan çıkıp gitmene izin vereceğimi sandın. Hepsinde de yanıldın, sevgilim. O çok cazip teklif konusundaki yalanından da vazgeç. Bu eve gelen bütün mektuplar benim elimden geçer. Böyle bir mektuba rastlamadım. Beni aptal yerine koyma.

-Sende beni. Gözlerinde yaşlar vardı, ama aldırmadı. Virginia konusunda yanıılmış olabilirm ama başka kadınlar olduğunu inkar etme.

-İnkâr etmeye kalkmam bile, dedi Mendoza kibirli bir sesle. Sen hayatıma girmeden önce bir rahip gibi yaşadığımı düşünmüyorsun herhalde.

-Hiçbir şey düşünemiyorum, diye cevap verdi Clara bezgin bir sesle. Seni tanımıyorum anlamıyor musun? Hakkında hiçbir şey bilmiyorum hiçbir şey!

'Nasıl bir sevgili olduğunu biliyorsun,' dedi bir ses içinden. 'Kuvveti, sıcaklığı. Sana karşı kibarlığını, sonra unutuşunu.'

-Böyle hissetmen ne garip! Ben seni ilk gördüğüm an, çok uzun zamandır tanıdığımı düşündüm. Sanki hep senin gelişini beklemiştim. Niye seni izlediğimi sanıyorsun? Sevgili aradığım için mi? deyip güldü Mendoza. Buna istekli başka kadınlar vardı. Bana sadece karşı koyan bir kadını niye bu kadar çok istediğimi sanıyorsun? Seni izledim, çünkü izlemem gerekiyordu. Bıraksaydın, o Carlos denen herifi ellerimle boğardım. Beni bırakıp gidersen, seni takip ederim. Nereye olursa... Eğer öyle olması gerekiyorsa, İngiltere'ye kadar. Vitas'ın kıpırdamadan ona bakan gözlerinde ilk kez o kibrin saklayamadığı bir acı, bir tereddüt gördü.

-Vitas, diye başlayıp sonunu getiremedi. Bütün şüphelerini alıp götürren bir ihtirasla öpüyordu onu Mendoza.

-Sevgilim, diye fısıldadı. Biricik sevgilim. Başından beri seni beklediğimi bilmiyor musun? Küçük aptal, nasıl bırakırım seni?

-Bilmem... Clara ağlamakla gülmek arasında gidip geliyordu. Benimle sadece yatmak istediğini düşünmüştüm. Aklıma ilk gelen buydu...

Vitas, Clara'yı kollarına aldı. Bir eli göğsünün yumuşak kıvrımlarını okşuyordu.

-Önceleri doğrudu belki de, diye itiraf etti. Tek bildiğim, seni çok arzuladığımdı. Özellikle o otel odasında uyurken bulduğumda öyle güzel ve savunmasızdın ki, kendimi zor tuttum. Geceleri uyumayıp güzelliğini gözümün önüne getirmeye çalışırdım. Seninle her şeyin başka olacağını hissetmişim ama, niye yalan söyleyeyim, seninle evlenmek isteyeceğimi düşünmemiştim. Acı acı güldü. Evlenmek aklıma ilk kez Maria'nın beyaz geceliği içinde beni beklerken bulduğum o gece aklıma geldi.

-Nefret doluydun o gece. Utanarak Vitas'ın yanağını okşadı. Vitas da elini tutup dudaklarına götürdü.

-Evet çok şaşırmıştım. O bitmek bilmeyen yemek boyunca seninle geçireceğim geceyi düşünüyüp durmuştum. Avluya uçarak geçip kapıyı açtığımda ne göreyim? Bir gelin, sevgilim... Çok güzel, çok genç, çok utangaç ve bakire. Sen arzulasan bile sana o gece dokunmanın bir vahşet olacağını düşündüm. İşte o zaman karım olman gerektiğini anladım. Ama bunu açıkça söylemeden önce Rodriguez'i yok etmem gerekiyordu. Yaşamaları benim için sürekli bir tehlikeydi. İrkildi. Senin manastıra indiğini fark edince hissettiklerimi hiç unutmuyacağım. Tek umudum zümrütler konusundaki ihtirasının her şeyi bastırmasıydı. Yoksa bana acı verebilmek için seni benim önüme yavaş yavaş öldürebilirdi.

-O mağarayı isteyerek çökerttin.

-Böylesi daha iyi oldu. Babam o sırrı saklamak uğruna öldü. Ben bu sorumluluğu taşıyamazdım. Yüzyıllardır çok insan öldü bu uğurda.

-Ama her şey bittiğinde bana evlenme teklif ederken o kadar soğuktun ki. Sanki senin için önemli olan hamile kalmamdı.

Beni dinlemeyecek kadar kızgındın. Bende kızgındım biraz.

-Soğuk davranmaya devam ettin ama, diye itiraz etti Clara. Aramızda olanlardan sonra benimle evlenmek ismediğini düşündüm. Mecbur kaldığın için evleniyordun sanki.

-Seni istememek mi? Vitas ona sahiplendiğini dudaklarıyla anlattı. Be eve geldiğinden beri çölde su arayan biri gibi arzuladım seni.

-Peki niye... diye söze başlamadan Vitas'ın parmaklarını dudaklarının üzerinde hissetti.

-Çünkü karımdın artık. Annem o ilk geceyi başışladı, ama evliğimizin skandalsız başlaması için gerekeni yapmamı istedi benden. Tek çarem senden uzak durmamdı. Clara, Mendoza'ya haylazca bir bakış fırlattı.

-Ama şimdi bizi kimsenin görmeyeceği de doğru değil mi? dedi.

-Çok doğru yarın anneme iki gün sonra evleneceğimizi söyleyeceğim, çünkü evli olsak da olmasak

da iki gün sonra balayına çıkmak istiyorum.

-Annen bunu duyunca üzülecek. eyizim henüz hazır değil.

-Ne giydiğin beni pek ilgilendirmiyor, yavrum. Beni ilgilendiren, giyinik olup olmadığın. İlk birkaç günümüzü Rio'da geiriz. İstediyin ne varsa orada da alırsız ve sonra İngiltere'ye gidip bykbabanı ziyaret ederiz.

-Sonra?

-Sonra eve dneri. Clara'ya sımsıkı sarıldı. Buralar senin memleketinden çok farklı, sevgilim. Alışabilecek misin?

Clara kolalrını Vitas'ın boynuna dolayıp onu kendine çekti. Vitas onu büyükbabaya götürüyordu, ama büyükbabanın beklediği Clara değil mark'tı. Bu onu hiç zmyordu artık.

-Sen neredeyse evim orasıdır, sevgilim, deyip Vitas'ı öptü.

SON